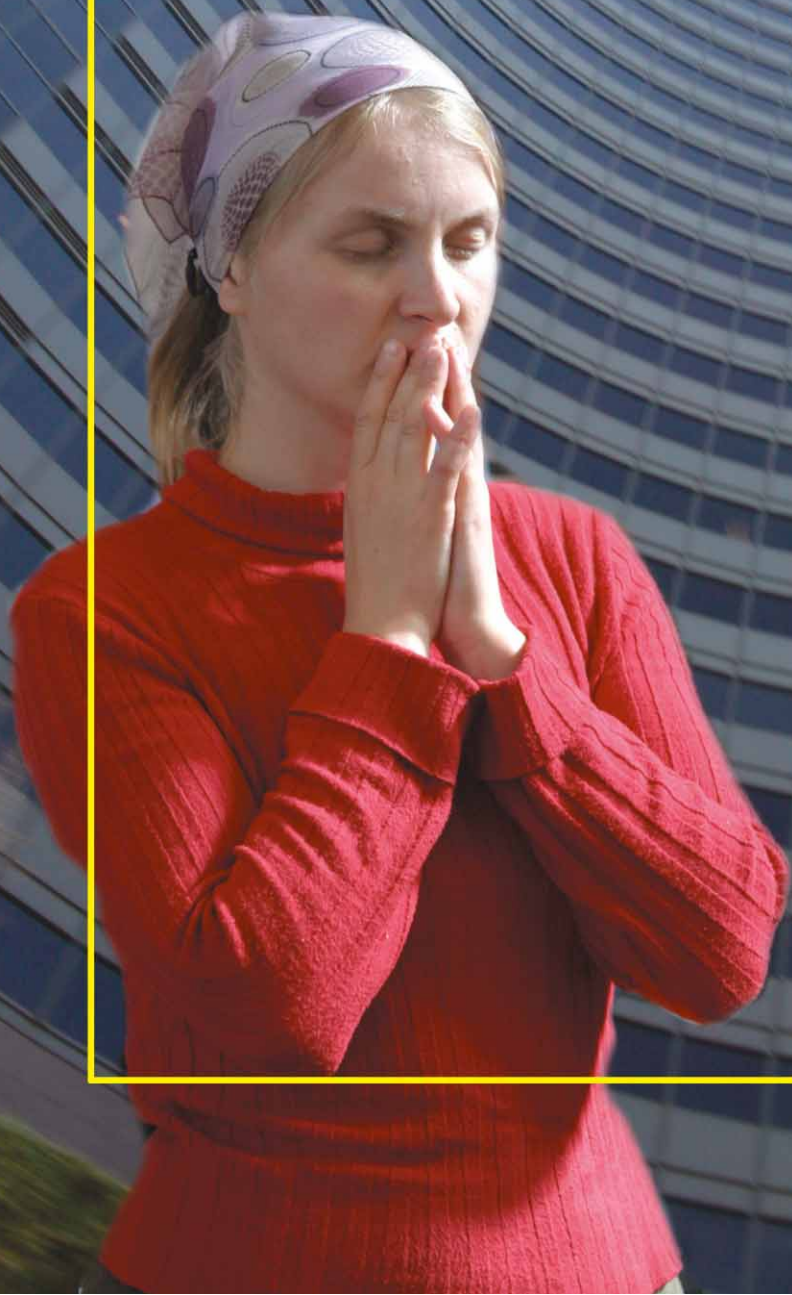

БЛАГОВІСНИК

**Тема номера:
Чи потрібна молитва
сучасній людині?**

№1, 2007

***

**Твій погляд у небі пізнаю,
Ти смичком любові торкнешся.
Щомиті Тебе чекаю —
Теплом огорни моє серце.**

**В руці Твоїй пробуваю,
З Тобою проходжу дороги.
Життя уже не лякає —
Забрав Ти страх і тривоги.**

**Небесним, святим ореолом
Ти душу мою огортаєш.
І я помічаю навколо
Ту милість, яку Ти являєш.**

**У серці більш смутку немає,
Я бачу небесні висоти,
Де Ти вже мене чекаєш,
Неначе на пташку з польоту.**

**Життя Тобі довіряю
І вірю: дійду до вершини.
А поки що тихо благаю:
«Прийди до Своєї дитини».**

Альона РОМАНІШИНА

Друзі-християни

*Носіть тягарі один одного,
і так виконаєте закона Христового.
Апостол Павло*

В житті зустрічаю висоти й низини,
І часто, здається, що сили не стане,
Але відчуває душа в ті хвилини
Як моляться друзі мої — християни.

Коли уже віра — слабке мерехтіння
І сумнів у серце моє заглядає,
Я знаю, що друзі схиляють коліна,
Як Хур й Аарон мої руки тримають.

Коли вже не стримати слізних потоків,
Коли йду долиною смутку і плачу,
Господня рука мої зміцнює кроки,
Бо ллються у небо молитви гарячі.

Коли насуваються шквали і бурі,
Коли чорні хмари покривають все небо,
Здається, сама залишилась. І чую:
«Ми, сестро, молились сьогодні за тебе».

Коли зустрічаюсь в дорозі з ваганням,
Коли не приходить чомусь переміна,
У серці моєму єдине бажання:
Із близькими разом схилити коліна.

І небо схиляється нижче і нижче,
І в серці лунають слова із Писання:
«Де двоє чи троє — Я з ними, Я ближче...»
Молитва — це сила у випробуванні.

Сповняється серце і вдячністю, й миром,
Тріпоче, в долонях любові зігріте.
Я дякую, Боже, за милість безмірну,
За дружню підтримку, за щирі молитву.

Можливо, ще раз — і наповниться чаша,
Тож хай не опустяться руки в безсиллі.
Моліться за того, кому нині важко,
Хай з неба Господь благодаті дощ виліє.

Є ті, хто чекає сьогодні любові,
Кому так потрібна молитва гаряча.
Ми — діти Господні, ми зріднені кров'ю.
Хай з братом душа і радіє і плаче.

В житті є усе: і висоти, й низини,
І часто здається, що сили не стане.
Та вірю, пройду і найважчі долини,
Бо моляться сестри й брати — християни.

Альона РОМАНШИНА

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovisnyk@yandex.ru

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Юрій ТРОЦЬ
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА
Наталія КОРНИЙЧУК

Представник журналу
в Канаді:
Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada

Надруковано:
Релігійне товариство
«Місійна книжкова фабрика
“Християнське життя”»
(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,
м. Луцьк; тел. (0332) 710874
Наклад 3800 примірників

У номері:

О. Шевченко. Чи практичні Божі обітници?	4
С. Павлусь. Служіння любові	9
Чи потрібна молитва сучасній людині?	10
Секрет і сила молитви	14
Б.Уілкінсон. Молитва Ябеца	17
Г. Сейла. Відповідати на молитви	20
Смертний вирок відмінюється	22
Виявлена милість	23
Молитва стариків	24
Повір	25
Жанна Гійон: жінка, яка навчилася молитися	26
Молитва церкви	29
Італійська пригода	30
«Введи сироту в твій дім»	32
К. Озерков. Чудеса істинні та неправдиві	34
С. Путалова. Коли йога не допомагає	37
Я американка... ..	38
Я народила сина у в'язниці	40
П. Гайдич. Переступити поріг	42
Поетична сторінка. Ольга Міцевська	48
Ю.Вавринюк. Велике закриття	50
Д.Едуардс. Помазанник, який кидав списи	53
Новини, хроніка, події	55

Художнє оформлення Віктора МОКІЙЧУКА.

фото на другій та четвертій сторінках Віктора Мокійчука,
на третій — Юрія Вавринюка

У номері використані фото Юрія Костюка, Юрія Вавринюка,
Геннадія Андросова та інтернет-ресурсів, зокрема: www.photoline.ru

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

*Щоб піднятися в небо,
потрібно опуститися на коліна*

«Ми живемо в останній час». Вам доводилося чути таку фразу? Впевнений, що так. Ми чуємо ці слова і самі так говоримо надто часто. Час, у якому ми живемо, дуже несхожий на всі попередні. Несхожий перш за все тим, що навколишній світ в ньому надто швидко змінюється. Так швидко, що ми навіть не встигаємо на ці зміни реагувати. Таке враження, що ми потрапили у круговерть, яку можна бачити на водоймах: чим ближче до центру, тим більша швидкість і більше паморочиться голова. Зміни торкнулися не тільки зовнішніх обставин та стилю життя. Зовсім іншими стали і наше мислення і наш внутрішній світ. Багатотисячці цінності нівелюються і нерідко відкидаються.

Тому, піднімаючи тему молитви, ми дещо конкретизували тему нашого номера, зацентрувавши увагу на важливості молитви в наш надто цивілізований, технізований, секуляризований час. Чи потрібна молитва сучасній людині, яка впевнено стоїть на ногах, яка озброїлася найновішими досягненнями науки, яка скинула з себе будь-яку залежність: рабську, расову, політичну, статеву? Людині, яка нарешті стала вільною! Відповідь буде дещо незвичною. Так, саме тому, що людина досягла шалених успіхів, стала вільною та впевненою у собі, їй потрібна молитва. Чому?

А тому, що ставши вільною від багатьох земних пут, людина стала незалежною і від Бога. І це найбільша небезпека, яку несе у собі нинішній час. Людина стала сама собі богом. Ні з ким не радиться, нікому не підпорядковується. А якщо так, то і молитва зайва. От тільки життя аж ніяк не хоче підпорядковуватися цій філософії. І незважаючи на всі досягнення сучасної людини, вона залишається залежною від горя, сліз, хвороб, природних катаклізмів, більше того — залежною від самої себе, від своїх пристрастей, характеру, вподобань. І ситуація підштовхує до того, щоб шукати якогось виходу. Хтось знаходить його у горілці, наркотиках, бізнесі, розпусті. А хтось на останньому витку життєвої круговерті згадує Бога...

Чи не логічніше було б згадувати Всевишнього не тоді, коли дійшов до крайньої межі, а тоді, коли все добре і є можливість взагалі не опинитися біля цієї межі? Молитва і лише молитва може зберегти сучасну людину від усіх небезпек останнього часу. Тільки залежність від Бога звільняє від усіх інших залежностей, кінець яких — смерть. А перебування в Бозі немислиме без молитви. Як не можуть закохані обійтися без взаємного спілкування, так і людина не може жити без спілкування з Творцем. Сучасній людині як ніколи потрібний Бог. І молитва, щоб не втратити Бога. Молитва, яка відкриє небеса.

Другий принцип, як отримати від Бога те, що ми просимо в Нього, — це наполегливість, невідступність та ініціатива з боку людини. І наскільки великою повинна бути ініціатива людини взяти, прийняти подароване чи обіцяне Богом. Я зустрічав людей, які буквально вимагають і вчать вимагати: «Боже, Ти повинен віддати мені те, що Ти пообіцяв!» Але наскільки я повинен бути настирливим в тому, щоб отримати?

Всі ми бачили людей, які торгуються, коли один має віддати гроші іншому, і вони вдивляються в очі один одного, намагаючись зрозуміти, чи дійсно ця людина хоче щось дати мені, чи тільки так говорить. Я не маю сумніву в тому, що Бог нам хоче дати. Але наскільки пристойно брати й брати в Нього, або як дехто, вимагати,

Закінчення. Початок у № 4, 2006 р.

наполягати, мало не боротися і силою брати те, що Бог обіцяв. Тож наскільки я повинен бути настирним, чи, може, це нетактовно випрошувати ще більше, коли тобі й так дали вже багато, може, це межує з нахабством? Є багато людей надміру скромних, які говорять, що так робити негарно, Бог дасть стільки, скільки треба.

Тож чи варто бути задоволеними тим, що вже є, чи треба невідступно просити ще більше. Чи ж не оправдається в такому випадку вислів: «Нахабство — друге щастя». Якщо це так, тоді я бачив багато нахабних, і дивно, що на цих нахаб Бог зважає, а з моєю надмірною скромністю іноді взагалі не рахується. Тож чи хоче Бог, щоб ми проявляли ініціативу і почували себе як вдома, в Його сім'ї. Або точніше: чи можемо ми брати в Бога, не запитуючи про це, як в сім'ї. Мені ж не обов'язково запитувати в

Олександр ШЕВЧЕНКО

Чи
практичні
Божі обітниці

батька, чи можна мені взяти бутерброд з холодильника. Я вдома, я в сім'ї. Наскільки близькими можуть бути стосунки між людиною й Богом? Читаю з Євангелії: «А жінка одна, що дванадцять років хворою на кровотечу була, що чимало натерпілася від багатьох лікарів і витратила все добро своє, але ніякої помочі з того не мала, а прийшла ще до гіршого, як зачула вона про Ісуса, підійшла через натовп іззаду і доторкнулась до одяжі Його... Бо вона говорила про себе: «Коли хоч доторкнуся до одяжі Його, то одужаю»... І висохло хвилі тієї джерело кровотечі її, і тілом відчула вона, що видужала від недуги. І в ту мить Ісус відчув в Собі, що вийшла з Нього сила, і Ві до народу звернувся і спитав: «Хто доторкнувся до Моєї одяжі?» І відказали Йому Його учні: «Ти бачиш, що тисне на Тебе народ, а питаєш: «Хто доторкнувся до Мене? А Він навкруги поглядав, щоб побачити оту, що зробила оце. І жінка злякалась та затрусилась, бо знала, що сталося їй. І вона підійшла, впала ницьма перед Ним, і всю правду Йому розповіла. А Він їй сказав: «Твоя віра, о дочко, спасла тебе, іди з миром і здоровою будь від твоєї недуги» (Мр. 5:25-34). Ця історія, на мою думку, є однією з найдивовижніших історій, які я читав у Біблії. Дивовижно! Я вражений! Жінка без дозволу, без прохання зцілити змогла взяти в Ісуса зцілення. Найдивовижніше те, що Ісус не давав їй зцілення, але вона взяла його сама, навіть без Його відома. Ми прочитали тільки що, що джерело кровотечі її висохло, і вона відчула, що здорова. В той же час Ісус відчув, що вийшла з Нього сила, тобто в Його особистості була і сьогодні є сила зціляти. Потрібна тільки віра для того, щоб ми могли це взяти. Не тому, що Він не хоче дати, а тому що Він вже дав, Він вже все це подарував нам. Але наскільки великою була ініціатива цієї жінки. Зверніть увагу на слова Ісуса: «Не Я тебе спас від хвороби. Віра твоя спасла тебе». Він навіть не звернув уваги на Себе, Він носив цю силу в Собі. І всі, хто торкалися до Нього, зцілялися.

Багато народу йшло за Ісусом. Вони тиснули на Нього, вони мало не роздавали Його, як звучить в перекладі з англійської. Але як би тісно ці люди не оточували Ісуса, нічого не відбувалося, коли в цих людях не було віри. Ця жінка доторкнулася не просто руками до одягу, вона доторкнулася вірою в Його особистість, в зцілення. І тому це спрацювало, тому сталося диво! Христос завжди і для всіх Спаситель і Цілитель. Але тільки віра в те, Хто Він, приносить результати. Ісус сказав: «Хто з вас матиме приятеля і піде до нього опівночі, і скаже йому:

«Позич мені, друже, три хліби, бо прийшов із дороги до мене мій приятель, я ж не маю, що дати йому». А той із середини у відповідь скаже: «Не роби мені клопоту, уже замкнені двері, і мої діти зо мною на ліжкові, не можу я встати та дати тобі!». Кажу вам, коли він не встане і не дасть ради дружби йому, то за докучання його він устане та й дасть йому, скільки той потребує. І Я вам кажу: просить і дано буде вам, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам. Бо кожен, хто просить, одержує, хто шукає, — знаходить. А тому, хто стукає, — відчинять. І котрий з вас, батьків, як син хіба проситиме, подасть йому каменя? Або як проситиме риби, замість риби подасть йому гадину, або як яйця він проситиме, дасть йому скорпіона? Отож, коли ви, будвши злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Небесний Отець подасть Духа Святого всім тим, хто проситиме в Нього» (Лк. 11:5-13). Цікаво: Ісус вчить бути наполегливими, Ісус вчить в цій притчі невідступності. Він говорить, що тільки два фактори могли підняти з ліжка цього друга: дружба або невідступність. Дружба, звичайно, має переваги перед наполегливістю. Але невідступність — це та частина, яка залежить від людини, котра стоїть за дверима. Це у владі того, хто просить. За невідступність його, сказав Ісус, було йому дано. Тобто відповідь прийде не стільки через дружбу, скільки через настирність людини, яка стукає. Це Христові слова. Цим Він заохочує людей проявляти ініціативу в молитві, в пошуках істини і так далі: шукай, стукай, копай, запитуй. Не просто чекай, що Бог зробить, і якое воно буде. Христос сказав: «Просить, стукайте, шукайте!» І тоді обов'язково прийде відповідь. «Я не можу дати, якщо ви не берете. Якщо Я не впевнюся, що ви хочете це мати». Але тільки віра здатна зробити людину наполегливою в молитві. Якщо знати, що хтось є за дверима, тоді будеш стукати до кінця, аж поки не відчинять. А відкриють в будь-якому випадку: якщо не по знайомству, то по невідступності. Віра в те, що Бог є, в те, що Він чує, що Він справедливий, змушує людину стояти до кінця і молитися такому Богові. Віра — це ключ до отримання того, що ми просимо.

Ще на одному тексті з Біблії я хочу зупинитися: «Вийшовши звідти, Ісус відійшов у землі тирські і сидонські. І ось жінка одна, хананейка, із тих околиць прийшовши, заголосила до Нього і сказала: «Змилуйся наді мною, Господи, Сину Давидів, демон тяжко дочку мою мучить». А Він їй не сказав ані слова. Тоді учні Його, підійшовши, благали Його та сказали:

«Відпусти її, бо кричить вслід за нами». А Він відповів і сказав: «Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого». А вона підійшовши, уклонилаь Йому та й сказала: «Господи, допоможи мені». А Він відповів і сказав: «Не годиться взяти хліб у дітей і кинути щенятам». Вона ж відказала: «Так, Господи, але ж і щенята їдять ті кришки, що спадають зі столу їхніх панів». Тоді відповів і сказав їй Ісус: «О жінко, твоя віра велика, нехай буде тобі, як ти хочеш». І тієї години дочка її видужала» (Мт. 15:21-28). Дивовижний той факт, що цій жінці дійсно не було за що зачепитися. Цій жінці не було на що сподіватися, ні на один відсоток. В неї не було жодної обітничі, на яку вона могла б опертися. Жодного, про що вона могла б сказати: «Ти пообіцяв, дотримай Свого слова!» «Це все для дітей, — сказав Христос. — Для інших людей, в число яких ти не входиш». Але в неї була віра. Ми говоримо про те, наскільки Бог оцінює наполегливість в молитві. Але наполегливість це тільки один з методів отримати що-небудь від Бога. Ісус вигукнув: «О, жінко, велика віра твоя!»

Замислись серйозно, про яку віру говорив Ісус? Яка віра так вразила Його, що Він вигукнув такі слова і був змушений відповісти на її потребу навіть тоді, коли не зобов'язаний був цього робити? Віра у що так вразила Ісуса? Обітниць не було. Як в цьому випадку можна вірити? Як можна вірити тоді, коли це не для тебе і тобі про це зрозуміло пояснили? Але Ісуса здивувала віра цієї жінки в справедливість Бога, навіть якщо ця віра звучала всупереч будь-якій логіці. Віра в милість і справедливість Бога — це велика віра, так назвав її Христос: «Велика, о жінко, віра твоя! В тебе немає нічого для того, щоб вірити, ти не входиш в число того народу, до якого Я посланий, але в тебе велика віра, тому що ти віриш, що Я не можу не відповісти». Іншими словами вона сказала: «Так, Господи, я собака. Але хороший господар в погану погоду не вигонить і собаку. Ти не можеш мене прогнати в моїй біді, Ти не такий, Ти справедливий. Так, діти їдять хліб, а я буду їсти ті крихти. Ти мене не можеш прогнати». В це вона вірила. Ніколи не думай, що Бог відповідає тільки особливим людям. Мені говорять: «Чого ти рівняєш нас до Давида, Мойсея чи Іллі? Це великі люди!» Я часто чую такий аргумент. Але який я радий, що Яків написав слова, які дещо проясняють: «Ілля був людина, подібна до нас пристрастями». Я хочу розсіяти ту ілюзію, що Бог відповідає тільки особливим людям. Бог не дивиться на особу. Не треба робити різниці між людьми, тоді як її не робить і Сам Бог.

Якщо хананеянка отримала відповідь на своє прохання через свою невідступність та віру, то невже Бог не відповість тобі?

Ще одна притча: «І Він розповів їм притчу про те, що треба молитися завжди і не занепадати духом. У місті якомусь суддя був один, що Бога не боявся і людей не соромився (тобто безсовісна людина, яка не виконувала своїх громадських обов'язків). У тому ж місті вдова перебувала, що до нього ходила і казала: «Оборони мене від мого супротивника». Але він довгий час не хотів (не вигідна це для нього була справа, бідна жінка — не заплатить). А згодом сказав сам до себе: «Хоч і Бога я не боюся, і людей не соромлюся, але через те, що вдовиця ота докучає мені, то візьму в оборону її, щоб вона без кінця не ходила і не докучала мені». Він не сказав, що буде захищати її, бо боїться Бога, що повинен виконати свій обов'язок судді. Але він вирішив захистити її тому, щоб вона не докучала йому. І промовив Господь: «Чи чуєте, що говорить суддя цей неправедний? А чи ж Бог в оборону не візьме обраних Своїх, що голосять до Нього день і ніч, хоч і баряться Він щодо них? Кажу вам, що Він їм незабаром подасть оборону! Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Лк. 18:1-8). Сам Христос вчить нас бути наполегливими в молитві, в будь-яких обставинах завжди молитися і не занепадати духом. Це центральна думка цієї притчі. Суддя вирішив захистити вдову не тому, що був справедливим і хотів допомогти, але через її невідступність, не через дружбу чи знайомство, не через обов'язок, не через те, що вона могла йому заплатити, але через її невідступність (через те, що вона йому просто набридла). Це те, що підкреслив Господь і поставив Себе на протигагу такому неправедному судді. «Ви чуєте, що говорить цей неправедний суддя? — запитав Ісус. — Я захищу її тільки тому, щоб вона більше не приходила діставати мене. Тож чи Бог не захистить обраних Своїх, що голосять до Нього вдень і вночі. Кажу вам, що Він їм незабаром подасть оборону. Якщо неправедний суддя береться захищати цю вдову, то тим більше праведний Бог, як Він сказав Аврааму: «Чи ж Той, Хто всю землю судить, не вчинить правди?» (1М. 18:25). Саме віра у справедливого Бога робила до абсурду сміливим і настирним Авраама. Ви тільки прочитайте, як він говорив з Богом. Уяви, Богові заявити таке: «Ти Суддя всієї землі, Ти не можеш вчинити несправедливо». Він мав таку відвагу говорити з Богом, хоча водночас називав себе порохом та попелом. Але Авраам знав, що Бог справедливий і не може погубити нечестивого з праведним.

Тому Христос в цій притчі сказав наступне: «Якщо неправедний суддя вирішив допомогти бідній вдові через те, що вона йому набридла, то невже праведний Бог відмовить, коли до Нього голосять вдень і вночі». І знову ж Він говорить про віру: «Та Син Людський, як прийде, то чи на землі знайде віру».

Божа мета привести людину до віри, виховати і виплекати довіру. Саме віра в існування Бога, в Його справедливість роблять людину наполегливою і готовою стукати вдень і вночі, знаючи, що їй обов'язково відчинять. Саме віра в те, що Бог справедливий і багатомилостивий.

Третій принцип отримання від Бога того, що ми просимо, — це щось пообіцяти. Я зауважив, що в житті багатьох людей було багато випадків, коли люди щось обіцяли Богові, і Він реагував на це і виконував їхнє прохання. Обіцянка — це урочисте взяття на себе обов'язків, зобов'язання. Зобов'язання вимагає обов'язкового виконання того, що ти пообіцяв. У Повторенні Закону написано: «Коли ти кладеш обітницю Господеві, Богові твоєму, то не загаюйся виконати її, бо кінче буде жадати Господь, Бог твій, від тебе, і буде на тобі гріх. А коли ти не складав обітниці, не буде на тобі гріха. Що вийшло з уст твоїх, будеш додержувати і будеш виконувати, як обіцяв ти Господеві, Богові своєму, добровільну жертву, що промовляв ти своїми устами» (5 М. 23:22-

24). Еклезіаст написав так: «Коли зробиш обітницю Богові, то не зволікай її виповнити, бо в нього нема уподобання до нерозумних, а що ти обітуєш, сповни. Краще не давати обіту, ніж давати обіт і не сповнити» (Екл. 5:3). Зазвичай люди дають обіцянки в безвихідних ситуаціях, як правило вони вживають такий мовний зворот: «Якщо Ти, то я...» Тобто окремі ситуації змушують людей щось обіцяти. Наприклад бідність і страх перед майбутнім змусили Якова дати таку обітницю: «Коли Бог буде зі мною і буде мене пильнувати на цій дорозі, якою я ходжу, і дасть мені хліба їсти та одягу вдягнутись, і я з миром вернуся до дому батька свого, то Господь буде мені Богом, і цей камінь, що я поставив за пам'ятника, буде домом Божим. І зо всього, що даси мені, я, — щодо десятини, — дам десятину Тобі» (1 М. 28:20-22). Він був абсолютно бідним і голим, та Господь почув його. І Яків дотримав свого слова. Подивися на Анну. Ця жінка також дала обіцянку Богові, це було зумовлено безпліддям, вона не могла мати дітей. «Вона була скорбна духом і молилася до Господа та плакала гірко. І склала вона обітницю та й сказала: «Господи Саваоте, якщо дійсно споглянеш на біду твоєї невірльниці і згадаєш мене, і не забудеш Своєї невірльниці, і даси Своїй невірльниці нащадка чоловічої статі, то я дам його Господеві на всі дні життя його, а бритва не торкнеться його голови» (1 Сам.

Якби у вас з'явилася можливість задати Богові одне запитання, то що б ви запитали у Нього? Можливо, поцікавилися б віком нашої планети, щоб раз і назавжди покласти кінець суперечкам про час виникнення Землі. Чи, можливо, ви задали б Йому богословське запитання про співвідношення між вільною волею людини й суверенною волею Бога?

Можливо, хтось і задав би такі запитання, але найімовірніше для вас більш актуальним було б інше запитання, як от: «Чому я не можу мати дитини, коли інші мають таку можливість і роблять аборт», чи «Боже, чому моя мама мусить переносити ці страждання через захворювання на рак?»

Хоча іноді Бог може погане перетворити в добре, все ж у житті можуть з'являтися й такі

запитання, на які ми ніколи не зможемо відповісти на тому боці вічності. Що ж робити з цим? Сердитися на Бога й звинувачувати Його? Чи ж віддати все в руки Божої благодаті, усвідомлюючи, що якби навіть Бог і відповів на всі наші «чому», ми все одно до кінця не могли б зрозуміти Його премудрості?

Коли ваше серце волає: «Чому?», намагайтеся пам'ятати ці три істини:

Пам'ятайте, що *Бог за Своєю природою є Богом любові й добра, а не жорстокості й капризів*. Одного разу Бог справедливо розсудить правду правих і неправду нечестивих.

По-друге, не забувайте, що *Бог суверенний*. Ісаїа та Єремія безпосередньо стикнулися з цим і зробили ось який висновок: «Тепер же, о Господи, Ти наш Отець, ми глина, а Ти наш ганчар, і ми всі чин Твоєї

руки!» (Іс. 64:8).

І нарешті, намагайтеся пам'ятати, що *Бог не байдужий до того, що відбувається з Його дітьми*. Ніщо не сховане від Його очей. Він ніколи не зневажатиме ваші сльози й страждання. Коли ваше життя огорне пітьма, то згадайте, що Бог пережив те ж саме, коли Його Син помирав на Голгофі.

Ви зможете отримати відповідь на своє «чому» у свій час. Та замисліться над тим, чи тоді, коли б Бог відповів вам на ваше «чому» сьогодні, чи це задовольнило б вас більше, ніж знання того факту, що Він любить вас і тримає все ваше життя під Своїм контролем? Або ж коли ми прийдемо в небеса й сядемо біля Ісусових ніг, чи для нас настільки ж важливо буде знати відповідь на питання «Чому?», як на землі.

1:10-11). І Господь почув її слова, і вона завагітніла і народила дитину. І це став великий пророк Самуїл. Давид говорив у своїх псалмах: «Обіти свої Тобі виплачу ті, що їх вимовили мої губи й сказали були мої уста в тісноті моїй» (Пс. 66:13-14). Як бачиш, Бог чує обіцянки. Бог зважає на такі молитви, і людина може отримати те, що просить, але при цьому вона повинна дотримати свого слова. Обіцянка — це ще один шлях отримати від Бога те, що ми хочемо і просимо. Всі вищевказані особистості отримували не тому, що мали обітницю, а тому, що дали обіцянку. В них не було обітниць, щоб вони могли стати на неї і попросити в Бога, але вони давали обіти Богові. Я читав історію про людину, яка, так як Яків, пообіцяла Богові десятину, якщо Бог поблагословить її бізнес. Незабаром ця людина настільки збагатилася, що почала віддавати 50% на місію, а в результаті дійшло до того, що йому вистачало десятини, а Богові він віддавав 90% свого прибутку. Це обітниця. Бог чує всі обітниць, і серйозно сприймає їх. Це ще один шлях, щоб отримати від Бога те, що ми хочемо.

І нарешті, четвертий принцип, як отримати те, чого ми бажаємо, — здійснювати це самостійно. Але знову ж таки тут обов'язкова платформа віри. Люди можуть братися за безліч справ, але здійсняться тільки те, що визначив Бог. Отже, перш за все людина повинна мати віру, мати обітницю, але й вона повинна самостійно діяти, тобто робити свою частину в тому, що вона чекає від Бога. Обітниця складається з двох частин: Божої і людської. Завжди є щось у здійсненні очікуваного, що Бог залишив за людиною. Коли автор Послання до євреїв дає формулювання віри, він говорить: «Віра — то підстава сподіваного і доказ небаченого». Що йде першим підстава чи доказ? Звичайно ж, на першому місці стоїть підстава чи впевненість, а потім вже доказ чи здійснення цієї віри. Тобто сама впевненість змушує почати діяти, здійснювати те, що залежить від людини. Бог же, без сумніву, зробить те, що залежить від Нього. Якщо проаналізувати 11 розділ Послання до євреїв і визначити, як в житті цих персонажів, які там перераховані, проявлялася впевненість і як люди здійснювали цю впевненість, то можна виявити, що в їхньому житті спочатку приходило слово, приходило переконання, згідно з яким вони починали, закативши рукави, діяти. Тобто здійснювали те, в чому були впевнені. Наприклад: «Вірою Ной, як дістав був об'явлення про те, чого ще не бачив», невже просто ліг в гамак, закинув ноги і просто чекав, що Бог врятує його, бив себе в груди,

клявся й божився, що він таки впевнений, що прийде потоп? Та ні ж бо, коли Ной отримав відкриття про те, що прийде потоп, то «побоявшись, зробив ковчега, щоб дім свій спасти; нею (своєю вірою) світ засудив». І не тільки самим сповіданням цієї віри, він засудив світ величезним каркасом корабля, його будівництвом. Він засудив світ ділами віри. Тобто він виконував своє спасіння. Якби він нічого не робив, а тільки чекав спасіння від Бога, він би загинув. Отже, четвертий шлях до того, як отримати щось від Бога — це самому діяти. «І що ж ще скажу? — Повторюю слова автора Послання до євреїв. — Бо не стане мені часу, що оповідати про Гедеона, Варака, Самсона, Ефтаю, Давида і Самуїла та про пророків, які вірою» брали ініціативу у свої руки і здійснювали те, чого вони прагнули. Вони не просто мовчки сиділи і сподівалися на чудо, що Бог зробить замість них. Але вони «вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітницю, паці левам загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали врозтіч полки чужоземців» (Євр. 11:32-34). Не Бог, Бог робив свою частину, але самі люди, вірячи в перемогу, брали ініціативу в свої руки і йшли.

Нам, як каже апостол Петро, дані обітницю, великі й дорогоцінні, але «ви, докладаючи до цього всю пильність», проявляйте ініціативу. Ви «покажіть у вірі вашій діла віри: і чесноту, і пізнання, стримання, терпеливість, благочестя, братерство». Ви покажіть! І тоді Бог не забариться зробити зі Свого боку так, щоб всі ці великі обітницю ввійшли у ваше життя, і ви не залишитеся без успіху та плоду в пізнанні Господа нашого Ісуса Христа.

Ось вони, чотири шляхи; отримання відповіді від Бога, виконання Божих обітниць у твоєму та в моєму житті. По-перше, всі Божі обітницю — в Його Сині Ісусі Христі, абсолютно все, що Бог коли-небудь обіцяв, заховане в особі Ісуса Христа. І щоб щось отримати від Бога, обов'язково треба «пробувати у Христі». Другий шлях — це наполегливість та постійність. Віра щодо цього грає ключову роль; віра в те, що Бог існує, що Він справедливий і багатомилостивий. Саме така віра робить людину наполегливою і постійною в молитвах, аж поки людина не отримає того, що просить. Третє — це обіцянки, які люди можуть давати Богові. І четверте — брати ініціативу у свої руки і здійснювати те, що ми чекаємо.

Нехай Господь благословить нас у цьому!

Служіння любові

Степан ПАВЛУСЬ

«Любов хай буде нелицемірна; ненавидьте зло та туліться до доброго! Любіть один одного братньою любов'ю; випереджуйте один одного пошаною!» (Рим. 12:9,10).

На початку 12 розділу Павло згадує за жертовність, посвячення, служіння. Апостол пояснює новозавітний принцип служіння духовних служителів і християн взагалі, усіх дітей Божих, які пішли за Ісусом Христом. Він благаяє: «Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу».

Я хотів би виокремити слова «як розумну службу вашу». Як добре, коли нам довірено служіння від Самого Господа, щоб ми його несли. І, згідно слова Божого, це служіння повинне бути розумним.

Я сьогодні, зійшовши з поїзда, зайшов на вокзал. Там зранку прибирають, наводять порядки. Прийшли люди в службовій формі, які мають певну владу, і я бачив, як декого з тих, хто сидів у залі, просто кидали на підлогу. Я переніс це в духовну площину. Цим людям дана певна влада, щоб вони наводили порядок і робили якусь роботу. Але до цієї влади можна віднести по-різному. Одна людина буде служити так, що її будуть всі поважати, будуть шанувати, тобто людина буде

так служити, що матиме авторитет. А інша людина, яка має владу, буде жорстоко відноситися до інших людей, навіть по-звірячому. Такі люди не мають зовсім ніякої любові чи пошани.

Як добре, що ми з вами сьогодні маємо слово від Господа, яке навчає нас тому, як ми повинні служити один одному. Павло нагадує, що ми відокремилися від цього світу, потім він перераховує дари, якими ми можемо послужити людям. Ми прочитали 9-й вірш, де Павло робить ніби опору, фундамент всього, на чому ми повинні базувати своє служіння: «Любов нехай буде нелицемірна». Згадаймо Псалом 33:15: «Відступися від злого і добре чини, миру шукай і женися за ним!».

Нещодавно на одній конференції я почув таку думку, що часто ми говоримо не те, що є в нашому серці. І дійсно, часто ми говоримо одне, а в серці маємо зовсім інші наміри. І наше серце говорить зовсім інше. Апостол Павло перераховуючи те, що ми маємо від Бога для служіння людям, наголошує, щоб в нашому служінні перед Богом та іншими людьми не було серця лицемірного. Наше серце має бути відкритим для людей і для Бога. Бог не любить людей, які говорять

одне, а роблять інше. Ми, люди, можемо дивитися в очі, поплескати по плечу, кажучи що все добре, а в серці думати зовсім інше. Маємо гарний приклад Юди. Учень, який ходив з Ісусом, говорив з Ним, але в своєму серці мав зовсім інші наміри. Він ходив з Ісусом, але не для того, щоб вислухати й виконати те, про що проповідував Вчитель, а для того, щоб мати якусь власну вигоду. Хотілося б, щоб в нас, служителів церкви, і в усіх християн завжди було відкрите, добре серце.

Хотілося б, щоб ми, служителі, були за приклад і ніколи не лукавили, щоб наше серце було відкритим і до служителів, і до всіх людей, що нас оточують. А особливо щоб у братстві ми були одним, мали одну ціль, один напрямок. Щоб без всякого лукавства в серці ми могли доповнювати один одного, співчувати, допомагати один одному, щоб далі рухатися вперед. Десятий вірш говорить: «Любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною». Нехай в нашому серці не притаїться нічого, що привело б нас до зла, тому що лицемірство, як каже цар Давид, породжує за собою зло. І Давид дає чітку настанову: «Відступися від злого, добре чини і миру шукай!» Коли б це все повною мірою проявлялося в нашому житті, то я вірю, що ми б мали великі благословення й успіх в служінні.

Степан ПАВЛУСЬ,
старший пресвітер Полтавського
об'єднання церков ХВС

ЧІ ПОТРІБНА МОЛИТВА СУЧАСНІЙ ЛЮДИНІ?

Запитання служителю

Одного разу апостол Павло написав до солунян такі слова: «Безперестанку молитесь...» Він писав це до них не тому, що в них було більше, аніж в інших, проблем, або були настільки важкі справи, які неможливо було вирішити, і молитва залишалася останнім і єдиним способом вирішення цих питань. Він говорив це тому, що молитва повинна була стати невід'ємною частиною їхнього життя й служіння. Молитва повинна була стати самою суттю духовного життя!

Дивлячись на історію Церкви, ми бачимо багато змін в будові й розвитку самої Церкви. Багато чого залежало від зовнішнього впливу, який був то сприятливим, то негативним. Тому з часом, з розвитком суспільства, змінювалися

моделі й форми служіння всередині Церкви, але ніщо не могло забрати чи змінити молитву. Хтось міг заборонити проводити служіння або проповідувати, навіть були часи, коли забороняли читання Слова Божого (і не тільки комуністичні ідеологи, але й навіть церковні лідери), але ніхто не міг заборонити молитися. Як за днів пророка Іллі, за часів апостолів, так і сьогодні молитва лишається єдиним і найбільш надійним каналом зв'язку з Богом. Всі таємниці своєї душі людина може в молитві відкрити перед Богом, будь-де і при будь-яких обставинах. Якими ж є наші молитовні служіння й особисті молитви сьогодні?

Майже на кожному богослужінні в більшості церков ми читаємо багато записок з потребами прихожан, або ж чуємо прохання: «Помоліться, помоліться...» Звичайно ж, ми звершуємо молитви, але рідко бачимо результати. І багато цих тягарів люди носять роками, вважаючи, що це їхній хрест. Ми розуміємо, що не все й не завжди Бог вирішує так, як ми цього хочемо, і тоді, коли ми хочемо. Але...

Слово Боже каже, що «Ілля був подібний до нас», та часто

ми не подібні до пророка Іллі. Тому якщо хтось думає, що молитва діє лише в окремих випадках і на особливих служіннях — той дуже помиляється. Подібні думки приводять до створення відповідних форм релігії в наших церквах. Ми звикаємо до цих форм і в багатьох випадках молитва в нас стає просто обрядовою. Для деякого молитовні записки стають певним ритуалом, своєрідними свічками «за здравіє».

В моїй пам'яті закарбувалося свідчення моїх знайомих, яке нещодавно почув. Сестра свідчила, що коли в них захворіла дочка, один зі служителів Божих помолівся за неї коротко й дуже просто. Він сказав: «Господи, цей чоловік лікував мою дружину, а сьогодні в ньо-

го захворіла дочка, прошу Тебе, оздоров її. В Ім'я Ісуса Христа. Амінь». З того часу їхня дочка здорова. Просте звернення до Бога, щирі слова молитви — і явний результат.

Це говорить про те, що і в наших дні молитва є актуальною, і коли ми віримо, коли просимо, то обов'язково отримаємо.

Можливо, відсутність відповідей на молитви ставить багатьох християн наших днів в тінь сумніву і невір'я. В такому разі для цієї категорії людей молитва взагалі може втратити своє значення, а це вже обман і руйнування фундаменту віри християнина. Тут варто зауважити, що Бог не змінився, не змінив Свого ставлення до людей, але під впливом деяких зовнішніх факторів самі люди змінилися, і тому молитва християнина часто залишається безплідною. З цього випливає ще одна проблема: при таких обставинах народ Божий починає шукати тих людей, через кого можна отримати відповідь на свою потребу. Ніхто не заперечує, що Бог дійсно наділяє Своїми дарами тих чи інших людей, даючи їм особливе служіння, і ми маємо право просити їх підтримати нас в наших потребах та молитвах. Але в деякого складається враження, що одних людей Бог чує, а інших ні. А коли ми починаємо думати, що Бог не всіх чує, то моя власна молитва втрачає сенс, ми тоді стаємо просто релігійними людьми і в багатьох життєвих та духовних ситуаціях залежимо від чиєїсь віри.

Слово Боже каже, що «багато може щира молитва праведного» (Як. 5:16). Ми повинні пам'ятати, що ні час, ні розвиток суспільства, ні чудеса науки та техніки, ні будь-які інші фактори не можуть змінити значення й суті молитви. Якраз щира, проста молитва потрібна сьогодні кожному християнинові. Не лише та молитва, яку диктують обставини, а молитва, яка буде впливати на обставини і навіть змінювати їх.

Минулого року під час евангелізаційного служіння на центральному майдані нашого міста ми молилися за

здоров'я мера, який внаслідок автокатастрофи потрапив у лікарню. Десь через півроку в нас відбулася з ним зустріч.

Коли ми зайшли до нього в кабінет, він з нами привітався, і його першими словами були слова подяки за наші молитви. Переконаний, що він не лише дізнався від когось про молитви церкви, але й відчув їх на собі.

Тому не перетворюйте свою молитву в обряд, а, як Божі вибранці, творіть щирі й відверті бесіди зі своїм Отцем — і вона досягатиме мети. Але пам'ятайте, що практичною та живою вона стане лише тоді, коли ми житимемо вірою в Господа нашого Ісуса Христа. В Ісуса, Який не змінився й готовий відповідати нам і в двадцять першому столітті.

Віктор ОНИЦУК,
пастор церкви, м. Луцьк

Чи актуальна молитва сьогодні? Це все одно, що запитати: «Чи потрібно мені сьогодні дихати, чи потрібно їсти?» Незалежно від часу, розвитку цивілізації — все це незмінне. Так само і молитва.

Коли від часів Сифа стали кликати ім'я Господнє, люди, які знали живого Бога, шукали спільності з Ним. Молитва — це не лише прохання, не лише подяка, а це потреба в спілкуванні з Богом. Так, як діти люблять спілкуватися зі

своїми батьками, а батьки з дітьми, так і людина, яка любить Бога, має потребу в Бозі. Це її життя. Цього потребува-

ли прості люди, потребували заможні, цього потребували царі. Це спілкування оспіване Давидом, який хоч і був царем, але дуже багато часу проводив у розмовах з Богом. І казав, що «не дам дрімання очам своїм», не буду їсти, доки не поговорю з Богом. Навіть Божий Син, Який прийшов на землю, перебував довго у молитві. І в 17 розділі Євангелії від Івана ми бачимо найглибшу й найвеличнішу молитву, яку можна було промовити на землі: за людей, які пізніше покаються й повірять в Бога.

Сьогодні людині ще більше, ніж будь-коли, потрібно молитися, тому що гріх щораз більше й більше. Через навалу негативної інформації, через великі катаклізми природи, через нестабільність влади, економіки і всього іншого людина стає беззахисною і їй особливо потрібне спілкування з Богом, щоб мати мир для душі, мати спокій та впевненість. І чим більша віра, тим більша потреба в молитві. А те, що молитва дієва й робить чудеса в наш час, маємо багато прикладів.

Мені довелося познайомитися з відставним підполковником з Дніпропетровщини, який лікувався у військовому госпіталі. Дружина попросила, щоб я пішов до нього на розмову. Коли я почав з ним бесідувати, то він сказав: «Я не хочу говорити на цю тему. Бога немає». Я наводив йому

різні докази існування Бога, але він їх всі відхилив. І тоді я кажу: «Можна, я помолюся тому Богу, в Якого ви не вірите?» Хворий довго думав, а потім каже: «Моліться». Я

продовжив: «Тоді вже разом помолимося. Навіть коли ви не вірите в Нього, то попросіть в Нього, щоб Він допоміг вам повірити». Він відповів: «Я не знаю, як молитися». — «Повторюйте за мною». Я говорив приблизно такі слова: «Господи, я людина й не можу повірити в те, що Ти є, хоча хочу вірити. Якщо Ти є, дай мені цю віру. І прости мені. Я хочу вірити в Тебе». Після цього я подивився на нього. Він дивився вгору і його очі були наповнені сльозами. І коли я запитав: «Чи ви вірите в те, що Ісус Христос — Син Божий?» Він тихо сказав: «Так, вірую...» А потім голосніше: «Так, вірую!». А далі підняв руки і голосно-голосно закричав: «Я вірю, що Ісус — то Господь!» Коли я запропонував йому помолитися молитвою подяки Богу і запропонував повторювати за мною, то підполковник мовив: «Ні, я вже знаю, як молитися». І він сам молився, дякуючи Богові. А потім сказав: «Якщо Господь підніме мене, я буду служити Йому все життя, а якщо ні — я вірю, що Він мене спас». Тієї ж ночі він відійшов у вічність. Молитва потрібна не тільки тоді, коли людина помирає. Вона потрібна для того, щоб зрозуміти себе, зрозуміти час, зрозуміти для чого ми живемо. Через молитву Бог на це все

дає нам відповідь. Коли тепер Церква молиться, підіймає руки до неба, ми утримуємо світ від різних бід та нещастя. І не тільки це. Молячись, ми віримо, що Бог може діяти через президента, через владу для проповіді Євангелії, і не тільки діяти через них, але і їх спасати. І молитва сьогодні особливо актуальна теж, напередодні приходу Христа. Останні вірші Біблії проголошують: «Дух і Невіста говорять: «Прийди». Це слово буде останньою молитвою, якою молитиметься

Церква, що свідчить про її повну готовність. Може, не молитва в сучасному, земному розумінні, але молитовне спілкування буде й на небі. Це спілкування — вічне.

Василь ПАЛАМАРЧУК,
*пастор церкви, м. Торчин,
заступник старшого
пастора Волинського
об'єднання церков ХВС*

Від редакції.

Можна було б ще багато кому задати це запитання, але впевнені, що відповіді будуть однакові. Незважаючи на фантастичні досягнення науки, медицини, добробуту, людина двадцять першого століття так само має потребу у молитві, як і дві тисячі років тому. І не лише в розумінні щоб отримати якусь допомогу від Бога, а перш за все, щоб мати радість спілкування з Творцем. Більше того, як було зауважено, молитва зараз має ще більшу важливість, бо перед другим приходом Христа збільшилися спокуси і вони стали ще більше витонченими та підступними.

Ми вирішили продовжити підняту тему не стільки теоретичними, богословськими матеріалами, хоча це теж присутнє в номері, а практичними розповідями. Ми надаємо слово тим, у чийому житті молитва зробила чудо: у когось більше, у когось менше. Вважаємо, що ці свідчення якнайскравіше розкриють тему нашого номеру.

ЗШЛЕНІ РУКИ

В тому, що Бог милостивий до Своїх дітей і відповідає на їхні прохання, я пересвідчилася вже не раз. Хочу розповісти яскравий приклад зі свого життя. В мене на руці була екзема. В той час я не могла ні їсти зварити, ні посуд помити, ні випрати одягу через це інфекційне захворювання, яке вразило шкіру моєї руки. На двох пальцях уже злізли нігті, руку доводилося постійно забинтовувати, бо з ран ішов неприємний запах. Я зверталася до лікарів, але ніякі ліки й мазі мені не допомагали.

На початку 80-х рр. у Талліні Бог робив великі чудеса в одній з баптистських церков. Я поїхала туди з надією на оздоровлення. В церкві був зал, де брати-служителі звершували молитви над хворими. Увійшовши туди, я побачила дві черги й стала в одну з них. Коли підійшла моя черга, я навіть нічого не встигла сказати, як служитель глянувши на мене, каже: «Будемо молитися», — і став звершувати молитву. Коли я розплющила очі, брат сказав: «Бог уже оздоровлює вас».

Я прийшла на квартиру до сестри Клави, в якій ночувало біля 40 людей (в чотирикімнатній квартирі!), і побачила, що екзема стала ще більшою і перекинулася на другу руку. Сестра Клава питає мене: «Чому ж ти сумна?» Я показую їй руки й пояснюю. А вона каже: «Ти не впадай у відчай, це сатана тебе так зневірює. Бог зцілив тебе! Подивися, в тебе ж чисті руки!»

Наступного дня я знову пішла в церкву, стала в чергу. І коли я підійшла до служителів, один з них сказав: «Бог зцілив тебе. Будемо дякувати Йому за це». Ми стали молитися, дякуючи Господу за милість. Молитва, яка була звершена з великою вірою, зцілила мої руки — коли я приїхала додому, вони були повністю чисті. З милості Божої хвороба назавжди залишила мене.

Пригадую, того дня я спостерігала за іншими людьми, які прийшли з надією на оздоровлення. Там було двоє хлопців з проблемами зору. Обоє ходили в окулярах. Помолилися за одного — і служитель сказав йому взяти Біблію і читати. Він взяв книгу — і вже читав без окулярів. А коли після молитви служитель те ж саме сказав другому, той за звичкою одягнув окуляри — і не отримав зцілення, у нього зір так і лишився слабеньким.

*Людмила А.,
Волинська обл.*

Молитва в дії

ГОСПОДЬ ВРЯТУВАВ МЕНЕ Й МОГО СИНА

Я довго хворіла поліартритом, ночами не могла спати: дуже ломило й крутило всі кістки, я змушена була будити чоловіка чи сина для того, щоб робили мені масаж. З плачем проминали мої ночі. Господь мене оздоровив, я покаялася. Слава Богу за Його велику милість. Син мій тяжко хворів чотири роки. Я з ним скрізь об'їздила. Де він тільки не лежав! В Луцьку лікувався голковколюванням і пив жменями таблетки. В Рівненській обласній лікарні лежав, в Хмельницьку, в Славуті й в Київському інституті. Йому навіть не могли встановити точний діагноз.

Останній раз ми перебували в Хмельницькій лікарні восени 2006 року. Там приписали різні антибіотики, крапельниці, але ніщо не могло підняти мого лежачого сина. Йому було дуже погано. Я вибігла в коридор, де стояли лікарі й медсестри, і плачучи кажу, що син мій помирає. А медсестра мені відповіла, що я повинна вже давно бути готовою до цього. Лікарі взагалі ні слова не сказали. Я повернулася в палату до сина, впала на коліна й стала просити Всевишнього Господа Ісуса Христа, щоб не забирав мого сина, а щоб підняв. Слава Богу, Він почув мою молитву. Синові ноги, що були вже кілька днів дуже опухлі, жовті й холодні, стали на очах стухати, руки, які були синіми, теж стали нормальними, і вже до вечора син мій встав на ноги. Слава Господу!

За нас і наш дім молилися брати й сестри у Христі, приїжджали додому, проводили служіння. У пості й молитві перебували три церкви — і почув Господь наші молитви, оздоровив мого сина. Слава Господу, і чоловік мій покався. Ми дуже вдячні Господу Ісусу Христу за Його велику милість. Тепер ми втрьох їздимо в дім молитви.

*Ганна ПЕТРЕЧУК,
с.Пузирки, Хмельницька обл.*

СЕКРЕТ І СИЛА МОЛИТВИ

Віруючій людині зрозуміла причина вибрання народу ізраїльського, зрозуміле значення закону, даного на Сінаї. Відомо вибрання, призначення та передбачення Церкви, зрозумілі для багатьох істини, які відкриває Біблія. Але молитва, її сила та роль у плані спасіння Богом земного світу для багатьох була й залишається таємницею.

Чому людина повинна молитися? Який у цьому зміст?

Звичайно, молитися змушують біди, катастрофи, хвороби, безвихідь. Але хіба Бог не бачить і не знає потреб Своїх дітей? Так, Він їх знає і бачить! (див. Мт.6:8). Якщо ж бачить, знає про проблеми перш, ніж їх вискажуть, то невже Він має потребу в проханнях? Невже Його потрібно благати, як капризну дитину?

Ці питання завжди стояли й стоять перед людиною. Щодо таємничості й сили молитви ми знаходимо у Писанні багато дивовижних ілюстрацій.

Згідно наперед накресленого плану, нащадки Авраама були переселені у Єгипет. Невелика групка емігрантів переросла у могутній народ. Назначені Богом 400 років перебування у Єгипті минули, але не видно ніякого руху щодо звільнення. Зроблена Мойсеєм спроба захистити своїх братів закінчується його втечею з Єгипту. Нарешті Бог створює настільки важкі умови для проживання, що народ Божий закричав до Господа про звільнення. Тридцять років знадобилося, щоб привести народ в молитовний стан. І тільки тоді молитви доходять до трону Всемогутнього: «А тепер ось зойк Ізраїлевих синів дійшов до Мене, і Я також побачив той утиск, що ним єгиптяни їх тиснуть» (2 М. 3:9).

Хтось запитає, чому ж Бог не вивів народу, як і обіцяв, через 400 років, а «тягнув» ще довгих 30 літ?

Друга ілюстрація стосується виходу Ізраїлю з Єгипту. Бог мав чіткий план виводу Свого народу в Палестину, цей план був проголошений за багато століть до цього. І ось ізраїльтяни перебувають у дорозі до Ханаану. Але на

їхньому шляху стає войовничий народ Амаліка. Мойсей посилає свого полководця Ісуса Навина в битву, а сам піднімається на гору й там стоїть з піднятими до неба у молитві руками. Писання каже: «І сталося, коли Мойсей підіймав свої руки, то перемагав Ізраїль, а коли руки його опускались, то перемагав Амалік. А руки Мойсееві стали тяжкі. І взяли вони каменя, і покладали під ним. І сів він на ньому, а Аарон та Хур підтримували руки йому, один із цього боку, а один із того. І були його руки сталі аж до заходу сонця. І переміг Ісус Амаліка й народ його вістряем меча» (2 М. 17:10-13).

Це один із найбільш хвилюючих моментів історії Ізраїлю. На полі битви вирішувалася доля народу. І успіх битви не залежав від таланту полководця й хоробрості воїнів, бо Амалік переважав як в одному, так і в другому, а залежав від молитов Мойсея, від відповіді Бога на ці молитви.

Мимоволі виникає запитання: хіба Господь не бачив становища ізраїльтян? Невже не в Його інтересах було послати цю поміч? Невже Він мав потребу в молитві Мойсея і навіть Ізраїль, коли руки вождя на хвилю опускалися, втрачав мужність і відступав? Здається, що Бог безсильний допомогти людині без молитви.

Візьмемо третій приклад з історії того ж ізраїльського народу, в долі якого таємнича сила молитви грала неймовірну роль.

За відступництво народу Ізраїль переселений у полон до Вавилону. Через одного із пророків — Єремію Бог прорік, що це покарання триватиме 70 років, після чого народ буде знову переселений у Палестину (див. Єр. 25:11-12; 29:10).

Все, передбачене Богом, відбулося. Назначений термін

перебування у полоні минув, але ні звільнення, ні навіть його початку не видно, юдеї залишаються у Вавилоні. Ось як про той період пише пророк Даниїл: «За першого року Дарія, я, Даниїл, бачив у книгах число тих років, про які було Господнє слово до пророка Єремії, що сповниться для руїн Єрусалиму сімдесят років. І звернув я обличчя своє до Господа прохати з молитвою та благанням в пості, у веретищі та в попелі. І молився я Господові, і сповідався, й казав: «О, мій Господи, Ти стерезеш заповіта та милість для тих, хто кохає Тебе!.. » Іще я говорив на цій молитві, а той муж Гавриїл, якого я бачив у видінні, швидко прилетів, і доторкнувся до мене, і заговорив зо мною: «Даниїле, я тепер виїшов, щоб умудрити тебе в розумінні... » (Дан. 9:1-23).

У цьому разі перед нами ще один із таємничих випадків молитви і її сили. Бог мав чіткий план щодо полону ізраїльського народу та повернення його до рідної землі. Він не забув про Свою обітницю, але не розпочинав звільнення до тих пір, доки серед Ізраїлю не з'явився Даниїл і не розпочав у пості, попелі та веретищі молитовно благати Господа.

Знову ж постає те саме запитання. І його підсилює ще одне місце з книги пророка Єзекїїля: «Шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду і став би у вилімі перед Моїм обличчям за цей край, щоб Я не знищив Його, та й не знайшов!» (Єз. 22:30).

Коли Бог звертався до пророка цими словами, Ізраїль переживав один з найтемніших періодів у своїй історії. Ворог наближався до Єрусалима, меч занесений, гибель була неминучою. Однак Господь у Своїй милості бажає ще раз спасти народ. Його серце відкрите до невірного народу, але Він шукає серед нього мужа, який, подібно

Мойсею, став би перед Ним в молитві за людей — і не знайшов. Спасіння та захист були готові. Спасительна сила Бога не змаліла. Він хоче проявити цю силу, але не може без тих, хто допоміг би Йому виконати Його намір. Чи не правда, це одне із самих незрозумілих для людського розуму явищ, найбільш таємничий акт Творця.

Прямої відповіді у Слові Божому щодо секрету й сили молитви ми не знаходимо, але вона чітко та зрозуміло витікає із відкриттів Бога і Його якостей.

Слово Боже розповідає нам про Творця світу як Всемогутнього, Всесильного, Всевидючого Бога. Воно відкриває також і те, що Бог не тільки Всемогутній, але й Святий та Справедливий. Він справедливий не лише стосовно праведників, але й грішників, свято справедливий щодо Своїх ворогів. Весь Всесвіт — прояв Його всемогутності, святості та справедливості. Все Ним створено, все Ним існує й тримається.

Ним створений також і наш видимий світ, створена й людина як вінець творіння. Але людина відпала від свого Творця, за власним бажанням вибравши інший напрямок для свого існування. Цей новий напрямок вказали їм інші сили, які існували у Всесвіті, сили диявола. Таким чином, людина, залишивши свого Творця, перейшла на бік диявола, підкорилася його впливу та керівництву. В сучасному своєму стані наш світ, який повинен бути царством Бога, належить дияволу. Весь світ — його царство. Кожен житель землі, виконуючи волю диявола, — його підданий. Недаремно ворог Божий пропонував Ісусу Христу дати усі царства землі. Син Божий не заперечував його слів, бо знав, що той є справжнім володарем усього цього.

Вічний вогонь — вічний

уділ сатани і його ангелів, він приготовлений лише для нього. Людина, яка вибрала диявола, тим самим вирішила свою долю, вона повинна розділити долю свого господаря у вічному вогні.

Але Бог не хоче смерті грішника, Він робить усе, щоб спасти його: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Світ належить дияволу, його загибель вирішена. Бог хоче спасти людину від вічної загибелі, Він всесильний, щоб спасти, але Він разом з тим святий і справедливий. В силу Своєї святості та справедливості Він не може спасти силою. Він не може вмішуватися у справи нашого світу, бо він — сфера діяльності іншого господаря. Якби Господь силою вмішувався у справи світу, Він не був би Святим Богом, а насильником.

І тут відкривається секрет і сила молитви.

Бог полюбив світ, віддавши Сина Свого Однородженого. Ісус Христос помер за

гріши світу й викупив грішну людину. Спасіння звершилося, борг заплачений, вічна справедливість задоволена, але жодна душа не спасеться божественною силою.

Спасіння — результат молитви грішника! «Бо кожен, хто покличе Господне ім'я, буде спасений!» (Рим. 10:13).

Молитва грішника про спасіння дає Богові моральне право спасати того, хто молиться. Бог залишається справедливим навіть стосовно диявола. Іншого шляху, як тільки дати відповідь на молитву про спасіння грішника, у Бога немає, бо Він святий і справедливий.

Віруючі люди, які вже є дітьми Божими, розсіяні по різних частинах цього світу. Будучи не від світу цього за своїм духом, вони все-таки залишаються членами цього світу за тілом доти, доки ще мають плоть і живуть в ній.

Як власність Творця, віруючі люди є представниками Бога перед світом, відкриваючи Його світові. Це дає їм можливість приносити в молитвах усі потреби цього світу, вони можуть просити

все, що побажають. І своїми молитвами вони відкривають двері у світ для діяльності Бога, для Його втручання в життя не лише окремих особистостей, але в житті всіх народів. Своєю молитвою вони створюють для Бога моральне право втручатися у справи світу.

Іншими словами, Бог може сказати дияволу: «Те, що усі царства належать тобі, це факт. Це твоя територія, але представники Мого царства, які тимчасово перебувають на твоїй території, кличуть до Мене про допомогу — і Я йду до них у відповідь на їхні молитви».

«Господня рука не скоротшала, щоб не допомогти, і вухо Його не стало тяжким, щоб не чути!» (Іс. 59:1). Його сила безмежна, щоб давати допомогу, і молитва дає Йому право для цієї допомоги істотам, які перебувають на чужій території. І, надаючи допомогу, Він залишається Святим та Справедливим перед усім Всесвітом і навіть перед Своїм супротивником — дияволом.

К оли я закінчив проповідати про чудесну заяву Ісуса: «Я світові те говорю, що від Нього (Бога) почув... Сам Я від Себе нічого не дію, але те говорю, як Отець Мій Мене був навчив» (Ів. 8:26,28), обличчя одного з присутніх красномовно говорило, що йому не дуже-то сподобалося те, чому я навчав.

— Для вас це, можливо, хороша новина, — сказав він, — але якби ви чули Бога так рідко, як я, вам би так не здалося. Якби мені довелося говорити і діяти лише так, як я почув від Бога, то моє життя було б доволі нудним.

Мені довелося визнати, що в міркуваннях цього чоловіка був сенс. Якщо людина чує Бога

всього кілька разів за все життя, то дізнатися, що християнське життя — це готовність відповідати на те, що ми чуємо від Бога, не хороша новина. Ісус сказав: «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть» (Ів. 10:27). Яким же є цей Божий голос?

Бог Вседержитель не уникає нас, Він розкриває Себе. Бог хоче спілкуватися. І Він спілкується весь час. Він дав нам вуха, щоб чути Його голос, звідки б він не лунав. Він говорить безперервно через все, що нас оточує, через кожну подію нашого життя. Він говорить з нами через Писання і через внутрішній голос, який живе всередині нас.

Він не відправив нас на зем-

лю, озброївши лише письмовими застереженнями. Він не посилає нам час від часу телеграм, щоб вгамувувати нас. Бог дав нам Самого Себе. І як Ісус жив, відгукуючись на голос Отця, ми так само можемо прожити своє життя, відгукуючись на голос нашого Пастиря.

Він говорить — ми діємо!
Дадлі ХОЛЛ

Диво родоводу

Хтось одного разу сказав, що люди відрізняються між собою в малому, але з цього малого й стається велике. Ябец не піднімався над усіма іншими героями Старого Заповіту, як Мойсей чи Давид. Він не ніс могутніх духовних істин, як перші християни Книги Дій апостолів, які змінили світ навколо себе. Одне лише не викликає сумніву: те «мале», чим Ябец відрізнявся від інших, і визначило величезну різницю між ним і цими іншими.

Оцей Ябец — справжнє диво родоводу, така собі маленька велика людина Біблії. Про нього йдеться у розділі, де викладений родовід Юди. Довжелезного списку з понад п'яти сотень незнайомих і складних імен достатньо щоб налякати навіть завзятого читача Біблії, який неохоче перегортає ці сторінки. Та після того, як автор перелічив сорок чотири імені, він перериває свій список короткою розповіддю: **«А Ябец був поважаний більше від своїх братів, і мати його назвала його ім'ям Ябец, говорячи: «Я породила його в болісті». Кликнув Ябец до Бога Ізраїлевого, говорячи: «Коли б Ти, благословляючи, поблагословив мене і побільшив границю мою, і рука Твоя була зо мною, і зробив охорону від лиха, щоб не засмучувати**

мене!» І Бог послав, чого він просив». І вже наступний вірш знову продовжує сухий перелік імен: Келув, Шуха, Мехір...

Та щось в історії Ябеча змусило історика зупинитися на середині й змінити інтонацію. В чому ж секрет такої репутації Ябеча? Зрозуміло, що вся справа тільки в цій його молитві. Саме ця простота й безпосередність, з якою цей чоловік звернувся до Бога, змінила його життя і залишила незгладимий слід у літописі народу Ізраїлю. На перший погляд ці чотири прохання можуть здатися щирими, проникливими і навіть шляхетними, але по суті вони нічим непримітні. Однак у кожному з них криється великий потенціал. Те, чим я хочу поділитися з вами, вже відкрило могутні джерела Божої сили в житті безлічі Його служителів.

Тож чому б і не попросити?

Мати назвала свого сина Ябецом, що означає «біль». Не дуже схоже на початок багатообіцяльного життя, чи не так? У біблійні часи людина та її ім'я сприймалися як єдине ціле. Часто ім'я давалося як побажання чи пророцтво про майбутнє дитини. Так що ім'я, яке означає «біль», не обіцяло Ябецу нічого доброго в житті.

І ось, незважаючи на таку невирозну перспективу, Ябец усе-таки знаходить для себе вихід. Він виріс на розповідях про Бога, Який вивів Свій народ з рабства. Тому він твердо вірив в цього Бога чудес і гаряче надіявся на Нього. Чому тоді не попросити в Нього про диво чи про новий початок у власному житті? Сказано — зроблено. І він почав молити про найбільше, найнеймовірніше, що тільки можна уявити: **«Коли б Ти, благословляючи, поблагословив мене...»** Для того, щоб з цілковитою впевненістю просити про Боже благосло-

Брюс УІЛКІНСОН

МОЛИТВА ЯБЕЦА

вення, непогано було б розібратися, що означає це слово. На кожній проповіді ми чуємо «благословити», «благословення». Ми просимо Бога благословити місіонерів, діточок, їжу і вживаємо його просто для побажання. Тож чи варто після цього дивуватися, що поняття «благословення» тьмяніє і стає досить банальним. І не дивно, що багато християн аж ніяк не нагадують Ябеца у наполегливості та прагненні бути благословенними.

«Благословення» у біблійному розумінні означає надприродну схильність чи допомогу. Тож коли ми просимо про Божі благословення, ми не просимо просто підсилити те, чого ми можемо досягнути власними силами. Ми молимося про чудесне, безмежне благо, про яке може знати і яке може дати нам тільки Бог.

Зверніть увагу на найважливіший аспект прохання Ябеца про те, щоб Бог його благословив. Він цілком залишає на розсуд Бога питання про те, якими саме будуть благословення, де й коли Ябец їх отримає. Це повна абсолютна віра в те, що Божі наміри щодо нас добрі. Його прагнення цілком спрямовані на Божу волю, він бажає для себе не більше й не менше того, що хоче для нього Бог.

Можливо, ви думаєте, що теж нерозривно пов'язані з болем і стражданнями. Ви зовсім не вважаєте себе людиною, гідною благословення. Чи, можливо, ви з тих християн, які думають, що оскільки вони спасенні, то так чи інакше Божі благословення самі прийдуть у їхнє життя. Чи, можливо, у вас своя бухгалтерія взаємостосунків з Богом: стовпчик «дебет», стовпчик «кредит». «Щось останнім часом Бог до мене дуже добрий», — думаєте ви і відповідно вважаєте, що тимчасово не маєте ніякого права, щоб просити. Все одно Бог поки що не буде звертати уваги на ваші про-

ханья. Всі ці думки неправильні. Ми самі обмежуємо Божу щедрість — але не Він Сам: адже Його можливості, сила й бажання благословити нічим не обмежені. Він благословив Ябеца просто тому, що цей чоловік не дозволив ніякій перешкоді, людині або думці відгородити від нього Бога. А Богу властиво благословляти.

Те, що Бог з милості Своєї надихнув автора записати в Біблію історію Ябеца, свідчить, що має значення не те, хто ти такий, не те, що думають про тебе інші, не те, ким ти «приречений» бути. Має значення лише те, ким ти хочеш бути, про що ти просиш.

«Просіть, — сказав Ісус, — і буде вам дано» (Мт. 7:7); «...Не маєте, бо не прохаєте», — говорив Яків (Як. 4:2). Простою молитвою — молитвою з вірою — ти можеш змінити своє майбутнє. Можеш змінити те, що має статися з тобою через хвилину.

Стань великим для Бога

Наступна частина молитви Ябеца — **благання про побільшення границі** — це та молитва, в якій ви просите Бога так розширити ваше життя, щоб ви могли більше послужити Йому. І якщо мене запитують християни-підприємці: «Чи правильно буде просити Бога розширити мій бізнес?», я відповідаю: «Абсолютно!» Якщо у своєму бізнесі ви керуетесь Божими постановами, то ваш бізнес — це довірені вам Богом межі. Він хоче, щоб ви зрозуміли, що ваш бізнес відкриває вам чудові можливості для контактів з різними людьми і що через ці контакти ви будете нести цьому світу Його славу.

А ось якою могла б бути «молитва Ябеца» для дружини і матері: «Господи, збільши мою родину, благослови мої взаємини з членами моєї родини і помнож для слави Своєї той вплив, який моя родина має на світ». Ваш дім — єдина

й неповторна арена для перетворення життя для слави Господньої. Тож чому б Йому не хотіти, щоб ваша праця для Його слави була більш плідною?

Отже, незалежно від того, хто ви є, було б найкраще, щоб ваша молитва про розширення меж звучала приблизно так: «Боже, будь ласка, розшир мої можливості й мій вплив таким чином, щоб я торкався більшої кількості життів для Твоєї слави. Дай мені робити більше для Тебе!» І коли ви молитесь так, то у вашому житті обов'язково почнуть відбуватися чудеса. Адже молитися про поширення меж — означає молитися про чудо. Чудо — це Боже втручання, завдяки якому відбувається те, що не могло статися природним чином. Саме це й відбулося з Ябецом, який переступив межі власного імені і нібито визначених для нього життєвих обставин.

Бог неодмінно входить у наше життя, коли ми ставимо Його плани вище від Своїх і впритул приступаємо до їх здійснення!

Дотик величі

Отож, ви це зробили. Ступили за край. Досягли глибин. Чи впали в прірву? І розбилися об холодне каміння дійсності? Та важко втриматися на досягнутих висотах нового життя...

Можливо, вам не під силу нові можливості, що відкрилися для вашого бізнесу, які перевершують ваш досвід і всі наявні у вас засоби? Можливо, вам здається, що підлітки, які почали збиратися у вас вдома, скоріше негативно впливають на вашу родину, ніж ви позитивно впливаєте на них.

Ви увійшли в повноту Божого благословення, ввійшли в нові межі і... спіткнулися об непередбачені, нездоланні перешкоди. Ось так усе було зі мною.

Украй розгублений, я ви-

рішив шукати поради в мудрого старця. Я розказав йому про те, до чого, як я відчував, покликав мене Бог, а потім розповів про свої лиха та сумніви. Я все ще намагався в деталях описати йому свої невдачі, коли він несподівано перервав мене: «Синку, те почуття, від якого ти намагаєшся втекти, називається залежністю. Залежність — це коли ти зможеш йти тільки тоді, коли тебе веде Господь. Воістину, в ту секунду, коли ти перестаєш відчувати цю залежність, ти відступаєш від істинного життя по вірі». — «Тобто я повинен відчувати, що не спроможний виконати того, до чого покликаний?» — «Саме так і має бути», — відповів старець.

Яка страхітлива й одночасно вкрай підбадьорлива істина, чи не так? Як обрані та благословенні Богом, ми повинні робити щось настільки величезне, що провал нам гарантований, якщо до справи не візьметься Сам Бог. Залежність від Бога творить героїв зі звичайних людей. Яким чином? Адже в нас немає іншого виходу, як тільки волати до неба словами третього відчайдушного благання Ябеца: **«Коли б рука Твоя була зо мною...»** І тим самим ми даємо Богові місце для здійснення Його волі і прославляємо Його справами, які здаються нам неможливими.

Зверніть увагу: Ябец не починав свого прохання з того, щоб Божа рука була з Ним. Починаючи свою молитву, він не відчував такої потреби. Він ще мало чим ризикував і тому мало чого боявся. Та як тільки межі почали розширюватися і неймовірні втілення Божих задумів постали перед Ним, він зрозумів, що без Божої руки він «як без рук».

Якщо прагнення Божого благословення — найяскравіший знак нашого Йому поклоніння, а прагнення зробити якнайбільше для Нього —

наше найбільше бажання, то прохання про те, що Божа рука була з нами, — це наш правильний стратегічний вибір, який дозволяє нам зберігати й примножити те велике, заради чого Бог поклав початок у нас і в наших життях.

Зауважте, наш Бог не шукає духовних велетнів чи випускників семінарій. Він прагне знайти тих, «у кого все їхнє серце до Нього». Ваше віддане серце — та єдина частина Його задуму поширення Його меж, що залежить не від Нього, а від вас. Ми з вами, так би мовити, на відстані однієї лише молитви від звершення великих, сповнених Духом справ, досягнених недосяжних цілей.

Щодня просіть дотику Батька.

Тому що для християнина залежність — це синонім сили.

Божа охорона

Ябец, отримавши надприродне благословення, вплив і силу, здавалося б, міг бути упевненим, що сміливо може вийти на будь-яку арену проти будь-якого лева — й перемогти. Та він розумів, що дуже часто вирішальна умова перемоги над розлютованим левом полягає в тому, щоб зовсім не виходити на арену. Ось чому останнє прохання Ябеца — щоб **«Ти зробив охорону від лиха, щоб не засмучувати мене»**. Це останнє прохання Ябеца, по суті, містить зрозумілу стратегію благословенного життя.

Безсумнівно, чим більший успіх нам відкривається, тим більше можливостей для провалу. У всіх на пам'яті приклади християнських лідерів, які впадали в гріх, були усунені від служіння, в результаті чого безліч людей були вражені, розчаровані й збиті з пантелику.

Чим глибше ви занурюєтеся у життя, засноване на надприродному Божому благословенні, тим більше ви маєте

потребу в тому, щоб частіше вимовляти останнє прохання, що міститься в молитві Ябеца. Тому що вам потрібно витримувати щораз лютіші атаки диявола на вас і на вашу родину. Ми покликані Богом на передову, ось чому молитва про охорону від лиха — жива частина благословенного життя.

Із досвіду знаю, що більшість християн моляться, як правило, лише про силу для подолання спокус — про перемогу над лютим супротивником, який атакує нас, над сатаною. Ми якось зовсім і не думаємо, що можна просити Господа тримати нас подалі від спокуси, загороджуючи дияволу будь-який лаз у наше життя. А де немає спокуси, не може бути й гріха.

У Христі ми живемо з торжеством, а не зі спокусами й поразкою. Коли й четверте прохання Ябеца стає частиною нашого життя, ми виявляємо повну готовність рухатися далі на більш високий рівень слави, де благословення зростають у геометричній прогресії.

Отже, я запрошую вас вступити на шлях цього чудесного перетворення. Ви одержите нову спадщину і надприродні благословення — де б ви не були і куди б не вирушили. Відтепер у ваше життя зіллється чудотворна Божа сила. І віднині й навіки на вас виллється Його радість і Його слава.

ВІДПОВІДАТИ НА МОЛІТВУ — БОЖИЙ ЗАДУМ

Закони молитви, на яку відповідає Бог

Як для підтримання життя на нашій планеті є певні фізичні закони, так і для правильного використання молитви є певний ряд духовних законів. Кожен з цих законів — це твердження чи обітниця, яким передує певна умова, яку необхідно виконати, щоб Бог почув чи відповів на молитву того, хто просить.

Закон 1: Закон взаємостосунків

Ісус вчив Своїх учнів: «Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просить, чого хочете, і станеться вам!» (Ів. 15:7). В цій великій обітниці міститься дві умови: наше перебування у Христі й пробування в нас Слова Божого.

Неможливо бути у Христі, якщо людина вірою не встановила взаємостосунків з Божим Сином. Вся молитва базується на цих взаємостосунках з Отцем. Друга частина — Його слово, що пробуває в нас і здійснює над ним контроль.

Закон 2: Закон влади

Ісус сказав: «І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню, щоб у Сині прославивсь Отець. Коли будете в Мене просити чого в Моє Імення, то вчиню». З допомогою молитви в ім'я Ісуса Христа ми проголошуємо Його владу над потребами, які є у нас.

Уявіть собі міліціонера, який керує дорожнім рухом. Ось лунає свисток — і одразу ж автомобіль, який проїжджає мимо, зупиняється. Чому? Невже тому, що ця людина настільки сильна, щоб зупинити вантажівку? Ні. Але тому, що вона наділена владою, котра гарантована їй державою. Ми не усвідомлюємо до кінця наявності тих ресурсів, які нам доступні через молитву в ім'я Ісуса Христа й дії тієї влади, яка по праву належить нам як Його дітям.

Закон 3: Закон Божої волі

«І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого

тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо, від Нього» (1 Ів. 5:14-15). Ми можемо розраховувати на Божу відповідь на своє прохання тільки тоді, коли воно не суперечить волі Божій.

Закон 4: Закон віри

Ісус вчив Своїх учнів: «Коли б мали ви віру, і не мали сумніву, то вчинили б не тільки як із фіговим деревом, а якби й цій горі ви сказали: «Порушся та кинься до моря», то й станеться те! І все, чого ви в молитві попросите з вірою, то одержите».

Бог ніколи не задовольняє нашого прохання, якщо ми не маємо анітрохи віри в те, що Він може на нього відповісти. Бог обіцяє нам відповідати на наші молитви, розраховуючи на те, що ми не будемо сумніватися у тому, що отримаємо ці відповіді.

Чи помітили ви в цих законах умову й обіцянку, яка йде за нею? Наприклад, в останньому законі умова полягає в тому, щоб ми просили з вірою і не мали сумніву. А обітниця полягає в тому, що

Бог зрушить навіть гори у відповідь на нашу молитву, тобто зробить неможливе.

Тож співставляйте свої прохання з цими чотирма умовами, і якщо вони відповідатимуть їм, то моліться з ревністю й чекайте Божої відповіді. Оскільки Бог не може суперечити Сам Собі, ви можете бути впевнені в тому, що Він дотримає Своїх обіцянок.

Як Бог відповідає на молитву?

Молитва, яка відповідає всім вище згаданим умовам, однак не позбавляє Його права відповісти нам так, щоб знітити нас. Найбільша наша трудність полягає в тому, що ми надаємо перевагу тому, щоб вирішувати свої проблеми самостійно. Часто ми не молимося до того часу, поки самі не спробуємо розібратися у всьому. Тільки після того ми кажемо: «Боже, я вважаю, що Ти повинен допомогти мені в цьому питанні й ось саме так. Зроби це, будь ласка, і якнайшвидше.

Бог може відповісти на молитву чотирма способами. Багато відповідей на молитву приходять безпосередньо й одразу. Чесно кажучи, такі відповіді мені подобаються понад усе. Деякі відповіді на молитву повинні приходити одразу ж, тому що завтра вже

буде надто пізно. Опинившись в лев'ячому рові, Даниїл потребував невідкладної відповіді на молитву про те, щоб Бог закрив левам пащі. Бо інакше він повинен був стати сніданком для голодних левів. Коли ви будете потребувати невідкладної відповіді, ви можете розраховувати на те, що Бог зрозуміє вашу терміновість і швидко задовольнить ваше прохання.

Однак Бог може й відкласти відповідь на наше прохання. Очевидно, не нам обирати час відповіді на наші молитви. Та слід розуміти, що відстрочена відповідь — це також відповідь. Просто Бог впорядковує певні деталі, як правило, пов'язані з життям тих чи інших людей. Часто нам здається, що Бог не відповідає. Тоді ми починаємо молитися ще сильніше. І коли ми отримуємо відповідь, то будь-яка думка про випадковість просто щезає. Ми отримуємо впевненість в тому, що лише Бог міг відповісти на нашу молитву.

Однак найчастіше відповіді на молитву носять прихований характер, коли Бог відповідає нам не так, як ми цього сподівалися. Та, оглядаючись назад, я часто кажу: «Божа відповідь, як виявилось, набагато краща, ніж я думав. Я молився про одне, а Бог послав мені набагато кра-

ще». Ми часто молимося про фінанси, і якщо в цьому дійсно є потреба, то немає нічого неправильного в тому, щоб просити Бога про матеріальну допомогу. Та впевніться в тому, що ви просите про задоволення саме потреб, а не різноманітних суперечливих бажань.

Отож, деякі відповіді на наші молитви бувають прямими. Інші ж носять відстрочений характер, а інші — прихований.

Існують відповіді й у формі відмови. Чи можна «ні» вважати відповіддю? Звичайно. Наскільки невпорядкованим було б життя, якби Бог послав нам абсолютно все, що ми просимо. Можливо, у відповідь на вашу молитву Бог пошле вам друга, який розділить з вами скорботи вашого життєвого шляху чи період болу, завдяки якому ви зможете відкрити для Себе Його особисту присутність і силу. Якщо ви приймаєте той факт, що Бог суверенний, то ви виявите, що вам набагато легше приймати й те, що ваш Отець Небесний настільки любить вас, що іноді не може відповісти вам позитивно.

Немає сумнівів у тому, що Бог відповідає на молитви Своїх дітей. І це дає нам впевненість і надалі довіряти Йому й дозволяти турбуватися про нас так, як Він хоче.

Гарольд СЕЙЛА

Я народилася в 1954 році в селі Яремівщина Лохвицького р-ну. Мої батьки в Бога не вірили, в селі ніякої церкви не було. Я вийшла заміж, але моє сімейне життя не склалося. Чоловік пив горілку — і ми з ним розлучилися. Я забрала своїх двох дочок і виїхала до Миргорода. Господа тоді я не знала й жила світським грішним життям. Та на 48-му році життя до мене прийшла хвороба: лікарі виявили рак. Мене оперували. Лежачи в обласній лікарні на обстеженні, я познайомилася з віруючими жінками. Я просила їх за мене молитися, бо відчувала на душі тягар, мені хотілося жити. Вони щиро молилися за мене, і на моє запитання, що мені робити далі, порадили, щоб я йшла до будь-якої церкви, де проповідують Слово Боже.

Після операції я пішла до православної церкви. Я сповідувалася священику, ставила свічки, читала молитовник тричі на день, сподіваючись, що Господь допоможе мені й ознаки хвороби не проявляться. Але через рік я проходила перекомісію — і у мене знову виявили рак. У Полтаві мені зробили другу операцію, я пролежала два місяці в лікарні, думаючи, що мені вже винесений смертний вирок. Я згадала тих жіночок, що за мене так щиро молилися, стала на коліна й просила Ісуса Христа, щоб Він простив мені гріхи, обіцяла, що піду до тієї церкви, де проповідують Слово Боже. Минув деякий час, я не спішила шукати церкву. Здала аналізи, а вони виявилися зовсім поганими. Тоді я стала запитувати сусідку, чи є в Миргороді така церква, де проповідують Слово Боже? А в тієї сусідки донька ходила до церкви християн віри євангельської, що на вулиці Гоголя, 159. Так я потрапила до церкви, де проповідують Євангелію. На першому зібранні я просто слухала, а на другому, коли пастор молився за

Молитва в дії

СМЕРТНИЙ ВИРОК ВІДМІНЯЄТЬСЯ

потреби і запропонував вийти наперед тим, хто їх має, я вийшла, а зі мною ще душ десять. На запитання пастора, що я хочу, я сказала, що хочу, щоб Господь мене зцілив.

Вся церква стала молитися. Я не знаю, хто на мене поклав руки, але я явно відчула надприродну дію, мовби Сам Господь поклав на мене Свою Божественну руку. То була п'ятниця, а в суботу я пішла до дочки, яка працює медсестрою, щоб повела мене в лабораторію й мені зробили аналізи. Увечері донька принесла результати й сказала, що в мене аналізи, як у здорової жінки. Я від радості стала плакати, дякувала Господу за Його милість і любов до мене, що Він так одразу дав відповідь і зцілив мене. А 31 серпня 2003 року я прийняла святе водне хрещення згідно заповіді Ісуса Христа. Я відреклася від усіх своїх гріхів і прийняла Ісуса Христа в своє серце, довіривши Йому все своє життя.

*Зінаїда МАШКО, м. Миргород,
записав Геннадій Андросов*

ВІЯВЛЕНА МІЛІСТЬ

Молитва в дії

Я народився в Україні, у християнській сім'ї. Коли мені було 13 років, батьки виїхали до США. Почалося нове життя не тільки для моїх батьків, а й для мене. У той час я не міг назвати себе віруючим,

залишуся жити. Лікарі давали один процент на життя, казали, що я взагалі не вийду зі стану коми. А якщо й виживу, то залишуся інвалідом, прикутим до ліжка. У США дуже дорого обходяться похорони, тому лікарі запитували батьків, чи вони мають місце на кладовищі для свого сина.

Мої батьки не побігли купувати

але з Божою поміччю зараз вже ходжу нормально, без сторонньої допомоги. Церква постійно, протягом мого перебування в лікарні, молилася за мене. Я дякую Богу за їхні молитви і моє зцілення! Я переконуюсь, як Господь чудово відповідає на молитви народу Свого. Тільки треба вірувати і не впадати в зневіру. У Господа є чудовий план для кожної душі, тож будьмо слухняні Йому.

Після госпіталю я обіцяв служити Богу чистою доброю совістю, прийнявши святе водне хрещення. Зараз мені 23 роки. Тепер служу Богу і Господа Ісуса Христа намагаюся у всьому ставити на перше місце в житті.

**Славик ЦЮРКАН,
м. Портланд, США**

Р. С. Це свідчення записано в Миргороді нашим журналістом Геннадієм Андросовим під час місіонерської поїздки групи американської молоді, у складі якої був Славик.

християнином, бо Господа у своєму житті ставив на задній план. Диявол — неперевершений майстер обману. Він розфарбовує світ у яскраві привабливі кольори і цим заманює людей, особливо молодь. Я не знаю, як би могло скластися моє подальше життя, якби не одна подія, завдяки якій моє життя цілком змінилося. І хоч, за людськими мірками, ту подію називають трагедією, моє життя змінилося на краще. Я дякую Богу за Його любов і милість, виявлену до мене!

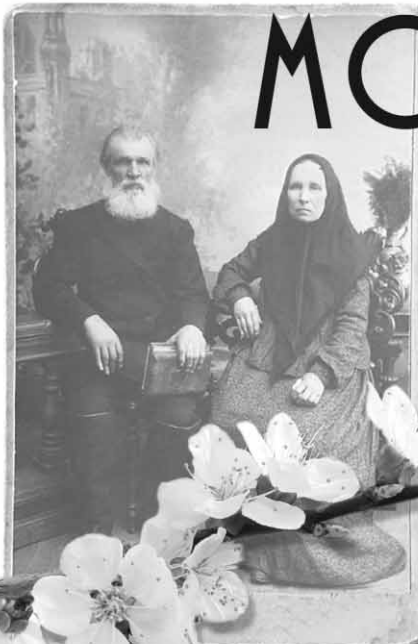
Три роки назад, влітку, сталося так, що під час відпочинку з друзями у парку один хлопець мене сильно вдарив по голові. Я одразу впав, втративши свідомість. Прийшов до тьми лише в госпіталі — вже після коми. У мене лопнула центральна вена, що йшла до шиї. Вся кров пішла у тіло. Лікарі зробили все, що могли. Вони порізали моє тіло, пробили отвір в трахеї, понаклали усіляких масок і трубок, щоб хоч якось подавати до мого тіла кисень і поживу. Але вони зовсім не сподівалися, що я

місце на кладовищі, а побігли до церкви, де на колінах спільно з братами та сестрами по вірі молилися до Господа за моє зцілення. На п'ятий день була відповідь від Бога: я відкрив очі і навіть почав ворухити пальцем ноги. Лікарі визнали, що відбулося явне чудо. Слава Богу! Потім лікарі мені говорили, що я не зможу ходити. І хоч я справді на певний час втратив цю здатність, вчився ходити по-новому, як мала дитина,

МОЛИТВА СТАРИКІВ

Молитва в дії

В дитинстві я знав двох старих людей, які були нашими сусідами. Не маючи власних дітей, бабуся та дідусь Козоріни любили мене, як свого сина. Цілими днями я проводив час у їхньому домі, був до них прихильний так, як тільки можуть бути прихильними діти до тих, хто їх любить. Але в житті цих стариків була одна дивина, яка мені не особливо подобалася тоді і якої я не розумів: вони багато часу проводили в молитві. Схиляючи коліна, вони зверталися до Бога й дякували Йому.

В дитинстві я вже знав багато завчених молитов, повторював їх, коли до цього мене спонукували батьки або обставини, але молитов, якими молилися ці люди, я ніколи не чув і не читав. Мої батьки належали до православної церкви, ці люди — також, але їх молитва дуже відрізнялася від молитов інших людей. Це була ніби бесіда з невидимим Богом, Який ніби був присутній поряд.

До речі, вони постійно молили Бога про те, щоб Він узяв їх з цього світу одночасно, коли прийде їхній кінець. «Все життя ми прожили разом, — казали вони Богові, — ми зовсім одні, немає нікого, хто потурбувався б про нас, окрім як один за одного. Ми молимо Тебе, почуй нас, забери нас обох разом».

Одного зимового дня бабуся Козоріна померла. У вічність вона пішла несподівано, без особливих хвороб. Дідусь був спокійний, з усіма лагідний, як завжди. Він діяв, ніби нічого не сталося: давав розпорядження, турбувався за приготування до похорон. І в той же час ділив залишки свого майна. Заповіт був зроблений ще раніше, тепер він роздавав все другорядне. При цьому всіх дивувало те, що він нічого не залишав собі особисто.

Але найбільше всього сусідів дивувало те, що він приготував дві домовини. Про його смерть ніхто не думав, тому що це був бадьорий, стрункий, зовсім здоровий чоловік, який мав вигляд патріарха. У ньому не було й тіні

якоїсь слабкості. Нарешті усі приготування були закінчені, останнє майно роздане. В цю мить я був поряд з ним, у хаті. Бадьорими кроками він пішов у сусідню кімнату, відчинив двері — і впав на порозі мертвим. Похований він був разом зі своєю дружиною у приготованій ним же домовині...

Про цей випадок я зовсім забувся і згадав лише після свого навернення до Бога. Тепер мені знову згадалися молитви цих добрих людей, згадалися їхнє святе життя й кінець. Для мене стало зрозумілим, що це були справжні раби Бога, вони ходили перед Ним, кликали до Нього у своїх потребах і отримували від Нього необхідну допомогу. Вони благали Його про свій кінець — і були почуті.

Як бачимо, Бог не тільки чув їх, але й дав тверду обітницю, що виконає їхнє останнє прохання, і ця обітниця давала дідусю Козоріну впевненість при розподілі свого майна і приготуванні домовини тоді, коли він був здоровий і не відчував ніякої фізичної слабкості.

«Господь близький до всіх, хто ззиває до Нього, хто правдою кличе Його!» (Пс. 145:18).

М. С.

Бог використовує молитви простих і смиренних людей, щоб через них змінювати світ.

Харольд СЕЙЛА

Повір!

Якось атеїст подорожував горами й, проходячи повз провалля, втратив рівновагу й полетів униз. Мимоволі спрацював інстинкт самозбереження й невідомо яким чином йому вдалося вхопитися за маленьке деревце, що росло на прямовисній скелі. Висячи між небом та землею, теліпаючись на холодному вітрі, він зрозумів усю безнадійність свого становища: далеко внизу сіріло гостре каміння, а піднятися наверх годі було й думати. Його руки з кожною хвилиною слабіли, а думки моторошно снували у переляканій голові.

«Ну, тепер лише один Бог може допомогти мені, — подумав він. — Я ніколи в Нього не вірив, але тепер мені нічого втрачати. В будь-якому разі іншого виходу в мене немає».

— Господи, — заволав він. — Якщо Ти є, спаси мене!

Почекавши якусь хвилю, він із ще більшим відчаєм закричав:

— Будь ласка, Боже! Коли Ти мене спасеш, я повірю в Тебе й стану християнином!

Раптом з неба пролунав голос:

— Ти справді так думаєш, як говориш? Я знаю тебе, ти не віриш у Мене.

— Ні, Господи, я вірю, вірю!

— І ти віриш, що Я можу тебе спасти?

— Так, вірю!

— Добре. Тоді відпусти гілку, за яку тримаєшся.

Розгублений атеїст відразу не знайшовся що й сказати.

— Як відпустити? Це єдине, що мене ще з'єднує з життям. Ти жартуєш, Боже.

— Відпусти гілку — і Я тебе спасу!

— Ні, Боже, це несправедливо. Ти просто не хочеш мені допомогти. Ти пропонуєш мені відпустити останню надію. Ти, напевне, не такий вже й Всемогутній, Ти...

Він ще хотів щось сказати, але в ту мить гілка зламалася — і нещасний каменем полетів униз...

ЖАННА ГІЙОН: ЖІНКА, ЯКА НАВЧИЛАСЯ МОЛІТІСЯ

Ми можемо дослідити багато століть,
шукаючи іншу жінку,
яка б була кращим зразком істинної святості
Джон Уеслі

Жанна Гійон. Це ім'я починає дедалі частіше звучати в сучасних християнських колах. Її творами, написаними понад 300 років тому, зачитуються і захоплюються, вважаючи їх актуальними й нині. При житті авторки її книги публічно спалювали, та водночас їхня популярність завжди дорівнювала ворожому ставленню до них. Її вчення, викладене в цих книгах, знайшло відгук в серцях людей, які внесли неоціненний вклад в духовне зростання Церкви. Воно глибоко торкнулося Ніколая Цінцендорфа та руху «моравських братів», вплинуло на духовне становлення основоположника методистського руху Джона Уеслі. І водночас на основі її книг свої думки розвивали й такі люди, як Уотнес Лі, вчення якого, без сумніву, можна назвати хибним.

В чому ж секрет сили цієї жінки? І в чому суперечність її творів, які викликали і щире захоплення, і повне неприйняття, впливали на розвиток як істинної духовності, так і лжевчення? Так, постать цієї жінки дійсно неординарна. Глибинне пізнання нею Бога та спілкування з Ним, готовність віддати життя заради служіння Йому змушують читачів замислитися над своїм

життям і почати якимсь чином змінювати його. Та оскільки стимулом для цих змін є не глибоке єднання з Богом, як у самої Жанни Гійон, а намагання скопіювати духовний досвід авторки, це приводить іноді до неправильних висновків і дій.

Часто в передмовях до творів мадам Гійон зазначено, що ці книги важкі для сприйняття. І це дійсно так. І складність їх, на мою думку, в тому, що вони розкривають глибоке духовне єднання авторки з Богом. Спробуйте розповісти про свої почуття в мить навернення, глибокого спілкування з Богом, переживання величі Його благодаті чи сповнення Духом Святим. І повірте: ваша розповідь буде складною навіть для тих, хто щиро прагне пережити те ж саме, а той, хто вже мав ці переживання, сприйме вашу оповідь через призму власного духовного досвіду. Те ж саме відбувається й з творами Жанни Гійон, насправді ж вони глибокі, світлі й щирі, як і постать самої авторки.

Мадам Гійон де Шеснуа (Жанна-Марі Був'є де ла Мотт) народилася 18 квітня 1648 року в Монтере, у Франції, в сім'ї римських католиків. В дитинстві дівчинка не отрима-

ла тої материнської любові, якої потребувала. Народилася вона восьмимісячною, і всі вважали, що вона не виживе, тому намагалися якнайшвидше охрестити її і готувалися до похорону. Але дівчинка, хоча й була слабкою, та все ж не помирала. До двох з половиною років вона постійно хворіла, тому її відправили на декілька місяців у монастир, щоб там молилися за нею. Як згадує сама Жанна, її мама не любила дівчаток, тому доручила виховання доньки слугам, а сама всю свою увагу віддала синові. Змалку дівча багато часу проводило в монастирях, де її допитливий розум черпав перші знання про Бога, про рай і пекло. Бурхлива дитяча уява змальовувала їй страшні картини вічних мук. І тоді вона вирішила сповідуватися перед священиком, та була ще настільки малою, що не могла сама домовитися про зустріч зі священиком. Тому одна з монахинь віднесла її туди. «Після сповіді, — згадує пізніше Жанна, — моє серце тріпотіло від радості, і в якусь мить мені навіть захотілося мучеництва».

Коли дівчинці було сім років, батько, який дуже любив її, бачачи, як мало виховання вона отримує вдома, віддав її

на виховання в монастир урсулів, де виховувалися її старші зведені сестри, одна по матері, інша по батькові. Батько довірив її під опіку своєї доньки, яка була благочестивою і чудово виконувала свої обов'язки щодо виховання сестри. Та згодом Жанну забрала до себе сестра по материній лінії, яка заздрила іншій, що тій доручили таке відповідальне завдання. Але вона була жорстокою щодо дівчинки. Тому батько, дізнавшись про це, забрав доньку додому. Та згодом настоятелька домініканського монастиря попросила батька віддати Жанну їй на виховання. Вона була доброю жінкою, але дуже зайнятою, тому іноді дівчинка залишалася зовсім без нагляду. Одного разу, коли вона захворіла вітряною, монахині подумали, що в неї чорна віспа, якої дуже боялися. Тому потягом трьох тижнів дівчинка пролежала сама в кімнаті. Її лише приносили їжу, швиденько ставили й виходили. Але в своїй келії, що було дуже дивно, вона знайшла Біблію і весь час проводила, читаючи її.

Коли Жанні виповнилося 15 років, її сім'я переїхала в Париж, і дівчина почала виходити у світ. Вона була дуже гарною і привабливою для багатьох чоловіків. Як і всі дівчата її віку, вона мріяла про любов і щасливе подружжя. Але доля розпорядилася по-іншому: в шістнадцять років її видали заміж за багатого чоловіка, Жака Гійона, якого вона побачила за два чи три дні до весілля і який був старший від неї на 22 роки.

Вона була дуже нещаслива, особливо в сім'ї чоловіка, який часто хворів, а її свекруха постійно зневажала її, змушуючи її, а не слуг, яких було вдосталь, виконувати всю брудну роботу в домі. Тому єдиною втіхою для Жанни стала всеохоплююча віра в Бога і неборне бажання мати єднання з Ним. В цей критичний момент вона познайомилася з

молодим францисканцем, слова якого перевернули все її життя: «Ти падаєш у безодню весь час, що я спостерігаю за тобою. Навчися відчувати Бога у власному серці, і ти знайдеш Його там». З цього часу, очищаючи себе, вона почала практикувати повний аскетизм, перебуваючи у постійній молитві. У двадцять років вона перестала ходити на вечірки та вистави і дивувалася, як раніше могла захоплюватися цим. Та єдиним, з чим вона тривалий час боролася, було те, як сама часто казала, що багато часу проводила перед дзеркалом, доглядаючи за своїм обличчям і волоссям. Жанна знову й знову благала, щоб Бог звільнив її від цього. І тоді, казала вона, Бог зі Своєї милості послав їй віспу. Коли вона одужала, її обличчя було покрите віспинами. І вона раділа, що Бог так применшив її зовнішню красу, щоб досягнути внутрішньої.

Після дванадцяти років нещасливого подружнього життя Жанна залишилася вдовою з трьома маленькими дітьми: двома синами і двомісячною донькою. Її у спадок залишився великий маєток чоловіка, тому вона мала достатньо засобів для себе, своїх дітей і для допомоги іншим.

В наступні роки Жанна Гійон дедалі більше заглиблювалася у внутрішнє життя й почала розуміти, що християнство складається не лише з законів, правил і ритуалів, як про це вчила католицька церква, а й з життя Христа в душі людини. А для цього їй потрібно відректися від самої себе й підкорити все Христу.

Коли їй було тридцять чотири роки, вона відправила дітей на навчання в релігійні школи й почала подорожувати й навчати про внутрішнє життя з Христом. Вона подорожувала по всій Франції, Швейцарії та інших місцях, в які її вів Бог. Переважно вчення мадам Гійон базувалося на доктринах Мігеля де Моліноса,

іспанського римсько-католицького священника, з яким вона листувалася. Крім того, вона листувалася з архієпископом Кембриджа Франком Фенелоном, який багато що черпав з її особистих переживань Бога і допомагав їй, коли її особою зацікавилися представники ортодоксального католицтва. Згодом вчення цих людей лягло в основу вчення квієтизму. Квієтисти розглядали церкву як основний, але недостатній засіб для єднання душі з Богом, і висунули вчення про притаманне людській душі бажання безпосередньо пізнавати Господа.

Оскільки вчення мадам Гійон ставало дедалі популярнішим, церковні лідери почали звинувачувати її в ересі. Римська церква вчила, що будь-які взаємостосунки з Христом можливі лише через ритуали і причастя в церкві, а вона ж переконувала, що кожна людина може спілкуватися з Богом всередині себе. Була проблема й у тому, що мадам Гійон виступала за відмову від світських задовольень і жила істинно святим життям, а це ображало короля Людовика XIV і його дворян, які любили розкіш. Тому вони почали спалювати її книги, перехоплювати її листи. Зрештою вони висунули проти неї звинувачення в ересі та аморальності, і вона була заарештована.

Наступні сім років свого життя Жанна провела в ув'язненні: спочатку у в'язниці Вінсента, потім у монастирі біля Парижа, а згодом у сумнозвісній Бастилії, яка була призначена переважно для полів'язнів. В Бастилії вона провела чотири роки, останні два з них до неї не впускали навіть відвідувачів, забороняли говорити і писати листи.

Взимку 1701 року Жанна через сирість захворіла. Людовик XIV, знаючи, що не може більше законно утримувати її у в'язниці, звільнив її на шість місяців, щоб вона одужала, і вигнав у Бло, де жив її син Ар-

манд Жак Гійон. Другий її син і донька померли ще дітьми. Пізніше король продовжив її звільнення ще на шість місяців, а згодом на невизначений термін. Але справжньої свободи вона так і не отримала, тому що не мала права залишати Бло, оскільки за це могла знову потрапити у в'язницю.

Та примусове перебування в одному місці не спинило прагнення Жанни допомогти тисячам іншим, які приходили в її дім, щоб знайти мир і радість у внутрішньому житті. В цей час вона також написала безліч листів та автобіографію. В ув'язненні вона була більш вільною у Христі, ніж ті, хто ув'язнив її та обмежив свободу. Духовні шукання Жанни Гійон викладені у її працях: «Пізнання глибин Ісуса Христа», «Принцип молитви», «Союз з Богом», «Коментарях до «Пісні над піснями», в «Духовних листах мадам Гійон», «Виході», «Книзі Йова» та безлічі інших книг. Перші два твори в наш час отримали друге народження і стали дуже популярними, в тому числі й в російському перекладі. Духовний досвід Жанни Гійон щодо особистої внутрішньої єдності з Христом, практика молитовного життя не втратили своєї актуальності й в час небувалого розвитку науки та техніки.

Померла Жанна Гійон 9 червня 1717 року у віці шістьдесяти дев'яти років і була похована у Бло в церкві Гірдельєрів. Після себе вона залишила понад шістьдесят письмових праць, які протягом трьохсот років спонукують християн шукати більш глибокого внутрішнього життя у Христі. Багато лідерів великого християнського пробудження отримали натхнення від цієї смиренної жінки, яку переслідували й ув'язнили лише за те, як сказав хтось про неї, що «вона надто любила Христа».

*Підготувала
Ольга МІЦЕВСЬКА*

ПІЗНАННЯ ГЛИБИН ІСУСА ХРИСТА

Коли б я сказала, що одним з головних елементів молитви є глибоке внутрішнє поклоніння, то впевнена, що ви з цим погодитесь. Без глибокого внутрішнього поклоніння не вийшло б істинної молитви. Але існує ще один елемент молитви, так само важливий та істотний, як і поклоніння, хоча на нього майже не звертають уваги. Саме тут ми підходимо до головного питання у взаємостосунках людини з Богом; більше того, без цього елемента не існує правдивої молитви; без нього ви не можете занурюватися в глибини Ісуса Христа. Що ж це за аспект молитви? Відмова від себе — необхідна частина молитви й переживання глибин Ісуса Христа.

Апостол Іван говорить про молитву як про фіміам, дим якого підноситься до Бога, і Він приймає його (див. Об.8:3). Коли ви приходите до Господа, виливайте своє серце в присутності Божій. Молитва саме і є вилиттям вашого серця Йому. «І я вилила душу свою перед Господнім лицем», — сказала Анна (1Сам.1:15). Таке вилиття — фіміам, і цей фіміам — повна віддача себе Богові. Фіміам, який принесли мудреці й поклали біля ніг Ісуса у Віфлеємському хліві, — прообраз вилитої Йому молитви. Що таке молитва? Молитва — це тепло любові й навіть більше! Молитва — це переплавлення. Молитва — це розтавання і піднесення душі. І через цей жар любові, переплавлення й піднесення душа піднімається до Бога.

Коли душа переплавлена, від неї починають підніматися приємні пахощі. Ці пахощі піднімаються від поглинаючого вогню любові, і та любов знаходиться у вас. Тепер нам потрібно поставити найголовніше питання: а як же душа підноситься до Бога? Душа підноситься до Бога через самовіддачу, віддаючи себе руйнівній силі божественної любові! Коли ви хочете проникнути, пережити й постійно перебувати в глибинах Ісуса Христа, тоді самовіддача, самовідречення є ключовим і дуже важливим моментом. Тільки знищенням свого «я» ви зможете віддати належне верховній владі Бога!

Має настати час, коли ви припините всяке життя в собі самому! Ви повинні перестати існувати в собі для того, щоб Дух Вічного Слова міг існувати у вас.

Чи можна це застосувати на практиці? Так! Ви повинні передати всього себе Ісусу Христу, переставши жити в самому собі, щоб Він став вашим життям. «Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом» (Кол.3:3). А яке відношення все це має до молитви? Відречення від свого «я» саме і є справжньою молитвою поклоніння. Ви повинні навчитися цієї молитви, навчитися й пізнати її повноту якомога глибше. Саме це переживання віддає Богу й тільки Йому одному «благословення, і честь, і славу, і силу на вічні віки» (Об.5:13).

Це переживання, ця молитва є молитвою дійсності. Це і є дійсність!

Всяке істинне поклоніння — це поклоніння «в дусі». Щоб бути «в дусі», ваша душа має бути усунена. «В дусі» ви вступаєте в чистоту Духа, Який молиться всередині вас; ви віддалені від своїх душевних і людських методів молитви. Ви перебуваєте «в дійсності», тому що ви опинилися в реальності того, що Бог — все, а людина — ніщо. Лише усуненням самих себе ви можете виявити Богу належну шану. Як тільки ця чудова робота буде завершена, Бог ввійде всередину.

Є такий закон природи: Господь ніколи не дозволяє порожнечі існувати довгий час. Він приходять туди, де нічого нема, де порожнеча, і миттєво заповнює це місце Собою.

Він вкладає Себе саме туди, де Він усе умертвив! О, коли б ви тільки зрозуміли благословення й блаженство, яке відчуває душа, що отримала це переживання. Це є «джерело тієї води, що тече в життя вічне» (Ів.4:14).

Жанна ГІЙОН

МОЛІТВА ЦЕРКВИ

«Великий Господь і вельми прославлений, велич Його незбагненна» (Пс.145:3).

Народився я у хорошій християнській сім'ї Федора і Євгенії Демчуків. На той час у моїх батьків вже була донька Віра. І ось 15 липня 1970 р. в нашій родині була велика радість: народилися двійнята — я і моя сестра Алла. На початку все було добре, але через кілька місяців після народження ми захворіли. На той час лікарі не могли визначити діагнозу нашої хвороби. Тіла були вкриті гнійними ранами, які кровоточили. Мама розповідала, що їй було дуже важко. Двічі на день вона нас купала, щоб нам було легше. Ми з сестрою вже не могли плакати, а лише пищали від болю й свербежу. Коли мама пеленала нас, то скривавлена шкіра лишалася на пеленах. В мене все тіло і лице були в ранах, батьки хвилювалися, щоб хвороба не перекинулася на очі. Протягом кількох тижнів нас лікували в лікарні, але все було безрезультатно.

І ось одного разу в палату зайшла лікар і сказала: «Жіночко, все, що ми могли зробити для ваших дітей, ми зробили, але надії на покращення немає. Готуйтеся... бо ваші дітки з дня на день можуть по-

мерти». Коли моя мама це почувала, то сказала: «В такому разі, відвезіть нас додому». Ніякої надії на життя не було. Постійний догляд за нами, безсонні ночі, великі переживання — все це відбилося на здоров'ї мами. Вона також захворіла.

Тоді мій дідусь Яків в неділю вранці сказав: «Піду на зібрання і буду просити церкву, щоб молилася за зцілення». Дідусь лишив тата з хворою мамою і пішов на зібрання. В той час не було молитовних будинків як тепер, тоді збиралися по хатах. Коли дідусь прийшов, проповідник вже стояв за столом і проповідував слово Боже. Він підійшов до столу, схилився на коліна й сказав: «Брати й сестри, помоліться за моїх внуків, помоліться і за Женю!» Церква схилила коліна свої і ревно, щиро почала благати Господа за наше зцілення. Інколи люди, які вперше приходять на наші служіння, кажуть: «Все подобається нам тут: гарно співають, проповідують. Але ж навіть так голосно молитися?» Я відповідаю таким людям: «Коли ви маєте якесь велике переживання чи щось інше — чи можете ви тоді тихенько десь в куточку молитися? Звичайно, вам хотілося б, щоб усі

нас підтримали і щоб щиро помолитися за вас». Так, Бог чує і тихі молитви, подібно як Анна молилася в храмі, але в той час це була ревна молитва до Бога — і Господь послав відповідь на молитву Своєї церкви.

Через декілька днів після тієї молитви в нашій хаті було зібрання подяки: віруючі йшли дивитися на чудо Боже. Господь повністю зцілив нас. Рани наші засохли і зійшли з тіла немов лущиння картоплі. Тіла наші стали знову чисті, як у новонароджених дітей. Одного дня лікар навідав наш дім і, побачивши, що сталося, запитав у нашого дідуса: «І чим то ви їх так лікували, в яких травах купали?» А мій дідусь підняв свою голову до неба і сказав: «Є Лікар над лікарями, ім'я Йому — Ісус». В мене на лиці лишилися тільки деякі знаки від того, що було, як нагадування про Боже чудо в моєму житті. В моєї сестри і знаків немає.

Сьогодні ми звеличуємо нашого Господа нашими щасливими сім'ями, які дав нам Ісус. Моя сестра Алла має хорошого чоловіка Петра, з яким виховує семеро дітей. Я також маю чудову дружину Ліну та трьох дітей. Ми хочемо служити такому Всесильному Богу, Який чує і відповідає на молитви. Він достойний поклоніння, честі й усього нашого життя.

**Леонід ДЕМЧУК,
м. Нововолинськ**

Подружжя Демчуків

ІТАЛІЙСЬКА ПРИГОДА

Я довго вагалася, чи писати це свідчення, бо є різні люди, різні думки, але Дух Святий все ж таки спонукував мене написати.

Після закінчення університету мої діти поїхали на заробітки, і донька вийшла заміж в Італії. Одного разу вона запросила мене до себе в гості. Я спочатку не хотіла їхати, бо діти будуються, а це для них зайві витрати, але через місяць чи два Господь через пророче слово дав мені зрозуміти, що ця поїздка потрібна.

І ось я в Італії. Свідчила, де тільки могла, про милості Божі, про спасіння. Мій зять — атеїст, а його рідний брат — священник. Він щиро молиться за нього. Тож я мала змогу спілкуватися з цим священником і з жінками з України, які приходили в гості. Крім цього, могла разом з дочкою цілий місяць читати Слово Боже і роздумувати над ним. І ось одного разу донька сказала мені:

«Мамо, я теж уже читаю Біблію, я вірю, що Бог є, що Він живий, але в ті свідчення, що люди розказують, які ти привезла, я не вірю, я не читаю їх, бо тепер чудес не буває». А я їй кажу: «Доню, хіба Бог змінився, чи рука Його покоротшала? То в людей віри немає твердої, на себе покладаються». І я їй засвідчила про випадок, який стався зі мною взимку. Я їхала зі служіння. О 22.30 зійшла з автобуса, помолилася, щоб Бог благословив мене, бо мені треба було одну зупинку йти пішки самій. Чую голос: «Тримай сумку». Спочатку оглянулася, звідки він, та людей довкола не було. Зрозуміла, що це говорить Господь. Подякувала Богові, взяла міцно сумку. І через метрів 15-20 відчула, що хтось смикає за неї, але не вирвали, завдяки голосу Божому. Коли я побачила, що злодій п'ятеро, почала бігти і благати Господа про допомогу. А коли озирнулася, то їх не побачила. За мною

йшла лише якась жінка. Дехто може сказати, що це збіг обставин. Але я добре знаю, що Господь говорив до мене того дня і послав цю жінку, щоб мене захистити.

Моїм словам донька повірила, та згодом вона ще мала нагоду переконатися в тому, що Бог діє насправді. Це сталося у Римі. Я вже вирушала додому. Перед моєю поїздкою дочка вислала квитки електронною поштою, і я отримала їх у касі, в Києві. Коли ж я поверталася додому, вона зателефонувала в касу, де брала цей квиток, і запитала, як отримати квиток у зворотний бік. Їй сказали, що його випишуть в аеропорту в Римі. Я запитала тоді: «А що робити з цим квитком, що в мене є?» Вона сказала, щоб я його залишила. Оскільки він був виписаний італійською мовою, я не могла прочитати, що на ньому написано, а донька теж не глянула. Як вона себе потім картала за це! Але це був Божий план, щоб довести доньці та іншим людям, що Він живий і діє й нині.

Коли вона підійшла до каси з тими електронними квитками, їй сказали, що в Києві мені видали квиток: «Київ – Рим – Київ», тому, якщо в нас його немає, ми повинні взяти ще один, який коштує 400 євро. Ми з собою не мали таких грошей, а дочці ще потрібно було повертатися в Сицилію. Кажу доньці: «Я буду молитися, і Бог нам допоможе, іншого виходу немає. Їхати за квитком — немає сенсу, бо

вже не встигнемо на літак. Крім того, дуже багато людей бере квитки на цей літак, а з Рівного їдуть діти, щоб зустріти мене в Києві».

Я відійшла вбік. Як я щиро молилася, як в Господа просила допомоги! І раптом чую, що донька дякує комусь. Коли я розплющила очі, то побачила, що донька простягнула гроші в касу, а біля неї — чоловік років 60-70, сивий-сивий, волосся кучеряве, довге. Я також підійшла й щиро подякувала йому, але він не озвався й пішов. Всі довкола завмерли, коли побачили це. Донька сказала: «Мамо, він буде їхати на Київ. Ти запитай в нього адресу, і я вишлю йому гроші, бо він мені нічого не сказав». Але на Київ він не їхав.

Касирка, що нас обслуговувала, аж вийшла до нас в зал і запитала в доньки: «Хто твоя мама?» Тоді донька почала розповідати їй і натовпу, що зібрався довкола, що її мама віруюча і молилася Богові, Який зробив це чудо. Та касирка каже: «Я теж вірю в Бога, але такого не бачила. За 15 років моєї роботи тут навіть 10 євро ніхто нікому не дав, а то поклав 400». Тоді я почала свідчити людям, а донька перекладати. Так з Божою милості ми провели невеличку евангелізацію. До нас підходили люди з Дніпропетровська, Сум, Донецька. Господь явив велику милість до мене того дня, і вже перед відльотом я запитала доньку: «Тепер ти віриш, що наш Бог є Богом чудес?» Тепер вона вірила, бо побачила все на власні очі.

З цих грошей залишилася задача. Думаю, віддам доньці, бо вона не працює, а вона каже: «Мамо, то Божі гроші, віддай їх на діло Боже». Я оторопіла. Та все ж була щиро вдячна Богові за Його дивні діла, які Він являє моїм дітям, показуючи їм, в кому всемогутність і спасіння.

*Любов ІВАНЕЦЬ, м. Рівне.
За матеріалами газети
«Господь гряде»*

ПОЧУТА МОЛІТВА

Після служби в армії я влаштувався на роботу в Колках, столлярю у лісгоспі. Майже кожного вечора відбувалися благословенні служіння в Колках, у Старосіллі. І було одне бажання: скоріше відпрацювати день і на вечірні зібрання піти, хоч було не раз, що служіння розганяли й штрафували присутніх.

Мій батько, коли прийшов з табору з Сухобезводної Горьківської області, займався домашнім господарством, не захотів писати заяву в колгосп, який почав організовуватися у нас у 1950 році. За це сільська влада дивилася на нашу сім'ю з підозрою. По селу пішла така чутка, що «тунеядців» будуть виселяти з села десь у Сибір і під цю категорію підпадає наша сім'я, тому що ми не написали заяви у колгосп. Я дуже хвилювався через це: коли б страждати за Господа — я згідний на все, але ж не за те, що наша сім'я не в колгоспі! Я запитував сам себе, що робити. І поставав в серці своєму цю потребу перед Господом. В ті часи в с. Карпилівці Ківерцівського району відбувалися сильні духовні служіння. Хоч віруючих і розганяли, й штрафували, та вони ні на що не зважали, але ще більш ревно молилися. Я вирішив поїхати туди, щоб отримати відповідь на свою потребу. Відпрацювавши день, під вечір я виїхав велосипедом з Колок на Карпилівку (33км).

Приїхавши в Карпилівку, я знайшов ту хату, де проводилося зібрання. Її заповнили віруючі, були гості, зібрання все гуділо, як бджоли у вулику. Дух Святий діяв: було пророцтво, вияснення. Закінчилося зібрання, брати і сестри почали вітатися — а Дух Святий продовжував діяти.

Я своєї потреби нікому з людей не відкривав, а лише в молитві ніс її перед Богом. Сила Духа Святого наповнила брата Остапа з Башликів (нині вже покійного), він підходить до мене, кладе руку й каже: «Ты много волнуешься о доме своем, но мир будет в доме твоём, это планы человеческие, они не состоятся». В ту мить з моєї душі весь тягар скотився, наповнила радість Духа Святого, я плакав, молився, дякував Богу.

Після зібрання, переночувавши я їхав додому велосипедом (33км) немов на крилах, молився, співав, а приїхавши до хати батьків, сказав їм: «Не хвилюйтеся». Розповів їм все, що Дух Святий сказав відносно нашої потреби і ми всі радісно подякували Богу.

Феодосій ОНИЩУК, Волинська обл.

«Введи сироту в дім твій»

Під час Другої світової війни мене у підлітковому віці вивезли до Німеччини. Два роки я був у тюрмах та таборах, останній раз у концтаборі «Бухенвальд» під № 50896. 5 травня 1945 року я звідти втік і чудом залишився живий. Слава Господу! І тепер я (не спалений, не померлий, але все ще живий — мені 81 рік) виконую працю, на яку мене покликав Бог: турбуюся про дітей-сиріт, і скільки ще Господь дасть мені життя, хочу віддати його на служіння.

Проживаючи в Америці, я написав книгу «Втеча з Бухенвальду». Вийшла вона німецькою, англійською, російською та українською мовами. Я подорожував Канадою та США, продавав свої книги і збирав пожертви для дітей-сиріт. Потім я відвідував дитячі будинки в Україні, привозячи матеріальну допомогу. Але одного

разу я отримав від Бога такі слова: «Не хлібом одним годуй дітей, їм потрібний Хліб Життя». Я прийняв це повеління від Бога.

У 2001 році у Харкові було куплено колишній піонерський табір, у 2002 — дитячий будинок прийняв перших дітей. Багато зроблено там для дітей: вони одягнуті, не голодні, в них є іграшки, але подивіться їм в очі — вони завжди сумні, вони все життя відчувають самотність, у них немає мами та батька.

Тому звертаюся до народу Божого. Ми не завжди були Божими дітьми. Але Він нас знайшов, спас і оправдав, не посоромився нас. Він всиновив нас — і тепер ми діти Небесного Батька (Еф. 1:15). Але у нашого Батька ще є діти, як сказано: «Батько сиріт» (Пс. 67:6). Виявляється, сироти: наші братики й сестрички, про

яких турбується Бог, Який через Павла пояснює у чому полягає «істинне благочестя».

Я знаю, що моя праця добігає кінця, але вона не закінчилася і не закінчиться. Господь має багато працівників, яких посилає спасати дітей-сиріт. Звертаюся до всього християнського суспільства України: у кожній області, у кожній церкві — підніміть народ Божий на захист і спасіння дітей-сиріт.

Диявол перетворив долю сиріт у чорно-білий жахливий сон. Вони звикли бути відкинутими та зневаженими. А коли виростуть, можуть стати злочинцями, бомжами, алкоголіками, наркоманами. Диявол вкрав у них дитинство. Він вкрав у них долю.

Народе Божий, пора потурбуватися про долю, яку диявол намагається розтоптати. Народ України завжди славився

Лист в тему

своєю добротою, нехай же й тепер Бог знайде й пошле Своїх добрих «круків», які вчасно принесуть цим дітям їжу.

Очі Господні бачать дитячі лікарні. Там сотні кинутих дітей. Вони кричать від образи та самотності. Вони жаліються Богові, тому що ніхто на землі не хоче їх слухати. Прийшов час — і багато хто зрозумів, що нормальне виховання дитина може отримати не у величезному дитячому домі, а лише у нормальній сім'ї. Кожна дитина хоче, щоб хтось її любив, щоб вона була комусь потрібна. Ви можете внести особистий вклад у справу захисту дітей-сиріт. Ви можете стати прийомними батьками для цих дітей (або вихователем-опікуном), або просто матеріально підтримати дітей-сиріт, як написано у Біблії: «Вламай голодному хліба свого» (Іс. 58:7). У Бога не буде забуте ні одне добре діло.

Ви не зможете допомогти усім сиротам. Але ви можете допомогти хоча б одному. У Харкові діє добродійна суспільна організація «Припинення сирітства Харківщини», мета якої — допомагати дітям-сиротам і надавати допомогу тим, хто має бажання усиновити, опікувати або стати батьками-вихователями у дитячому будинку сімейного типу. Діюча програма має повний юридичний супровід, консультативну підтримку. Ми знаємо, що в Україні є люди та організації, які бажають своєю працею надати допомогу цим дітям. Ми маємо бажання співпрацювати, об'єднуватися, консультувати і отримувати консультації від християнських організацій, які проникнуті проблемами сирітства в Україні.

Нехай благословить Господь Свій народ відгукнутися на Божий заклик останнього часу: «Введи сироту у свій дім!»

Григорій ЗІНЧЕНКО

Мир Вам!

Із найкращими побажаннями пише до Вас Люда — мати-вихователь дитячого будинку сімейного типу з міста Старокостянтинова. Ми щиро дякуємо Вам за Вашу працю, що піклуєтеся за обездолених діток, за журнал, за газету. Діти з радістю приносять їх з поштової скриньки, читають вголос, учать вірші. Нехай Господь воздасть Вам за Вашу працю. Дітки підрости, ходять до школи: в музичну, художню, на дитячі зібрання, гарно співають, читають вірші, радіють і нізащо не хочуть назад. Надсилаємо фото діток, яких ми виховуємо.

**Нехай Господь Вас рясно поблагословить!
Людмила ДЕРКАЧ, Хмельницька область**

**Адреса організації «Припинення сирітства Харківщини»:
61161, м. Харків, вул. Скобелівська, 2
Телефони: +38 (050) 193 8320, +39 (057) 752 6272
E-mail: n_church@mail.ru**

**Адреса Григорія Зінченка в США:
Grigoriy Zinchenko
798 S. Plain. St. Apt. 454
Ithaca, NY 14850
Тел: 101(607) 273 1330
E-mail: grzsvet@hotmail.com**

ЧУДЕСА

ІСТИННІ ТА НЕПРАВДИВІ

*«Бо постануть христиправди, і неправди пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли можна і вибраних»
(Мт. 24:24).*

*«Умию в невинності руки свої, й обійду Твого, Господи, жертівника, щоб хвалу Тобі голосно виголосити, та звістити про всі чуда Твої»
(Пс. 25:6-7).*

Надприродній, нематеріальний світ. Сьогодні навіть вчені матеріалісти не заперечують його. Нинішній світ наповнений явищами, які не піддаються раціональному поясненню, які заводять наш розум в духовну сферу, у світ духів.

Люди завжди кидалися до чудес. Бездіяльні і змуджені, вони шукають гострих відчуттів з другого виміру, так як видимий світ стає буденним і нецікавим. Через східні релігії, заняття гіпнозом, звернення до ясновидців та цілительів приходять оті таємничі. Але воно не приносить щастя, не робить богами, але кидає життя в хаос, замішання, страх та безсонні ночі. Але найстрашніше полягає в тому, що через цей досвід людина ще далі відходить від Бога — справжнього джерела пізнання та радості.

Згадую розповідь матері друга мого дитинства. «Одного разу уві сні до мене прийшов диявол. Ні, він не з'явився мені страшною істотою, а людиною приємної зовнішності. Наговорив всілякої всячини й залишив мені, відходячи, згорток з дорогими цукерками. Коли я прокинулася, моїм першим бажанням було попробувати ласощі. Згорток справді був у моїх руках, але, коли заглянула до нього, то знайшла там лише... овечі кізяки». Це все, що залишає після себе диявол, дивуючи нас своїми чудесами. Вони називаються у Слові Божому «знаменнями й чудесами неправдивими» (див. 2 Фес. 2:9). Чи не тому, що вони нереальні? Не зовсім так. Ці чудеса не несуть ніякої користі вічній душі людини. У цьому значенні вони беззмістовні та порожні. Вони не можуть задовольнити спрагу людини за істинним Божеством, за образом і подобою Якого вона створена. Неправдиві чудеса ніколи не зцілять їхніх ран, замість хліба дають камінь, тиснуть важким тягарем вдень та вночі.

Дійсно, що може дати нам ворог нашої душі, сутність якого — смерть і який сам приречений на вічні муки та відчай? Нам, створеним за Божим задумом для життя та безсмертя, для перебування перед Божим лицем, де повнота радості та миру. Не маючи нічого свого, диявол бере у свої руки Божі дари, зловживаючи ними, перетворюючи їх у солодку отруту для душі.

Живому Богові ми зобов'язані усім. Він рясно дає нам все для насолоди (див. 1 Тим. 6:17). Не звертайтеся до неправдивих богів, не шукайте їх дарів та чудес. За все доведеться дорого платити.

Що принесли нам фантастичні оповідання, древня міфологія чи «священні» книги Сходу? Тугу за потойбічним, сум'яття, страх, неспокій та безсонні ночі. Чи відповіли

«чудеса» чарівників на наші вічні запитання, чи зняли тягар життя? Ні, вони як алкоголь, як опіум дали лише тимчасове забуття, викликали сміх, від якого болить серце, а потім — зіткнули із суворою реальністю життя.

Вік матеріалізму закінчився. Дияволу немає потреби маскуватися. Землю сьогодні наводнили прибульці «позаземних цивілізацій». Вони привчають людей звикати до чудес. Одного погляду на чудовиська відеофільмів, нереальних фантастичних монстрів достатньо, щоб зрозуміти істину: це не представники живих істот, створених Богом для нашої естетичної насолоди. Це викривлення природи, пародія на досконале Боже творіння.

Літаючі тарілки, блюдця, що рухаються самі собою, зображення у восковому «моніторі», дії «космічних сил» і т.і. Що це за «технічні» феномени? Це — «духи демонські, що чинять ознаки» (Об. 16:14). З якою метою? З метою звабити тих, хто живе на землі, приготувати людство до всесвітньої релігії, до пришестя антихриста. Про лжепророка (його блідими попередниками були агітатори та пропагандисти усіх мастей, глашатаї безумних ідей, які коштували людству мільйони життів), сказано: «І чинить вона великі ознаки, так що й огонь зводить з неба додолу перед людьми. І зводить вона мешканців землі через ознаки, намовляючи мешканців землі зробити образа звірини, що має рану від меча, та живе. І дано їй вкласти духа образів звірини, що заговорив, образ звірини» (Об. 13:13-15). Діючий такий, що говорить, образ зроблений руками людини. Чи не мрія це людей, що відпали від Бога і, як єгипетські чарівники, про-

тивляться Його задуму? Вони намагалися тоді своїми чарами викликати комарів, живих істот, але не змогли. Тепер це вдасться сучасній людині. Створення штучної живої клітини, першого розумного комп'ютера, інтелекту, народженого людським генієм, а не творчою думкою Бога. З поклонінням дияволу будуть пов'язані досягнення жерців безбожної науки, чудеса, про які заговорить увесь світ.

Сумне явище серед християн — вислуховування подробиць старого життя людей, які повернулися до Христа. Апостол Павло писав: «Во соромно навіть казати про те, що роблять вони потаємно» (Еф. 5:12). Соромно говорити новій людині про свої старі гріхи. Але ще сумніше, коли душі, які мали спілкування з дияволом, розповідають про його чудеса. Бережіться цього. Не отруюйте цією отрутою інших. Те, що сквернило одних через спілкування з нечистим духом, може зашкодити іншим, хто з цікавістю слухає їхні розповіді. Про це треба забути, поховавши все в морській безодні Христового прощення, а якщо й згадувати, то з жалем та покаєнням.

Про що ми повинні говорити й свідчити після того, як Господь відкрив наші очі на духовний світ? Звичайно ж про Нього, найпрекраснішого із Синів людських. Про Його милість, незмінну любов, досконалу жертву, про Його чудеса та творіння. Розкажіть тепер про всі Його чудеса тим, кого Він прийняв та простив. «Нехай же подяку складуть

Господові за милість Його та за чуда Його синам людським, і нехай жертви подяки приносять, і нехай розповідають зо співом про чини Його! Ті, хто по морю пливе кораблями, хто чинить зайняття своє на великій воді, вони бачили чини Господні та чуда Його в глибині!» (Пс. 106:21-24). Скільки б не працювала людина щодо дослідження природи, для неї вона — глибина Божих задумів. Слава для людини — досліджувати цю справу Божу та розповідати про неї іншим. Чудеса Божі мають за мету практичну користь для духовного та фізичного життя людини, вінця усього творива. Порівняно молода наука біоніка красномовно свідчить про те, що Божі думки, які знайшли своє втілення у природі, можуть надати величезну послугу вченим та інженерам. І обтічна форма морських тварин, і політ птаха, і будова наших органів, і навіть скелет стілого кактуса, сухий листок, скинутий деревом, подають геніальні ідеї тим, хто бажає смиренно вчитися в університеті природи. Чудеса Божі завжди істинні. І не тільки тому, що приносять практичну користь: перетворюють воду у вино, примножують хліб під час сіяння та жнив, зцілюють

хворих, допомагають приборкати дикі сили природи, змушуючи крутити їх важкі жорна цивілізації. Не тільки це. Говорячи про них і проникаючи в них, ми доторкуємося до недосяжного Розуму Божого, з Його художнім смаком, величчю й силою. Все, що наповнює нас невимовною радістю, благоговінням та захопленням. «Бо потішив мене Ти, о Господи, вчинком Своїм, про діла Твоїх рук я співаю! Які то величні діла Твої, Господи, дуже глибокі думки Твої!» (Пс. 91:5-6). Подивіться на польову траву. Як мистецьки посаджені листки на стеблі, як пристосовані рослини розповсюджувати своє насіння по воді, повітрі, землі, як вони перетворюють сонячну енергію, воду та мінерали у солодкі соковиті плоди. Хіба це не чудо Боже?!

Чудеса Христа завжди були спрямовані на те, щоб прихилити серце людини до прийняття Благої вістки, до прославлення Отця. Зовсім іншу мету мають чудеса неправдиві. Вони не приносять ніякої користі тим, хто захоплюється ними (див. Євр. 13:9). Дотикаючись до них, люди переживають не радість, а депресію. Не силою життя наповнюють серце людини, а відразою до ньо-

го, штовхаючи до самогубства. Подивіться на чарівників, виконавців та прихильників рок-музики, на представників псевдонауки, яка відкриває двері у невидимий світ. Чи щасливі вони від пізнання сатанинських глибин, від спілкування з бісами? Їхне безладне, моторошне життя та страшний кінець говорять самі за себе.

Наш Бог — Творець чудес (див. 2 М. 15:11), найбільшим з яких є чудо спасіння вічної душі людини від прокляття смертю.

Розповідаючи про навернення язичників, про чудеса, які Бог творив руками апостолів, Павло та Варнава «радість велику чинили всім братам» (Дії 15:3). Будемо ж і ми говорити про великі діла Божі, про чудеса рук Його, вказуючи іншим людям шлях до осель світла. Там чудеса не будуть більше чудесами, винятками з правил і законів, якими Бог тримає видимий матеріальний світ, але вічною насолодою викуплених Кров'ю Агнця.

*Костянтин ОЗЕРКОВ,
газета «Міжнародна
християнська газета»*

КОЛИ ЇОГА НЕ ДОПОМОГАЄ

Зустрічі на місіонерських доротах

Перед нами сидів, схрестивши ноги, старий сікх років 60-ти і з цікавістю поглядав на нас. Його голова була увінчана невисоким, майстерно викладеним тюрбаном, через що він нагадував Старика Хоттабича. Загалом всі чоловіки, які сповідують сікхізм, виглядають однаково казково. Всім сікхам заборонено стригтись, обрізання волосся рівняється до гріха, тому хлопчикам з самого народження волосся закручується в особливу шишечку, яка викладається прямо над лобом.

В нас легко зав'язалася розмова з нашим «Стариком Хоттабичем». І, як зазвичай це буває в Індії, вона плавно перейшла на духовні теми. Наш попутник, підморгуючи нам, весело повідомив:

— Кожного вечора я звертаюся до Бога, ну так, про всяк випадок, а раптом Він все-таки є.

— І що ж ви Йому говорите? — запитала я.

— Я прошу, щоб Бог прочитав мені молитву, яка написана у мене на стіні, — заявив наш «Старик Хоттабич», чим дуже мене здивував.

— А взагалі, я дуже духовна людина, — продовжував свою мову наш, невпевнений в існуванні Бога, попутник.

— Та ну! — мимоволі здивовано вирвалося в мене.

— Десять років тому я вийшов на пенсію і з того часу став займатися йогою, — з гордістю повідомив він. — Я вам зараз покажу дещо незвичайне. В кого є сірникова коробка? — запитав «Старик Хоттабич».

Один з наших попутників протягнув старому коробку з сірниками.

— Ось, дивіться уважно, — сказав він, звертаючись до всіх нас.

Поклавши коробку з сір-

никами на одну долоню, він розмістив другу долоню над нею — і раптом через кілька секунд ми побачили, як коробка стала повільно підніматися в повітрі. «Старик Хоттабич», опустивши руки, сказав:

— Ні, не можу. Зараз мені дуже важко підняти її високо, тому що це вимагає великої концентрації і забере в мене дуже багато енергії.

Але через кілька хвилин він знову взяв у руки коробку, піднявши її на цей раз трохи вище. Ми, не володіючи такими талантами, але маючи незрівнянно більшу дорожочність, ніж наш попутник-йога, розповіли йому про Ісуса, Який воскрес, про дивовижні чудеса, які Бог до цього часу робить в житті тих, хто щиро до Нього звертається.

Зовсім не зацікавившись нашими розповідями, «Хоттабич» через деякий час звернув свою увагу на інших пасажирів, викладаючи їм своє розуміння того, як жити, щоб бути духовними. Але краєм ока він весь час спостерігав за нами. Ми ж поводитися як завжди, не роблячи нічого особливого, що могло б привернути чийсь увагу. Врешті-решт він не витримав і запитав:

— Ну про що можна з такою цікавістю вже більше години говорити один з одним? І що ви весь час там читаете?

Ближче до ночі, коли всі стали готуватися до сну, Стас, як завжди, розстелив постіль для себе й мене. Я лягла на нижню полицю, і Стас наклав мене легеньким покривалом. «Хоттабич» дивився на нас широко відкритими очима і раптом, не витримавши, голосно заявив на все купе:

— Дивіться, дивіться, та він зараз ще й колискову для неї заспіває!

Всі пасажери весело засмі-

ялися, а Стас, широко посміхаючись, сказав «Хоттабичу»:

— Зараз ви бачите набагато більше чудо, ніж те, що ви показували нам з коробкою. Можна рухати предмети в повітрі, можна годинами стояти на голові чи медитувати в позі лотоса, але так і не змінитися всередині. Тільки Ісус може по-справжньому змінити серце і дати справжню любов один до одного.

«Хоттабич» сидів, хитаючи своєю великою головою погоджуючись з тим, що чув: «Так, так, ти абсолютно правий!»

В Євангелії від Івана Ісус сказав дуже важливі слова: «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (13:35). Чудеса не вплинули на «Хоттабича», але те, як ми ставимося один до одного, вразило його дуже глибоко. Медитація і йога допомогли йому досягнути надзвичайних можливостей, але його серце лишилося таким, яким було: пустим, затьмареним гріхом і самотнім. Божа любов, яку він побачив у наших стосунках, зробила на нього великий вплив. Він зрозумів, що ми володіємо незрівнянно більшим скарбом, чимось таким, чого в нього нема. І цей скарб — нове серце, повне любові, миру, радості — може дати лише Бог.

Світлана ПУТАЛОВА,

Про працю місіонерів Стаса та Світлани Путалових можете дізнатися на інтернет-сторінці:

www.vmeste.jesusswayonline.com

«Я — американка, але зрозуміла, що моє місце саме в слов'янській церкві!»

Я давно шукала Бога, але лише в 1982 році Він уперше виразно ввійшов у моє життя. У той час я була людиною, що хоче вірити, але не хоче мати близьких стосунків з Богом. Тоді моє життя було важким. Я закінчила вищу школу бібліотекарів, але довго не могла знайти роботу. Розіславши близько 400 аплікацій із проханнями про роботу бібліотекаря, я не одержала жодної відповіді. Одного разу, коли я була сама в кімнаті, то раптом зрозуміла, що не можу контролювати своє життя. Я заплакала й зненацька відчула дотик Святого Духа, й підсвідомо зрозуміла те, що Бог знає про мене все. Він знає, як улаштувати моє майбутнє! У радості серця я почала дякувати Богові, довіряючи Йому своє життя! І Господь почав працювати в мені. Протягом тижня я знайшла високооплачувану роботу — і це було чудом для мене, адже я тільки закінчила навчальний заклад. Проте Бог мав плани щодо моєї зарплати, адже свою зарплату я також довіряла Богові. Одна третя її йшла на сплату податків, ще одна третя — на мої потреби, а ще третина присвячувалася для праці на Божій ниві.

Я жила в штаті Каліфорнія й там пішла на пенсію. Потім переїхала в штат Нью-Йорк, щоб жити поруч із батьком. Кілька місяців я не мала можливості знайти таку церкву, яка була «самою» для мене.

У грудні 1999 р. я молилася Господу, щоб Він допоміг мені знайти таку церкву. Я навіть не уявляла собі, що

само в цей самий час сестра Надія Кас'янова, член Слов'янської Церкви Півної Євангелії м. Сіракузи, не склала іспит на громадянство в Америці й молилася, щоб Господь послав американку в їхню церкву, яка допомогла б їй підготуватися до іспиту. Через кілька днів після цього я була в продуктовому магазині й почувала, що одна мама звертається до своїх дітей російською мовою. Я зраділа: «О, ви розмовляєте російською? Я так хочу з ким-небудь поговорити російською!» Я мала теоретичні знання російської мови й читала наукові російські журнали, але рідко мала випадок з ким-небудь говорити. Ми довго стояли й розмовляли. Чоловік цієї жінки, Лідія, що також був там, раптом відчув, як Господь сказав йому: «Це важливо. Підійди до неї й запроси в церкву». Степан підійшов до мене й сказав: «Сусанно, якщо ти хочеш чути російську мову, приходь до нас у церкву в наступну неділю».

Коли я прийшла в ту церкву, то раптом зрозуміла, що Бог знайшов мені «мою» церкву. Хоча я не розуміла всього сказаного проповідниками, а могла лише здогадуватися про зміст сказаного, бо я — американка, але відчула, що моє місце саме в слов'янській церкві. Мені відразу сподобалися гімни, які співають члени церкви. А найбільше я була вра-

Дорога до Бога

жена, як усі щиро молилися! Присутні в сльозах славословили Бога небес, а я уявляла цих людей, ще недавно позбавлених волі, як їх переслідували за Слово Боже на своїй батьківщині. Після служіння до мене підходили люди, вітали й запрошували відвідувати їхню церкву. Брат Степан подарував мені книгу гімнів російською мовою. У той же день я молилася моєму Богові: «О, Господи, це все, що я шукала. Дякую Тобі за цю прекрасну церкву». Наступного тижня я знову пішла в російську церкву й почувала, як сестра Надія дякувала Господу за те, що Він відповів на її молитву й привів американку в церкву, щоб допомогти їй скласти екзамен на громадянство.

Я підготувала Надію — й вона успішно склала іспит на громадянство. Слава Богові нашому!

Протягом шести років я перебуваю в цій церкві. Зростаю духовно, труджуся для слави Божої й люблю брати участь у вирішенні всіх церковних потреб. На відкритті Першої Української Церкви П'ятидесятників у м. Сіракузах дочка пастора американської церк-

ви, який спонсорував біженців з України й Росії в 1989 р., сказала: «Коли росіяни-християни ввійшли в нашу американську церкву, я зрозуміла, що їх Бог покликав бути місіонерами в Америці. Їхня віра набагато міцніша нашої. Ми повинні багато чого навчитися від емігрантів». Вона немов повторила мої думки.

Під час хрещення в одному із прекрасних місцевих озер мені здавалося, що Сам Ісус Христос дивився з висоти небес на всіх нас, що хрестилися. Потім, місяців через два, я відвідала слов'янську конференцію церков східного узбережжя США, й коли там стояла й молилася, раптово Дух Святий наповнив мене — і я почала говорити іншими мовами. Мою душу наповнило світло, здавалося, що я не встою на землі — так мене тягла вгору сила Духа Святого. Я вдячна місіонерам в Америці й нашій церкві, які допомогли мені пізнати істину.

Дух Святий наповнює нашу церкву.

Коли я познайомилася з Лідією в магазині, вона почувала себе дуже хворою. Лікарі хотіли робити їй операцію. Ми молилися — й Бог зцілив її. Слава й хвала Йому! Пам'ятаю, декілька сестер у нашій громаді мали захворювання, наш пастор звершив молитву з помазанням елеєм — і наступної неділі п'ятеро жінок стояли в церкві й дякували Господу за зцілення від хвороб. Слава Богові! Одна жінка занедужала на ракове захворювання й була направлена в госпіталь на складну операцію. Операцію мали робити в понеділок. А в неділю пастор звершив молитву з помазанням елеєм, церква гаряче молилася — й хвора відчула, що Господь зцілив її. У призначений день вона приїхала в госпіталь і наполегливо просила взяти в неї повторні аналізи. Але лікарі більше поклалися на свій досвід, ніж на її прохання. Коли ж вони оглянули

місце передбачуваної хвороби, то були вражені, що не знайшли навіть її сліду. Бог робить чудеса! Слава Йому!

Тепер я на пенсії, і Бог чудово розпорядився моєю пенсійною платнею. Він спонукує мене, щоб я допомагала нашій церкві, місіонерам у колишньому Радянському Союзі й в усьому світі. Коли наш пастор відвідав Україну в 2001 році, я дала йому деяку суму грошей для тих нужденних людей, на яких Бог вкаже йому. Пастор запитав мене: «Як саме Бог мені на них вкаже?» Я показала йому записну книжечку, що мені дісталася від моєї прабабусі. Мій прадід і прабабуся були місіонерами в Індії в 1880 році. Прадід помер там молодим від серцевої хвороби. А прабаба залишилася самотньою вагітною вдовою, позбавленою всякої медичної допомоги. Вона посилено молилася до Господа, щоб Він підтримав її в пологах. Бог почув її молитву. На іншому кінці земної кулі християнка Харіет, за професією акушерка, також сумлінно молилася Господу про водіння Духа Святого в її житті. Вона жила в Бостоні. Бог запитав її: «Чи ти можеш поїхати в Індію?» — «Так, я поїду, але я не маю грошей на квиток, щоб поїхати туди». У найближчу неділю один багатий чоловік прийшов на молитву в церкву Харіет. Він сказав пасторові: «Я молився, і Бог мені повелів дати сестрі Харіет гроші». Так Харіет купила квиток на корабель до Індії. Вона ще не знала, що Бог хотів з нею робити там. Коли вона прибула в Бомбей, то відвідала одну англійську сім'ю. Їй сказала: «Там є жінка з-за кордону, вона чекає дитину й не має нікого, хто б допоміг їй». Нарешті, після двомісячної подорожі через океан сестра Харіет зрозуміла Божий план стосовно неї. Вона пішла до моєї праба-

бусі, прийняла пологи й залишилася з мамою й дитиною ще на цілих шість місяців. Тією дитиною була моя бабуся...

Нещодавно я йшла своїм садом, що прокидався після зими, і раптом зупинилася перед кущем ліщини. Промінь сонця впав на тугу бруньку. Я звернула на неї увагу, вирішивши, що Бог хоче мені цим щось сказати. Я дивилася й дивилася на цю руду оболонку бруньки на тлі сірих хмар. Я зрівняла з нею своє життя. Перед тим, як я пішла на пенсію, моє життя було подібне до оболонки цієї бруньки. Але під цією безжиттєвою оболонкою, глибоко всередині був захищений новий, свіжий листочок! Прийде весна, пройде м'який теплий дощ і воскресить той листочок до нового життя! «Дитя моє, адже це все відбувається так само й з тобою! — я відчула в дусі, як Бог сказав мені ці слова. — Але це тільки початок». Бог розкриє цю бруньку — й листок розпрямиться й прийде в повну силу. Так буде й зі мною, з Божою допомогою! Я бачу попереду новий, прекрасний світ у спілкуванні з Господом й у праці на Божій ниві.

*Сусанна ПАЛМЕР,
США, Сіракузи
Підготував
Геннадій Андросов*

«Я НАРОДИЛА СИНА У В'ЯЗНИЦІ...»

Я народилася 1947 року на Тернопільщині в християнській сім'ї. Була віруючою з дитинства, через що потерпала, але справжні труднощі в моєму житті були попереду. За направленням після училища я працювала в Хмельницькій області. Потім переїхала в місто Чортків, де тоді жили мої батьки. Там була фабрика, і я хотіла туди влаштуватися. Але мала труднощі з тим, бо була віруюча.

У 1971 р. я вийшла заміж. Чоловік поїхав у Прибалтику, щоб заробити лісу на будівництво нашої хати. А ворог не хотів залишити нас у спокої і через своїх безбожних слуг снував навколо нас свою підступну павутину. Коли у мене народилася донька, то мені в пологовому будинку її чомусь не хотіли давати до грудей, хоч я мала молоко. З труднощами мене виписали додому й навіть вдома лікар переконував, щоб я не годувала її грудним молоком, а перевела на штучне харчування. Мені надавали багато різних пігулок. Я не приймала їх і годувала дитину грудним молоком. Тоді одного дня лікарі принесли

якусь таблетку й запевняли розтовкти й дати дитині з молоком. Щось стримало мене від того, я ще сходила до сусідки-медсестри за порадою, вона також мала сумнів і порадила викинути ту таблетку. Я викинула надвір, де були кури. Через деякий час мама повідомила, що одна курка якось дивно перекинулася догори лапами й здохла. Надвечір знову прийшли лікарі, побачили мою доньку живою і сказали, що я, напевно, не давала вітаміни дитині. Я ж сказала, що ті «вітаміни» з'їла курка й вже перекинулася. «Ви хотіли, щоб це сталося з моєю донькою?» Вони пішли дуже озлобленими. Очевидно, що влада хотіла, щоб моя донька померла, і тоді вони змогли б відкрито звинуватити мене, що я принесла свою доньку в жертву.

Наступного ранку приїхала до нас додому міліція з облавою. А в нас удома постійно проходило зібрання християн. Всіх присутніх переписали. Батька тоді саме не було вдома, коли ж він приїхав, то сказав, що влада нас так тепер не залишить. Ми на деякий час припинили проводити у нас

зібрання, за той час зробили ремонт у хаті. Ще не висохла фарбована підлога, як знову нагрянула міліція. Скрізь все поперекидали, спицями попробували штукатурку, порозривали подушки — шукали антирадянську пропаганду. Забрали навіть старі шкільні підручники, словники іноземної мови, мовляв, там розберуться, що то за література. Хоч вони нічого не знайшли, але батька тоді ж арештували. Через місяць арештували ще декількох віруючих. Мене ж викликали на допити, вимагаючи, щоб я свідчила проти батька. Коли ж я відмовилася, стали погрожувати й мені арештом. Я тоді навіть не думала, що мене з малою дитиною зможуть арештувати. На всяк випадок на деякий час виїхала до своєї сестри, сподіваючись, що мене таки залишать у спокої. Та коли я приїхала назад, мені дали санкцію на невиїзд. А потім віддали справу в суд, який тривав над нами цілий місяць. Влада вороже налаштувала проти нас жителів міста, які спочатку дивилися на нас, як на якихось нелюдів. Поширили усіякі безглузді чутки, наприклад, що я хотіла принести свою доньку в

жертву, ще інший брат ніби тримав сина в підвалі, де йому щурі відгризали п'яти.

Суд відбувався в залізничному клубі. Усім підсудним дали терміни ув'язнення, моєму батькові — 4 роки, а мені — два. Мені на деякий час дали відстрочку вироку. Коли ж мене знову взяли під арешт, я була вагітною. Тюремний лікар і медсестри хотіли мене залишити на кілька тижнів на місці (доки не народжу дитину), а начальник спецчастини на прізвище Книш (який був малий на зріст) хотів одразу відправити на етап. Він кричав на мене і з погордою заявляв: «Хто такий Бог? Я для тебе — бог і можу зробити так, що тобі ще новий термін додадуть». У мене зовсім не було страху, я тоді спокійно відповіла йому: «Якби ви могли щось зробити, то насамперед додали б собі зросту! А я буду нести тут те, що мій Бог мені допустив нести!»

Потім жінка, що за мною наглядала, настрахано мені говорила, як я могла так відповідати Книшу, його навіть сам начальник тюрми боїться. Мене все ж таки підготували для термінової відправки на етап за вказівкою Книша. Але так сталося, що його раптово схопив апендицит, йому негайно зробили операцію, а потім у нього стався якийсь внутрішній крововилив, він упав у туалеті й помер. Я не знала про те і дивувалася, чому ж мене так і не відправили на етап. Нарешті я народила дитину. При народженні син був обмотаний пуповиною, був увесь синім. Але лікарі старанно робили свою справу,

і все обійшлося добре. До мене гарно ставилися, забезпечили всім необхідним для новонародженої дитини. Я потім дізналася від одного з наглядачів, що начальство перестрашилося, що нібито я прокляла Книша і з ним таке сталося. Тому всі намагалися зі мною добре поводитися через панічний страх перед смертю. Мені навіть дали два місяці декретної відпустки, протягом яких я була в слідчому ізоляторі Чорткова, де мала більш-менш нормальні умови.

Закінчився мій «декрет», я подякувала за добру «квартиру», і мене нарешті відправили на етап разом із сином — спочатку в Івано-Франківськ, потім в Одесу. Саме тоді в Одесі був великий мороз, що для тієї місцевості було рідкістю. Я була з малою дитиною, і мене не знали, в яку тюрму влаштувати. Нарешті відправили в якусь військову частину, доводилося не раз сповивати сина прямо на морозі. Але Бог зберіг його, і він не захворів і до цього часу здоровий. Мене посадили у «воронок» між чоловіків-злочинців, які дуже добре до мене поставилися, дізнавшись, що я сиджу за віру в Бога. Потім нас посадили в поїзд, ці ж в'язні-чоловіки підгодовували мене, навіть апельсини якимсь чином мені по дорозі діставали. Такий різкий контраст між злочинцями й «найгуманнішою владою у світі»!

Нарешті я потрапила до Чернігова. Наш табір був переповнений,десь три тисячі в'язнів, необхідно було зменши-

ти кількість в'язнів. Ще не закінчився мій термін, як оголосили амністію. Начальниця дуже добре до мене ставилася і повідомила, що мене в першу чергу відпустить, бо в мене двоє малолітніх дітей, тільки оформити потрібні документи. Але потім прибігла в сльозах, повідомивши, що моя стаття не підлягає під амністію. Навпроти моєї статті було зазначено: «особо опасные государственные преступники».

Тоді були звільнені навіть вбивці, які мали по 15 років, а мене залишили у в'язниці. Начальниця припала до мене в сльозах і дивувалася, чому я не плачу, як вона. Я ж заспокоювала її, сказавши, що так само було колись: Вараву-злочинця відпустили, а Ісуса-праведника віддали на розп'яття. Подібно до цього мають страждати й послідовники Ісуса Христа...

Мене перевели в Одесу, де я добувала свій термін. Звільнилася я взимку, в кінці року, приїхала додому, до сім'ї, роботи ніде не могла знайти, але Господь так допоміг, що я влаштувалася прибиральницею і більш-менш спокійно пропрацювала 15 років.

У мене шестеро дітей (дві дочки і чотири сини) і зараз вже двадцять вісім онуків. Всі діти — віруючі, онуки також відвідують церкву. За все я дякую моєму Богові, лише Він допоміг мені в усьому. Як важливо ніколи не йти проти своєї совісті й служити Богу завжди, які б труднощі не траплялися на нашому життєвому шляху.

Поліна СЕМЧИШИНА

У благополучне, успішне, рівномірне життя людини іноді приходять важкі недуги, скорботи, страждання. А оскільки причина їх найчастіше незрозуміла, то це до всього ще більш додає гіркоти, печалі та безвиході...

Від цієї хвороби помер Ю.В. Андропов, в не такому вже й далекому минулому керівник Радянської держави. Такий же діагноз був поставлений і його сучаснику — 35-річному Петру Гайдичу, офіційному

представнику одного з правоохоронних міністерств Білоруської РСР. Лікарі відпустили повному честолюбних планів підполковникові всього 12 років життя. Той, хто топиться, хватається за соломинку, і герой нашої публікації, щоб вибавитися від невиліковної хвороби, випробував усі способи та методики, які тільки можна придумати, доки не змирився і не переступив поріг Божого дому. Про це читайте в матеріалі, який написав сам Петро Іванович.

Петро ГАЙДИЧ

ПЕРЕСТУПИТИ ПОРІГ

Дорога до Бога

Фото Вікторія Москвічук

Розділ 1

«Чи ж ми будемо приймати від Бога добре, а злого не приймемо?» (Йов Багатостраждальний, біблійний персонаж)

Народився я в 1950 році у Дрогичинському районі Брестської області. Білорус. Десять років учився в школі, яку закінчив зі срібною медаллю, п'ять — у Білоруському державному університеті на факультеті журналістики, два — у вищому спеціальному військовому учбовому закладі в Москві, який закінчив також з відзнакою. Останнє місце праці — начальник прес-служби одного з правоохоронних міністерств Республіки Беларусь. Підполковник.

«Горе, що море, і берегів не видно» (прислів'я)

У розквіті сил, у тридцять п'ять років, під час щорічної диспансеризації лікарі виявили у мене рідкісну невиліковну хворобу — запалення та повільне гниття нирок. Про це мені заявили у квітні 1985 року. Ведучий спеціаліст сказала тоді: «Будь ласка, сядьте, витягніть руки вздовж столу, обхватіть долонями його краї та міцно тримайтеся за нього, незважаючи на те, що б ми вам не казали...»

«Напевне, онкозахворювання, — подумалося. — Але ж воно все-таки піддається лікуванню...» Спини лікарів розпрямилися, їх байдужі обличчя повернулися у мою сторону. Хтось без потреби кашлянув, хтось переклав ногу за ногу, хтось опустив голову. «Скоріше, не мучте тяжким очікуванням». «Петре Івановичу, — продовжувала лікар, — будьте мужні й прийміть все так, як є. У вас виявлена хвороба. Ліків для її лікування немає ні у нас, ні в Європі, ні в США, ніде в світі. Ваш діагноз: хронічний дифузний гломерулонефрит».

Зовні я залишався нерухомим, слухняно сидів, тримаючись за стіл і втупивши очі в байдужі обличчя лікарів, які раптом стали безпомічними, непотрібними для мене, але я все-таки намагався вловити в них відблиск маленького, хоча б мізерного, але обнадійливого промінця. На жаль його не було. Разом з тим, я усвідомлював, що претензій до медицини у мене немає. Доповнюючи один одного, лікарі давали настанови: «Віднині вам протипоказані фізичні навантаження, особливо з підняттям і перенесенням важких предметів, біг, купання у відкритих водоймах Білорусі, холодна вода та питво... Навіть не думайте про спроби вилікуватися, не займайтеся самолікуванням. Це буде лише марна трата часу й грошей. Коньяк, вино, пиво, усі газовані напої, в тому числі і безалкогольні — не вживати! Ниркові волоконця при цьому захворюванні запалюються, а згодом починають гнити. Тому, рухаючись ними і розширюючи їх, гази, а також агресивні речовини

посилюють біль. Нирки тоді ніби кричать, благаючи про допомогу. Постійно слідкуйте за аналізом сечі — в ній у здорової людини не повинно бути ні білка, ні еритроцитів, тобто крові, прагніть, щоб їхня кількість зменшувалася. А все решта, крім нирок, у вас здорове. Якщо будете дотримуватися спортивного режиму, то при нинішньому стані здоров'я проживете ще років з дванадцять. Не більше!»

Рухом очей вбік я помітив, що долоні мої розтиснулися, руки й плечі здригаються. Я підскочив...

Протягом наступних дванадцяти років я збирав і зберігав результати аналізів, обстежень, підтвердження про перебування в санаторіях та інших закладах, де намагався полегшити свої ниркові страждання. В цьому «колекціонуванні» відбилися всі мої звички бути пунктуальним і точним, а також журналістська риса — помічати важливе, подієве.

Так, я також запитував себе тоді не раз: а навіщо це треба, кому воно згодиться? Моїм співпрацівникам, друзям і родичам і так буде відомо, що помер передчасно від страшної, невиліковної хвороби нирок. Ті, що знають мене, похитають головами, і скажуть лише: «Жаль хлопця, звичайно».

Тепер, після публічних свідчень про те, що зі мною сталося, ким був і що зробив для мене Господь, коли приходять ті, хто засумнівався, і запитують, чи можу я документально все підтвердити, я відкриваю папку з документами історії своєї хвороби від діагнозу і до заключних висновків: «Аналіз сечі: білок — нема, еритроцити — немає. Нирки — права, ліва в нормі. Чашечково-лоханкова система ущільнена, не розширена. Патології не виявлено». Коли я попросив лікаря пояснити значення слова «ущільнена», то отримав відповідь, що це рубці на попередніх ранах. Який могутній Бог, що ще в древності відкрився людям під іменем Єгова-Раффа, тобто «Я, Господь, Цілитель твій»!

Та перш ніж Божественне зцілення звершилося, мені потрібно було пройти через дванадцять років фізичних, емоційних мук і частково релігійних переживань.

«Перш за все жити, а потім філософствувати» (латинський афоризм)

Біль у нирках — ниття та кольки — не припинявся ні вдень, ні вночі, правда, періодично то посилювався, то слабнув. Зазвичай, коли у людини щось болить, то настає мить, коли біль минає. І вона знову може насолоджуватися здоров'ям. А в моєму випадку — понад десять років безперестанного болю без надії на вилікування, навіть без світла наприкінці тунелю — коротенького відрізка життя, за яким лише смерть. До цього часу дивуюся — як можна було гідно прожити ці роки?! Тепер розумію, Хто давав силу.

До речі, за своє доросле життя я практично нічим не хворів, окрім грипу.

Безумовно, якби я служив у армії, мене з таким діагнозом одразу ж комісували б, тобто дали заключення про мою непридатність до несення військової служби, оскільки там великі фізичні навантаження. Та оскільки я займався інтелектуальною працею, лікарі вирішили комісувати мене тоді, коли я зовсім не зможу працювати.

Не раз у ті роки думав: навіщо я витрачаю сили і час для здобуття вищої освіти, престижних спеціальностей, досягнення певного суспільного становища і матеріального благополуччя? Так, я багато працював, щоб відмінно вчитися, гідно поведився, не лицемірів, ніколи не ходив, як кажуть, по головах товаришів. Люди це помічали й цінували. Вже в школі я був обраний головою піонерської дружини, потім секретарем комсомольської організації. На факультеті журналістики був одночасно старостою групи й курсу. Після закінчення університету у званні лейтенанта на два роки був призваний в армію, починав службу командиром мотострілкового, потім танкового взводів, закінчив секретарем комітету ВЛКСМ полку. Працював кореспондентом редакції народного господарства Брестського телебачення, потім у відділі пропаганди та агітації Брестського міськомкому Комуністичної партії Білорусії. В період подальшого навчання в Москві два роки обирався секретарем партійної організації. Проходячи службу в Мінську, кілька років поспіль був секретарем парторганізації підрозділу, був обраний членом райкому КПБ Центрального району міста Мінська. Довгі роки працював пропагандистом школи марксизму-ленінізму для прапорщиків та вільнонайманих, а згодом у вищій ланці партійної освіти для офіцерського складу. У свій час закінчив університет марксизму-ленінізму. Отримав безліч грамот і подяк, кілька державних медалей.

Та кому віднести всі мої заслуги перед суспільством, щоб він, розглянувши їх, витер мої сльози й відмінив смертний вирок лікарів?

«Господи, Вышний, али я у Тебя лишний?!» (Приказка)

Співчуття до себе, особливо, якщо вважаєш себе безвинним, також мучить. Чому? Для

чого? За що? Питання, які виникали в мені іноді залишалися без відповіді. Бо ж, думалось, я нікого не вбивав, не зраджував, не доводилося й збирати матеріалів, які могли стати основою для відкриття кримінальної справи, а потім суду, хоча в перший період служби саме на цьому я міг би «вирости». Так, я брав участь у профілактичній діяльності — вів бесіди, переконував, попереджав деяких громадян, які могли стати на шлях вчинення правопорушень. Але така робота гуманна, не грішна! Поза службою, якщо й грішив, то «культурно, тихо».

І ось ще один факт, який мені треба було ретельно приховувати. Він відомий був лише батькові, котрий помер ще до виявлення у мене страшної хвороби, також матері й дружині, та не давав мені спокою. В тій наглухо й безрозсудно атеїстичній країні не без страху вважав себе православною людиною: хрещений в купелі, тато з дитинства навчив мене молитися, вів у церкву, вже підлітком я знав основний «Молитвослов», і хай не всі тексти з нього й не завжди проказував, але «Отче наш» — майже щодня. Я визнавав, що Бог є, як навчений був, молився до Нього, намагався робити добрі справи й уникати злих. Я усвідомлював, Хто дає мені чудове здоров'я, здібності до навчання й допомагає просуватися по службі. Все це сповнювало мене надією, що в земному житті благо й далі буде супроводжувати мене, а в потойбічному — не опинюся в пеклі.

Тому, коли квітучою весною 1985 року на ногах, ватних від стресу, який назрівав у мені, я йшов коридором госпіталю, неохоче наближаючись до кабінету, за дверима якого мене чекала завідомо неприємна звістка, готував себе до удару будь-якої важкості, але щоб таке: «Невиліковна... Ліків немає... Жити залишилося...»!

Розділ II.

**«Якби ми не гинули, то загинули б»
(Фемістокл, давньогрецький філософ)**

Так в сім'ю прийшло ще одне горе, нова невирішувана проблема. Перша — відсутність дітей. Лише на десятому році подружнього життя дружина Марія Василівна завагітніла, але син, який народився, того ж дня помер. Поховали його, встигли пам'ятник поставити і, залишивши Брест, переїхали в Мінськ. В

Якщо Ви хочете поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіопрограму ЛЕОНІДА ЯКОБЧУКА «ВІДВЕРТІСТЬ», яка виходить в ефір щоп'ятниці о 21.15 на першій програмі Українського радіо.

Бресті Маша провчилася рік на факультеті педагогіки педагогічного інституту, та в Мінському інституті перевелася на дефектологічний.

В госпіталі столиці вона продовжувала лікуватися. Невдовзі, коли я черговий раз відвідував її, Маша, вийшовши в зал для зустрічей, попросила мене сісти поряд на диван і повідомила, що лікарі сказали, що дітей у нас ніколи не буде. «Петю, — звернулася вона до мене, — розлучись зі мною. А щоб тебе не карали по службовій та партійній лінії, бо ж у вас щодо сім'ї суворо, я сама напишу їм заяву». — «Машенько, — відповідав я, — ти ж знаєш, що я люблю тебе, і знаєш, як люблю. Ще і ще раз скажу, що якщо б мені замість тебе запропонували статую з чистого золота, — я відмовлюся».

Що ж робити з цими двома страшними нещастями?

В думках було всяке — залишити службу через хворобу, кинутися в безодню розгулу, бо жити лишилося так мало... Та дружина — розумниця, прекрасної, чистої душі людина — не залишила мене сам на сам з бідю. Вона ніжно турбувалася про мене і, кажучи армійською мовою, «терпеливо та стійко зносила все труднощі та незгоди», які траплялися їй у житті. Було вирішено: вона вчиться й далі в Мінському педінституті, я — служу, не заціклюючись на вироку лікарів, намагаючись забути про недугу. В мріях серця склав план піти з життя гідно, за краще було б померти на робочому місці. Керівництво та колеги похоронять з почесною, на могилі буде салют, в некролозі повідомлять, що «після важкої тривалої хвороби на такому-то році життя пішов...», «світла пам'ять про нього залишиться в серцях тих, хто знав його...»

Назад, до православ'я!

Перше, що зробив, щоб вийти зі стану пригніченості, — почав відвідувати в Мінську православний Свято-Духів кафедральний собор. Зрозуміло, тайкома: навідувався зрідка й тільки в будні, коли прихожан менше, одягався якнайпростіше, без галстука і, стоячи в не примітному кутку — від вітваря справа й позаду, не без сліз промовляв знову відновлені в пам'яті молитви. Щоразу трепетно чекав, що ось-ось може статися так, що виходячи з храму, чи в найближчому майбутньому отримаю свободу від болю. Кілька років ставив свічки, прикладався до ікон — плекав надію, але марно... І лише через дванадцять років, опинившись в євангельській церкві, зрозумів причину безрезультатного ходження до «тих, хто правильно славить»!

**«Є шляхи, які здаються людині прямими,
так кінець їх — путь смерті»
(Соломон, ізраїльський цар)**

Той час, коли я захворів, — початок Перебудови в СРСР, яка зруйнувала «імперію зла» і

насилля над совістю. Тільки нещодавно в більш просвітлених верхах, які стали набожними, почали розуміти, що, якби не ідеологія безбожності й гоніння на християн, ця країна існувала б, бо в ній немало робилося й для блага людини.

Як вчить історія, тектонічним зрушенням в суспільстві властиві позитив і негатив. Потужні хвилі перебудови, які утворюються коливаннями звільненої суспільної свідомості, захопили з глибин мракобісся й підняли на поверхню різну наволоч, зокрема кашпировських, чумаків, в різних місцях з'явилися свої «екстра-сенси», «народні цілителі» і т.і. Не тільки тоді, але й до цього часу багато мирян і навіть прихожан не можуть збагнути, від якого джерела живляться ці знахарі.

У нас, в Білорусі немало популярність здобула бабка Федора, тепер вона вже носить титул «легендарна». Не без зусиль, з допомогою колег, вдалося добитися зустрічі з нею. Відбулася вона на квартирі прокурорського працівника, де зібралася невеличка група — керівники з дружинами. Федора виявилася зовсім не старою — виглядала десь років на 50. В душі я розумів, що насправді ця жінка — відьма. Частково знаючи, що Бог карає віруючих за те, що вони звертаються до ворожок, відьом, чарівників і т.і., шукав приводу, щоб делікатно запитати її про це. Але одна з жінок, яка також мала потребу, випередила мене. Назвавши «цілительку» на ім'я й по-батькові, вона простодушно поцікавилася: «Федоро Данилівно, а Ви віруюча?» Та наклала на себе хресне знамення і заявила, що молиться «Отче наш». Для присутніх цього було достатньо. «Бабці» не треба було нічого пояснювати. Навіть не торкаючись шкіри пацієнта, вона проводила долонею біля оголеного до пояса тіла й одразу ж ставила діагноз і пропонувала, даючи папірець з якимось штампом і автографом, отримати за такою-то адресою стільки-то талонів на її сеанси.

Коли вона оглядала мене, то дійшовши до ділянки нирок, вигукнула: «О-о-о, в тебе гниють нирки». Вона дала карточку на право отримати 12 сеансів, однак я більше до неї не звертався. Правда, за порадою Федори з'їздив на її батьківщину в Могильовську область, місце паломництва страждених, де в печері пагорба накопав паперовий мішок з-під цукру «цілющої» глини, а з колодязів начерпав дві п'ятдесятилітрові бочки з «живою» та «мертвою» водою. Коли вночі в'їжджав у Мінськ, згадалася фраза, якою школярі зазвичай закінчували твори про літні канікули: «Стомлені, але задоволені поверталися додому».

За рекомендацією, даною «бабкою», почав їсти цю глину, обмазуючись нею, пив «заряджену чудодійною силою» воду, однак через явну неефективність згодом перестав робити ці процедури.

«Той що тоне й за соломинку хапається» (Фразеологізм)

З вдячністю згадую багаторічні старання щодо мого оздоровлення зборами лікарських трав завідуючого аптекою трав в селі Рубежівичі Столбцовського району Мінської області Анатолія Івановича Григор'єва — висококваліфікованого спеціаліста й просто доброї, чуйної, уважної й небайдужої до чужого болю людини.

«Не стій на місті, йди шукай нові тупики!» (З оновлених «закликів»)

В Мінському нефрологічному кабінеті, де мене поставили на відповідний облік, радили, якщо хочу прожити більше визначеного госпітальними лікарями терміну, залишити Білорусь і оселитися в жаданому для таких бідолах, як я, містечку Байрам-Алі, що в Туркменії, в пустелі Кара-Кум, або хоча б щонайменше побути там під час відпусток у весняно-літній період. Повного одужання не буде, та завдяки унікальності клімату, де вологість повітря 9-19%, вже на третій день хворий відчуває себе нібито здоровим: нирки не турбують, аналізи стають кращими. На землі є ще дві такі точки: десь у Єгипті та в Індії.

В місті Байрам-Алі є санаторій, 42- денний, однак у ньому немає ліків — на його території в тіні саду платанів і акацій, розбитого ще особами російського царського двору, доведеться просто лежати — таке кліматолікування.

За путівкою у виявленій привабливій санаторій звернувся у свою спецполіклініку, де пояснили, що захворювання, яким я страждаю, не їх спецпрофіль. Теоретично таку путівку в інстанціях можна замовити, але в цьому разі вони будуть змушені такого офіцера перш за все комісувати. Однак поліклініка сприяла у придбанні нам з дружиною путівок в санаторії Криму, в тому числі й в один з найпрестижніших, який розташований поряд з ялтинським царським палацом в Лівадії.

«Утіха нещасних — мати товаришів у скорботі» (Латинський афоризм)

Майже всі відпустки я проводив то в пустелі, то на морі. В цих поїздках зі спілкування з лікарями та хворими здобув солідний, та вельми сумний багаж знань про те, що чекає мене. Зокрема, буду худнути, заледве рухатися, при цьому не зможу обійтися без валеріанки і таблетки валідолу під язиком; сердечний тиск зростатиме; постійними стогонами ночами набридату домашнім. За два тижні до смерті почнеться агонія, її наближення відчуватиму за певними ознаками. Помирати краще одному, по-перше, ніхто не допоможе, а по-друге, щоб не заважати оточуючим. Ковтати їжу вже буде неможливо, хіба що лише пити. Радили запастися на смерть горілкою чи наркотиками, попереджували, що буду кричати, качатися по

підлозі, дертися на стіни...

Так воно зрештою й відбулося, хіба що без наркотиків...

Після відвідання Байрам-Алі в один і той же час (липень-серпень) сформувалося коло близьких по нещастю, основу якого склали «братці-ленінградці». Кожного чергового збору ми згадували про все нових померлих.

Послугами санаторію «Байрам-Алі» користувалися як «дикуни», одного разу жили в готелі, а решту у «тимчасовці» сім'ї Курбангельди Алтієва, колишнього начальника міськвідділу міліції, підполковника запасу.

На величезних земельних просторах санаторію стояли комфортабельні будиночки, як сказали б нині, для VIP-персон. В одному з них, як стверджувати, розташовували Ю.В. Андропова.

В кріслі Ю.В. Андропова

В часи перебудови у службових справах часто доводилося відвідувати Москву. Одного разу старші колеги запропонували мені оглянути кабінет Ю.В. Андропова, де тепер музей. Коли

я захопився спогляданням картин та інших цінних художніх подарунків, полковник, який по-дружньому опікав мене, залишив кабінет, сказавши, що не обмежує мене часом перебування. Але, з мого боку, було б не культурно затримуватися. Закінчуючи екскурсію по великому приміщенні, зупинився

біля довгого столу, який стояв поперек і був вкритий зеленим сукном та оточений дорогими стільцями. Один з них в центрі виділявся особливо. Я швидко повернувся до вхідних дверей, трохи відчинивши їх, переконався, що охорона, як і раніше, розташована біля коридорів, що виходять на напівкруглу площадку перед кабінетом. Повернувшись до столу, я з благоговінням сів у крісло Ю.В. Андропова.

Тепер вже згадую про це іронічно, а тоді відчував себе так, наче впіймав після безкінечних митарств птаха щастя. Я підняв руки до неба, радіючи й сподіваючись, що звідси Всевишній почує мене:

— Боже, я перебуваю в кріслі царя однієїштої частини суші. Він хворів такою ж хворобою, що й я. Він помер він неї. Може, він не

вірив у Тебе. Але я, Боже, вірю і знаю, що Ти є. Звільни мене від цієї хвороби!

І одразу ж встав, підійшов до вікна, хустиною витер сльози і з торжеством дивився на сяючі рубінові зорі Кремля: кому з приречених ниркових хворих, та й взагалі з «простих смертних» доводилося ще сидіти в цьому кріслі?

Зізнаюся, мені імпонувала особистість Юрія Володимировича, він був у нас на випускному вечорі, збереглася його подяка мені в спеціальній книжці з червоною обкладинкою за успіхи в проведенні заходів щодо забезпечення безпеки на Олімпіаді-80 в Москві, подобалися зусилля, які докладав він щодо наведення в країні порядку.

«За вершиною відкривалася прірва, і я поглянув у безодню» (Харі Алувалія, один з перших індійців, які зійшли на Еверест)

І ось дивний збіг: в той день, 9 лютого 1984 року, коли помер Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президіуму Верховної Ради СРСР Ю.В. Андропов, помер мій тато, а я захворів запаленням нирок. На похороні батька я був у важкому грипозному стані, незважаючи на письмову заборону лікарів не те, що кудись їхати, а навіть й устатати з ліжка. Ймовірно, саме цей грип і дав ускладнення у вигляді запалення нирок.

(Закінчення у наступному номері)

На піскові та камені

Двоє друзів йшли палючою пустинею. Йти було нелегко, але вони крок за кроком долали кілометри.

Одного разу поміж ними виникла суперечка і один з друзів вдарив іншого по обличчю. Через деякий час перший товариш застав другого за дивною роботою. Той на піскові виводив слова: «Сьогодні мій найкращий товариш вдарив мене по обличчю». Перший не знав, що і сказати і вони далі продовжили шлях.

Сонце палило немилосердно. Через деякий час не залишилося води і той, хто був ображений своїм другом не зміг іти далі. Тоді його товариш закинув знесиленого на плечі і ніс через пустелю, незважаючи на спеку та спрагу. З неймовірними зусиллями він доніс свою ношу до поселення, де їм була надана допомога.

Перший друг, який спочатку вдарив товариша, а потім допоміг йому дійти до людей, знову застав приятеля за заняттям. Той старанно видряпував на твердому камені слова: «Сьогодні мій кращий друг спас мені життя». Перший, стримуючи хвилювання, запитав, що ж це все значить? Його товариш відповів: «Ми йдемо по життю крок за кроком, як по пустелі. Іноді близькі люди завдають нам біль, запишімо

це на піскові, нехай вода і вітер зітруть це з пам'яті. Коли ж людина робить тобі добро, запиши це на камені, щоб ніколи вже не забути».

Повністю заплачено склянкою молока

Молодий чоловік на ім'я Стівен Роджер ходив мокрими вулицями, шукаючи заробітку. Він був готовий виконувати будь-яку роботу, так як грошей на навчання не вистачало, а він так хотів стати лікарем.

День виявився невдалим і юнакові не вдалося нічого заробити, його мучив голод, а грошей не було. Він довго вагався, але все ж наважився і постукав в один з будинків.

Двері відчинилися і молода жінка запитала: «Чим можу допомогти?» — «Чи можу я попросити у Вас склянку води?» — на більше у нього не вистачило сміливості. Жінка зникла і невдовзі з'явилася зі склянкою молока. Юнак випив його залпом, адже він був такий голодний! Віддаючи жінці посуд, він запитав: «Що я винен за цю послугу?» Жінка похитала головою і відповіла: «Ти нічого не винен. Мої батьки з дитинства вчили мене робити добро безкорисливо». Юнак подякував господині і пішов геть.

Етюд

Через багато років ця жінка важко захворіла. Навіть інтенсивне лікування нічого не дало. Остання надія була на кращого лікаря в окрузі. Хоча лікування у нього було не дешевим, у жінки не було іншого виходу. Через деякий час курс лікування був закінчений і хвора повністю видужала! Але коли перед випискою їй принесли в палату конверт з рахунком, вона навіть боялася заглянути у нього. Хоча жінка була здоровою, але тепер до кінця життя доведеться розраховуватися за лікування. Вона несміливо відкрила конверт і на листковій паперу побачила лише одне речення, написане великими літерами: «Повністю оплачено склянкою молока. Лікар Стівен Роджер».

Наталія ЛЮБЧЕНКОВА

Мелодії часу

Ольга Міцевська

1. Згоріти

Горить свіча, свіча життя людського
То мерехтить, а то палає ясно...
Стікаючи слізьми під воску стогін,
Стліває гніт нам вділеного часу.

Горить душа... То вічності сіяння
Пронизує її слізьми спокути...
І воскрешає давні поривання
Мелодія тремтливо-незабуття —

Тривожно-світла дума часоплину
На тлі страшних реалій злого світу...
Горить душа — хто вгасить те горіння?
Не так свіча — їй суджено згоріти...

2. Відболіти

Знов день оберся на плече смеркання,
Зібгавши сяйво в місячну дугу,
І проридав, для когось вже востаннє,
Свою безмірно болісну тугу.

І заглядає дню новому в вічі
Лукавства підлий кругловидий сміх,
І знову душі стомлені калічить
Смертельним жалом невсипущий гріх.

Знов серця біль переросте у відчай,
В образі — слово, сказане «не так».
Знов хтось бездумно кине «правду в вічі»
Чи поцілунком дасть зрадливий знак.

І знов тепер, як сотні років тому,
Душа за раєм втраченим щемить
І, щоб навік вернутися додому,
Весь біль людський покірно відболить.

Поетична сторінка

3. Пробудитись

О благодатний час – спасіння мить!
Чуттів отих з душі ніщо не може стерти,
Коли уперше осяйна блакить
Зігріла серце поглядом безсмертя.

Як чистоти небесної печать
Душі торкнулась благодаттю Духа,
Коли уста від трепету мовчать,
А серце пильно Божу велич слуха.

Коли завмер невпинний часоплин,
І пісня вічності полинула над світом,
Щоб дух, піднявшись із гріха глибин,
Міг для життя нового пробудитись.

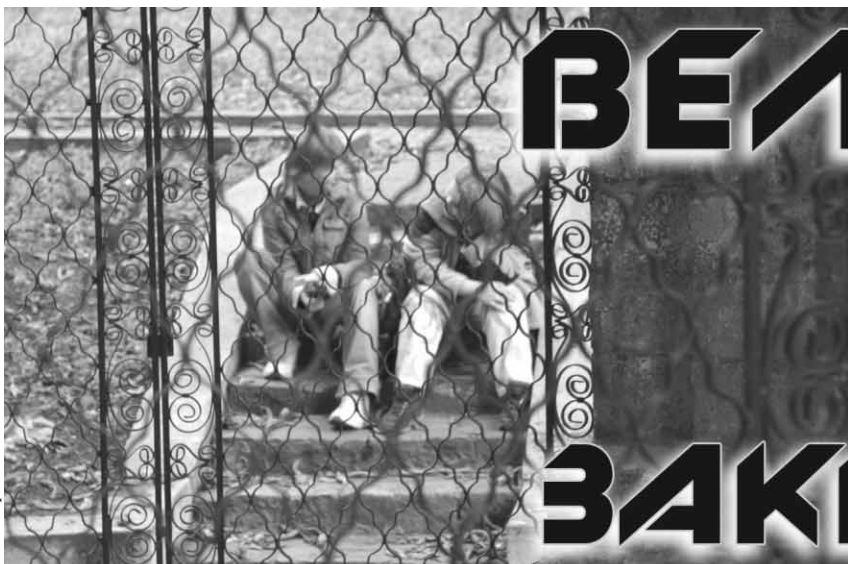
4. Досягти

Жовте листя... Замріяний сум...
Тихий шелест невпинного часу.
Ніжний трепет окрилених дум
І сивин незбагнена окраса.

Все мине, як ранкова імла,
Зникне враз, як роса на світанні.
І та пісня, що перша була,
Обернеться у пісню останню.

Відгорить часоплин, відболить,
Заясніється миттю натхнення
І душі, що збагнула цю мить,
Шлях осяє святим одкровенням.

І як стихне останній мотив,
Торжеством стануть сльози спокути.
Як же прагну небес досягти,
Щоб до вічності духом торкнутись!

ВЕЛИКЕ ЗАКРИТТЯ

17-20 століття з повним правом можна назвати Епохою великих відкриттів. За той період людство дізналося про навколишній світ набагато більше, аніж за всю свою багатотисячну історію. А кінець 20-початок 21 століть вже можна було б назвати епохою Супервідкриттів. І не дивно — на нас ринула така лавина наукової та технічної інформації, у якій ми відчуваємо себе, як плавець у розбурханому морі.

Але час, у якому ми живемо, без перебільшення можна було б назвати й епохою Великих закриттів. А взяв я цю фразу із казки російського дитячого письменника Григорія Остера «38 папуг» (сюжет саме цієї казки пізніше ліг в основу широко відомого мультфільму). Один з її розділів так і називається: «Велике закриття».

Розпочинається ця кумедна історія тим, що один із героїв Удав, дивлячись на кокосовий горіх, зосереджено роздумує: «Якщо його кинути угору, він впаде. Чому?» Згодом біля нього збирається чимала компанія, яка галасливо та дотепно вирішує це складне запитання. Особливо галасує Мавпа, бо Удав, намагаючись наочно показати суть своїх роздумів, кинув горіх угору і той упав мавпочці на голову. Мудрий Удав нама-

гається пояснити: «Горіх упав за законом природи». Мавпа, чухаючи голову, заперечує: «Немає таких законів, щоб по голові бити». — «Є, і він каже, що все кинуте вгору, обов'язково впаде на вас». — «Це якийсь неправильний закон. Не потрібний нам такий закон. І звідки він взявся?» — «Був. З самого початку природи». Тут у дискусію вмішується папуга. Він авторитетно заявляє: «Ні, спочатку його не було. А потім його відкрив один мудрий чоловік. Одного разу цьому розумнику впало на голову яблуко — і він відразу і відкрив цей закон». І тут у Мавпи з'являється геніальна думка: «Відкрив? А чи не можна його якось закрити? Якщо воно відкривається, то і повинне закритися!» Усі зосереджено думають над великою головоломкою: як то цей закон закрити, щоб більше по голові горіхами не било. Логіка проста: потрібно зробити все навпаки — якщо горіх впав на голову, то треба його кинути Удавові на хвіст, і тоді закон «закриється». Що і було без вагань зроблено. Горіх кидають з пальми на хвіст Удаву, який спочатку ойкає від болю, але згодом радісно вигукує з усіма на честь «великого закриття»...

Дотепна та весела казочка, читаючи яку, можна було б по-

сміятися з наївності лісових звірят. От лишень вони мені дивовижно нагадують когось дуже знайомого. Здогадується кого? Нашого сучасника. Так, так: тисячі, мільйони людей сьогодні міркують саме так, як герої згаданої оповіді. І що найбільш сумно, ці люди не пацієнти «палати № 6», а особи зі світовими іменами, які стоять біля керма влади й вершать долю країн і цілих континентів.

Кожен школяр знає, що в навколишньому світі існують закони. Згідно них кожного ранку з-за горизонту з'являється сонечко, хмари дають дощ, який п'є земля, на землі ростуть прекрасні квіти та дерева, ними ласують тисячі представників тваринного світу. За цими законами дорогами біжать автомобілі, а в небі летять літаки, ним підпорядковані планети та цілі галактики. Бо так запланував Великий Творець. Все видиме та невидиме, те, що людина уже дослідила та відкрила, і те, що для неї ще є таємницею — усе підпорядковане чітким та вічним законам. Деякі з них люди поставили собі на службу, деякі ніяк не можуть приборкати.

Але навколишній світ, природа, не єдина ділянка, де діють закони. Відповідні закони працюють і в інших сферах:

є державні закони, філософські, суспільні.

І є закони моральні.

Людина двадцятого-двадцять першого століть не лише зуміла зрозуміти, відкрити, приборкати закони природи, вона замахнулася і на закони моральні. Саме наш час характерний особливим скептицизмом щодо моральних законів. Те, що століттями вважалося нормою і не підлягало ніякому сумніву, зараз не просто переосмислюється чи редагується, а часто повністю відкидається, як непотріб, як «пережиток минулого». Світлі голови, на які все частіше сипляться «горіхи», нічого кращого не можуть придумати, як «закрити» неvigдні для них норми поведінки. Вони міркують за логікою героїв казки: «Ага, якщо ці закони б'ють мене по голові, це неправильні закони. І якщо їх хтось колись встановив, (або мовою казки «відкрив»), то так само можна і відмінити, «закрити». І закривають. Світової епідемії набуло відверте ігнорування основними моральними законами, на яких століттями трималося суспільство: сімейні стосунки замінено «вільним кохан-

ням», «громадянськими шлюбами», а саме кохання перетворилося у грубий, тваринний секс. Більше того, світ захлинувся від нового захоплення: виявляється, сім'ю можуть створити не тільки чоловік і жінка, але й дві жінки, чи два чоловіки. І не обов'язково двоє: втроях чи чотирьох цікавіше...

Сьогодні не модно бути добрим та співчутливим — це ознака слабкості, кумирами та носіями моралі (точніше відсутності моралі) стали герої бойовиків, для яких єдиний аргумент та метод спілкування — груба сила та жорстокість. Найбільш популярними та цікавими стали телепрограми, на яких перед камерами родини чи знайомі з'ясовують далеко не безхмарні стосунки, серіали, в яких за одну серію герої встигають декілька разів закохатися, розкохатися, розлучитися і знову одружитися. Девіз шукачів слави та популярності — відкинь всяку мораль, شوкуй прихильників епатажною поведінкою — і станеш відомим та культовим. Іншими словами — чим брудніше, чим безморальніше, чим безглуздіше — тим нормальніше.

Ненормальні — це ті, хто старомодно тримається якоїсь там моралі.

Як правило, подібні дії пояснюються дуже просто: людина

має бути вільною від будь-яких законів, що стримують її життя та так званій «гармонійний розвиток». А всі моральні закони, на які опираються застарілі та недалекоглядні консерватори, були придатні лише тимчасово, для певного періоду, певного суспільства і для певних обставин. Тепер, коли людство вступило в еру нових відносин, ці закони потрібно просто «закрити». Щоб не били мене по голові.

Дивно виходить. Чому ніхто не намагається відмінити закон всесвітнього тяжіння. Ми лише сміємося над героями казочки, які хочуть це зробити. А от моральні закони скасовуємо з легкістю.

Ну, хтось скаже, це ж закони природи, вони вічні, незмінні, а мораль, вона «як дишло: куди повернув, туди й вийшло». Їх же встановлювали люди, отож люди й можуть відмінити.

На жаль, подібні філософи забувають одну істину: Той, Хто встановив закони природи, одночасно встановив і закони моралі. Встановив з тієї причини, що Він Сам — найбільш високоморальна істота. І створивши людину «за Своїм образом і Своєю подобою», вклав у людську сутність моральні закони й почуття відповідальності за їх дотримання. І вперше людина відчула це на собі, коли за порушення цих правил її було вигнано з раю. Це був наслідок нехтуванням моральними законами, яким,

Гей-парад содомітів у Чикаго (вгорі). Вулицями міста провозять позолоченого бика, якого святковим натовпом оточують розбещені чоловіки. Точнісінько так, як колись народ ізраїльський танцював біля золотого теляти.

А у Санкт-Петербурзі пішли ще далі: подібні гуляння влаштували прямо на сходах католицького храму (справа).

Чи взагалі знають ці люди що таке мораль?

як це не дивно, підпорядкований навіть Сам Бог.

Якось до Ісуса Христа підійшли лукаві слухачі й запитали: «Чи можна людині розлучатися? Бо ж Мойсей, через якого були встановлені закони Ізраїлю, дозволив це робити!» І що відповів Христос? «Мойсей дозволив це через ваше жорстокосердя, через вашу низьку моральну свідомість, а спочатку так не було». «Спочатку» — мається на увазі до Мойсея, до гріхопадіння, навіть ще до створення самої людини. Ці закони, як і закони природи, існували вічно, Мойсей їх лише «відкрив». Вони такі ж незмінні, як і закони, за якими Земля обертається навколо Сонця. Вони не залежать ні від часу, ні від суспільства, ні від розвитку науки чи техніки. І встановлені вони не відомими вчителями чи релігійними діячами, а Самим Творцем. Тверезомисляча людина не буде їх скасовувати. Для того, щоб ці закони не «били» нас по голові, як горіх Мавпу, їх потрібно просто дотри-

муватися. Тоді ці закони будуть для нас благословенням. І тоді не потрібно буде вигадувати хитромудрих теорій про те, що схильність до жорстокості, насилля, розпусти, сексуальних збочень, гомосексуалізму ховається у генах. Мовляв, в людському організмі знайдено такий ген, який провокує подібну поведінку, так що я, бачите, тут не винен, так природа мене створила. Але якщо і є в людині якийсь ген, що штовхає її до порушення закону, то це ген гріха. Але його легко позбутися. Варто лише попросити про це в Бога, Який є найкращим прикладом дотримання моральних законів. Лише Він має право змінювати закони, які Сам і встановив. Але Творець моральні закони поставив вище власної волі. Коли Адам з Євою, а в їхній особі й все людство, згрішили, Господь змушений був вигнати їх з раю — цього вимагав закон справедливості. Але вище цього закону стояв закон Любові. Власне ця любов і була суттю Самого Бога. І тоді Він, щоб не

порушувати власних моральних законів, залишає небо, приймає образ людини, приходить на землю, помирає ганебною смертю лише

заради того, щоб «виконати закона». Він не «закривав» Своїх законів, як це роблять сучасні розумники, а великою ціною виконав його. Син Божий помер, щоб закон Любові, Справедливості та Добра не було порушено і людство могло бути спасеним.

Якщо Сам Творець не наважився порушити великих моральних законів, спасаючи аморальне людство, то чи маємо право порушувати, а тим більше відмінити, «закривати», їх ми?

Достоевський якось сказав знамениту фразу: «Якщо Бога немає, то можна все». А заперечувати відсутність Бога може, за словами мудрого царя Давида, лише нерозумний. Людина, позбавлена здорового глузду, буде наперекір логіці закривати те, що закрити неможливо. Вона стає просто одним з героїв славнозвісної казкової розповіді.

До речі про казку. Закінчується вона тим, що Удав бере горіх і скільки має сили жбурляє його вгору, впевнений, що він вже більше не принесе шкоди. Звірята весело пускаються в танок з нагоди «великого закриття». І раптом... З величезною швидкістю горіх ударяється в удавову голову. Німа сцена. Бідний Удав, чухаючи величезну гулю, філософськи прорікає: «А все-таки він діє...»

Люди, ви чуєте, ВІН ДІЄ!

Юрій ВАВРИНЮК

Молоді українські християни усвідомлюють небезпеку, яку несе сучасна мораль вседозволеності. Тому, не чекаючи, коли на вулицях наших міст з'являться паради із «золотими телятами», у весь голос заявляють, що вірять у християнську мораль і справжнє кохання, яке може спасти Україну від помийної ями безсоромності.

На фото: марш-мітинг «Любов проти гомосексуалізму», Київ, Майдан незалежності, 9 вересня 2006 р.

«А коли Самуїл побачив Саула, то Господь сказав йому: Оце чоловік, що Я казав тобі — він володітиме народом Моїм» (1 Сам. 9:17).

«І було Господнє слово до Самуїла: Жалкую, що Я настановив Саула за царя...» (1 Сам. 15:11).

«І сказав Самуїл: Чи жадання Господа цілопалень та жертов таке, як послух Господньому голосу?» (1 Сам. 15:22).

«Жертва Богові — зламаний дух, серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш, Боже» (Пс. 50:19).

Що за людина був Саул? Ким був той, хто зробився ворогом Давида? Божим помазаником, спасителем Ізраїлю. І все ж його пам'ятають перш за все через те, що він був навіженим.

Забудьмо погане. Забудьмо критику. Подивімося на факти. Саул був однією з найбільших фігур в історії людства. Він був високим, гарним та улюбленцем.

І він був хрещеним Святим Духом.

Крім того, він був родом з хорошої сім'ї, тобто в його родоводі було декілька великих історичних фігур усього людства: Авраам, Ізраїль, Мойсей. Це були його предки.

Пам'ятаєте історію? Авраам заснував народ. Мойсей звільнив цей народ з рабства. Ісус Навин дав цим людям ступити на землю обіцяну Богом. Судді утримували все від розвалу та повного хаосу. Тоді-то і з'явився Саул. Саме Саул з'єднав цих людей у єдине царство.

Саул об'єднав народ і заснував царство. Небагато людей зробили таке ж. Він зіткнув ар-

мію з повітря. Він перемагав в битвах Божою силою. Пам'ятайте це, не забудьте й те, що на цій людині був Святий Дух. Більше того, він був пророком. Дух сховався на нього з силою та могутністю.

Він був всім тим, чим люди сьогодні хочуть бути... зодягнутий у Божу силу... здатний робити неможливе... для Бога. Вождь, вибраний Богом.

Саулу була дана влада, яка є тільки в одного Бога. Він був Божим помазаником і Бог поволився з ним саме так.

А також... його з'їдала заздрість, він був здатний на вбивство й не проти того, щоб жити в гріховній темряві.

Чи є мораль у цих протириччях? Так, і вона розіб'є на шматки багато ваших уявлень про владу, про великих людей під Божим помазанням і про Самого Бога.

Багато хто молиться про Божу силу. З кожним роком все більше. Ці молитви звучать сильно, щиро, благочестиво та безкорисно. Однак за цими молитвами заховане честолюбство, бажання слави й бажання бути визнаним духовним гігантом. Людина, яка молиться про це, може навіть і не знати цього, але ці темні мотиви й бажання, тим не менше, є в її серці. У твоєму серці...

Навіть коли люди моляться про це, всередині вони порожні. Внутрішній духовний ріст незначний. Молитва про силу — швидкий і короткий шлях в обхід духовного росту.

Є величезна різниця між зовнішнім зодягненням в силу Духа й внутрішнім наповненням життям Духа. В першому випадку, не дивлячись на силу, захована людина серця може залишатися незмінною. В останньому — над цим монстром ведеться робота.

Цікаве про Бога. Він чує усі ці прохання щодо сили й відповідає на них! Дуже часто Він задовольняє ці прохання про силу та владу. Іноді, відповідаючи на них, Він говорить

Помазаник, який кидав списи у помазаників

«так» дуже недостойним посудинам.

Він наділяє недостойних людей силою? Своєю силою? Навіть тоді, коли вони всередині купа мертвих кісток?

Чому Бог так робить? Відповідь проста і в той же час шокуюча. Іноді Він наділяє недостойні посудини великою силою, щоб з часом виставити для загального огляду справжній стан внутрішньої голизни цієї людини.

Тому подумайте ще раз, коли зустрінете такого купця слави. Пам'ятайте: Бог іноді дає силу людям без видимих причин. Людина може жити в щонайбрутальнішому гріху, а

її зовнішній дар при цьому буде так само діяти досконало. Дари Бога, які Він дав одного разу, відкликати неможливо. Навіть, коли є гріх. Більше того, деякі люди, що живуть таким життям, — Божі помазаники. Саул був живим доказом цього факту.

Дари назад не відбираються!

Якщо ти молодий і ніколи не бачив цього, будь впевнений: коли-небудь в найближчі 40 років ти це побачиш. Високообдаровані люди, покликані бути вождями в Божому царстві, творять дуже темні й безсоромні справи.

Що потрібно цьому світові:

обдаровані люди, наділені зовнішньою силою, чи зламані, внутрішньо змінені?

Не забувайте, що дехто з людей, яким була дана сила Божя, піднімали армії, перемогали ворога, творили великі діла Божі, проповідували та пророкували з незрівнянною силою та красномовством...

і... метали списи,
і... ненавиділи інших,
і... нападали на інших,
і... задумували вбивства,
і... пророкували голими,
і... навіть зверталися до ворожок...

Джин ЕДУАРДС,
з книги «Сказання про трьох царів»

Біблійна вікторина

Наш журнал багато років тому уже проводив для читачів вікторину зі знання Біблії та історії християнства. Ми вирішили знову відродити її на сторінках журналу, тим самим даючи вам, шановні читачі, можливість для співпраці, заохотивши до самостійних пошуків та вдосконалення своїх духовних знань.

Вікторина буде проводитися протягом року й складатиметься з чотирьох турів, в кожному з яких буде по чотири запитання. Підсумок буде підбиватися за результатами відповідей усіх турів. Переможці отримають добірки духовної літератури.

Тур перший

1. Ісус Христос якось сказав про книжників та фарисеїв, що «вони богомільля (російське *хранилища*) свої розширяють і здовжують китиці». Ще це були за богомільля, які можна було розширяти, та подовжені китиці?

2. Хто від великої радості не впустив у дім гостей?

3. В одному з давньоруських літописів ми читаємо такі слова: «Андрій (один з дванадцяти апостолів — примітка редакції), який учив у Синопі, прибув у Корсунь, і дізнався він, що недалеко від Корсуня є гирло Дніпра. Він захотів одвідати Рим і приплив у гирло дніпровське, і вирушив угору Дніпром. І сталося так, що він прийшов і став під горами на березі. Вранці прокинувся і сказав учням, які були з ним: «Бачите гори оці? На горах цих возсіяє благодать Божя, буде город великий, і воздвигне Бог багато церков». І зійшов на гори, благословив їх, і поставив хрест, і помолвився Богу. І зліз з гори цієї, де опісля виник Київ». В якому літописі дається ця оповідь, хто його автор і що ви знаєте про цього автора?

4. В Україні широко відомий лінгвістичний жарт: щоб упевнитися в тому, що співрозмовник українського походження, його просять сказати вголос слово «паланиця». Як правило, з правильним акцентом це можуть зробити лише корінні українці. А кому з біблійних персонажів така лінгвістична перевірка коштувала життя?

7 січня в приміщенні чернівецького будинку культури «Юність Буковини» було проведено євангелізаційне служіння, присвячене дню Різдва Христового. У служінні брав участь молодіжний хор церкви «Вефіль» м. Чернівці, гурт «Новий Єрусалим», звучали декламації, поезія. З Божим Словом про народження Ісуса Христа звернувся до присутніх пастор церкви «Благодать» Павло Майкан. Хвилюючим моментом була участь у служінні братів та сестер, які з тієї, чи іншої причин втратили слух і мову. Присутні були захоплені їхнім палким бажанням славити Бога. Усе їхнє єство настільки відображало радість народження Ісуса Христа, що навіть ця фізична вада не могла затьмарити її. Не маючи голосу, вони використали мову жестів щоб вклонитися Господу та звістити людям про народженого Спасителя.

18 січня відбулося засідання молодіжного комітету на чолі з відповідальним за молодіжне служіння Б.П. Левицьким. На засіданні затверджувався план роботи молодіжного відділу на 2007 рік. Особливу увагу було звернуто на підготовку та проведення X з'їзду молоді, що проходиться з 12 по 20 липня 2007 р. у м. Малині.

19 січня у церкві «Філадельфія», м. Київ, відбулося водне хрещення, де в завіт з Господом вступили більше як 50 людей з кількох церков ХВС м. Києва. Також була проведена вечора Господня, яку звершили М.С.Паночко, М.П.Синюк та київські пастори.

24 січня у канцелярії Церкви ХВС України відбулася зустріч відомого телерадіопроповідника Ханну Хаука (Фінляндія) з керівниками євангельських об'єднань України. На засіданні обговорювалось питання про проведення широкомасштабного євангелізаційного заходу під назвою «Відчуй силу перемін» у листопаді 2007 року в м. Києві.

27 січня в домі молитви церкви с. Кам'янка Глибоцького району Чернівецької області відбулося служіння, на яке були запрошені служителі області та брати і сестри, яким Господь дав особливе служіння через дари Духа Святого.

6 лютого відбулась зустріч керівництва Церкви ХВС України з представниками місії РМУ (Швеція). На ній обговорювались питання про втілення проекту, ціль якого — запобігання наркоманії та ВІЛ-інфекції. Планується, що цей проект буде діяти уже наприкінці 2007 року.

11 лютого єпископ Церкви ХВСУ М. Паночко відвідав нову церкву ХВС м. Дніпропетровська «Скеля Спасіння», де служіння несе пастор П. Дехтяренко. Члени церкви з великою увагою слухали слово Боже і багато присутніх виявили бажання, щоб помолилися за них та їхніх рідних. Також була звершена молитва з оливопомазанням над хворими людьми.

13 лютого у канцелярії ЄХВ відбулось чергове засідання Ради євангельських протестантських церков України (РЄПЦУ). Представники найбільш впливових протестантських об'єднань обговорили стан церковно-державних відносин в країні, проекти законів щодо свободи совісті та діяльності релігійних організацій, які Верховна Рада планує ближчим часом винести на обговорення. На цьому засіданні члени ради підписали звернення до Голови Верховної Ради України та голів парламентських фракцій з проханням сприяти розгляду та ухваленню парламентом законопроекту «Про внесення змін до деяких законів України» щодо права релігійних організацій на постійне користування земельною ділянкою.

13 лютого у м. Києві відбулася конференція християн-підприємців ЦХВСУ у якій взяли участь більше як 150 делегатів. Присутніх привітав народний депутат Верховної Ради П.К. Кравчук. Під час першої частини В.М. Федорову була висловлена подяка за працю, яку він звершував і на його місце відповідальним за відділ підприємців у Союзі християн віри євангельської було обрано С. Бурлаку.

У зимові місяці в більшості областей традиційно відбулися звітні конференції. На них обговорювались питання духовного, фінансового, організаційного устрою та багато інших моментів життя церков та обласних об'єднань.

28 січня у Києві відбулася установча конференція **Союзу християнських письменників України**, куди увійшли християнські прозаїки, поети, публіцисти. Основними завданнями, які ставить перед собою ця громадська організація — об'єднати християнських авторів для взаємного збагачення та спілкування, створювати спільні проекти, ділитися досвідом, допомагати молодим авторам, налагоджувати контакти із видавцями, тощо. Особливий акцент робиться на тому, щоб члени Союзу могли активно впливати на соціальні та духовні процеси в суспільстві, бути культурним та інтелектуальним прошарком християнського суспільства, носіями чинних, біблійних моральних цінностей.

Шановні працівники редакції. Вітаю усіх любов'ю Ісуса Христа. Пишу Вам в надії, що Ваш журнал ще виходить, дуже хотілося б отримувати його постійно. Я його отримувала ще в дев'яностих роках. В мене є декілька видань, і я їх перечитую по декілька разів. Журнал дуже цікавий, повчальний, в ньому багато корисного, свідчення людей.

Я особисто пізнала Господа ще в 1991 році, але за ці роки кілька разів залишала Його, потім поверталася назад. Але наш любячий Господь не кидав мене. Зберіг до цього часу й знову повернув на істинну дорогу. У нашому селі є церква євангельських християн. Я ходжу до цієї церкви, слухаю Слово Боже, читаю його, прагну наблизитися до Господа, бути не тільки віруючою, але й вірною Йому. Я зрозуміла, що без Бога я ніщо, пилінка, попіл, який розвіє вітер. Зі мною ходить на зібрання моя внучка Яна, якій 11 років, вона навчається також у недільній школі. Ми з нею дуже просимо висилати нам Ваш журнал.

*З миром Божим до Вас Олена Демченко,
с. Озерна, Київська обл.*

Ми вже багато років є постійними читачами журналу «Благовісник». Дуже любимо його, перечитуємо та чекаємо нових номерів. На нашій вулиці проживає багато наркозалежних людей та п'яниць, які живуть у безнадії та просто чекають смерті. Ми дуже щасливі, що нещодавно тут з'явилася нова церква, і багато хто з тих нещасних людей покався, пройшов реабілітацію і щиро служить Господу. Бог робить великі чудеса серед них, приводить у церкву їхніх батьків та жінок. Ми дуже просимо висилати нам журнали, можна навіть старі номери, ми будемо їх роздавати, нехай читають. Ми дякуємо вам від імені усіх тих, хто звільнився від наркотичної залежності. Благословень вам!

Василь Данилюк, м. Рівне

Зворотній зв'язок

Привітствую Вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа! Мир Вам! Мене зовут Руслан, мне 33 года. В данное время я нахожусь в местах лишения свободы. Нахожусь здесь по своей вине. Уверовал я три года назад. Я не знаю, кто эти христиане, с которыми я общался, но благодаря этим людям я понял, что иду по жизни не туда. Я был в полной суете, а спокойствия на душе не было. Я так завидовал этим чистым людям, что на мгновение подумал: «Смогу ли я когда-нибудь стать такими, как они?» Они мне дали маленького формата Евангелие, которое помещалось у меня в кармане. Тогда, когда я встретил их, я уже был в розыске. Мне приходилось, как загнанному волку, прятаться по подвалам. И единственное время, когда я мог спокойно читать, без боязни что кто-нибудь увидит свет фонарика в подвале — это ночь. И я читал, читал... Именно в тот момент со мной начало твориться нечто. У меня возникло огромное желание покаяться и совершить нечто неординарное — т.е. сдать власть. И я сделал это. На суде мне дали меньше, чем дают за мое преступление — 14 лет, хотя могли дать пожизненное заключение. Если Вам знакомо слово «киллер» — то я был им. Может, Вам и неприятно общение с такими людьми, как я. Я все пойму. Но если хоть кто-нибудь заинтересуется, буду рад духовному общению. Мне многому нужно учиться и привести в порядок не только свои мысли. Я сосуд, полный греха. Я не ищу материальной поддержки. У меня все есть — кроме друзей и братьев. Если будете писать мне, вкладывайте конверт с Вашим обратным адресом. Это, пожалуй, единственная материальная проблема. Пусть Господь даст Вам множество благословений.

*Романов Руслан Иванович
вул. Шевченка, 156
ПВК-30-3-31, м. Львів
79039, Україна*

Анонс

Читайте в наступному номері:

**Як зберегти спокій
серед тривоги останнього часу**

**Якщо Вас зацікавила ця тема,
пишіть нам, запитуйте, пропонуйте**

**Від серця людини до Бога півкроку,
Півномаху крил у польоті високім,
Рішучого, сильного, а чи недужого,
Та не байдужого.**

**Від болю людського до неба – півслова
Щирого – тихого чи гомінкого,
Слова благального, гнівного, впертого,
Але відвертого.**

**Півслова, півкроку, але не піввіри,
Хоч спотикаючись, та не в півсили
Шлях той пройти в півсльози довжиною,
Прірву здолати між Богом й собою
Півкроком, півсловом і повною вірою –
Молитвою щирою.**

Ольга МІЦЕВСЬКА

**Бог почув—
і вислухав голос моєї
молитви.**

Псалом 65:19

